

ພຣະທັມມາຣະໂກ

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#)
[11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#)

ຂ່າວປະເສີດເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ຮຽບຮຽງໂດຍ

ມາຣະໂກ

1. ການເທສນາຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ

(ມທ 3:1-12; ລກ 3:1-18; ຢຮ 1:19-28)

- 1 ຕົ້ນເດີມຂ່າວປະເສີດເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດ (ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ)
- 2 ກໍແມ່ນຕາມທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນຫນັງສືຂອງເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ, “ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄປລ່ວງຫນ້າທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຈະຈັດແຈງທາງຂອງທ່ານໄວ້”
- 3 “ແມ່ນສຽງຂອງຜູ້ຮ້ອງໃນປ່າວ່າ “ຈົ່ງຈັດແຈງທາງແຫ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົ່ງເຮັດທິນທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ຊື່ໄປ”
- 4 ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕໄດ້ປາກົດຕົວໃນປ່າ ແລະໄດ້ປະກາດສິນບັບຕິສະມາກຽວເຮືອງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃຫມ່ສໍາລັບການຍົກບາບໂທດເສັງ
- 5 ຄົນທົ່ວແຂວງຢູ່ດາຍກັບຊາວກຸງເຢຣູຊາເລັມທັງຫມົດ ໄດ້ພາກັນອອກໄປຫາໂຢຮັນ ສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນ ແລ້ວໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຈາກໂຢຮັນໃນແມ່ນໍ້າຈໍແດນ
- 6 ໂຢຮັນແຕ່ງກາຍດ້ວຍຜ້າຂົນໂອດໂອ ໃຊ້ສາຍຫນັງຮັດແອວ ແລະກິນຕັກແຕນກັບນໍ້າເຜິ້ງປ່າເປັນອາຫານ
- 7 ທ່ານໄດ້ປ່າວປະກາດວ່າ, “ຈະມີຜູ້ມີຮິດກວ່າເຮົາຜູ້ນຶ່ງມາພາຍຫລັງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາບໍ່ສົມຄວນຈະກຶ້ມລົງແກ້ສາຍຮັດເກີບຂອງທ່ານ
- 8 ຝ່າຍເຮົາໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນໍ້າ ແຕ່ສ່ວນທ່ານຜູ້ນັ້ນຈະໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ”

ພຣະເຢຊູຊົງຮັບບັບຕິສະມາ

(ມທ 3:13-17; ລກ 3:21-22)

- 9 ຕໍ່ມາພຣະເຢຊູສະເດັດມາຈາກນາຊາເຣັດແຂວງຄາລີເລ ແລະໄດ້ຊົງຮັບບັບຕິສະມາຈາກໂຢຮັນໃນແມ່ນໍ້າຈໍແດນ

- 10 ພໍ່ພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນຈາກນ້ຳ ໃນທັນໃດນັ້ນກໍຊົງເຫັນທ້ອງຟ້າກຳລັງແຫວກອອກ ແລະພຣະວິນຍານ ເຫມືອນດັ່ງນົກເຂົາສະເດັດລົງມາສູ່ພຣະອົງ
- 11 ແລ້ວມີພຣະສຸຣະສຽງມາຈາກຟ້າສວັນວ່າ, “ທ່ານເອີຍ, ທ່ານເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ເຮົາຊອບໃຈຫລາຍໃນ ທ່ານ”

ມານທິດລອງພຣະເຢຊູ
(ມທ 4:1-11; ລກ 4:1-13)

- 12 ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງບັງຄັບພຣະອົງໃຫ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນປ່າກັນດານ.
- 13 ທີ່ນັ້ນຊາຕານໄດ້ທິດລອງພຣະອົງເຖິງສິບວັນ ພຣະອົງຊົງຢູ່ຖ້າມກາງສັດປ່າ ແລະມີພວກເທວະດາມາບົວ ລະບັດພຣະອົງ

ພຣະເຢຊູຊົງຕັ້ງຕົ້ນປ່າວປະກາດແຂວງຄາລີເລ
(ມທ 4:12-22; ລກ 4:14-15)

- 14 ຄັນໂຢຮັນຖືກຈັບແລ້ວ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດໄປຍັງແຂວງຄາລີເລ ຊົງປະກາດຂ່າວປະເສີດເຮືອງພຣະເຈົ້າ
- 15 ແລະຊົງບອກວ່າ, “ເວລາກຳນົດມາເຖິງແລ້ວ ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃກ້ແລ້ວ ຈົ່ງຖືມໃຈເກົ່າ ເອົາໃຈໃຫມ່ແລະເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດ”

ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນສາວົກສີ່ຄົນ
(ມທ 4:18-22; ລກ 5:1-11)

- 16 ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດໄປຕາມແຄມທະເລສາບຄາລີເລ ກໍທອດພຣະເນດເຫັນຊີໂມນແລະອັນເດອານ້ອງຊາຍ ຂອງຊີໂມນກຳລັງຖືມມອງລົງນ້ຳເພາະວ່າເຂົາເປັນຊາວຫາປາ
- 17 ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາແລະເຮົາຈະບັນດານໃຫ້ເຈົ້າກາຍເກີດເປັນຜູ້ຫາຄົນ”
- 18 ທັນທີນັ້ນເຂົາກໍປະມອງຂອງເຂົາຕາມພຣະອົງໄປ
- 19 ເມື່ອສະເດັດໄປອີກໜ້ອຍນຶ່ງ ພຣະອົງກໍທອດພຣະເນດເຫັນຢາໂກໂບລູກຊາຍຂອງເຊເບດາຍ ກັບໂຢຮັນ ນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາກຳລັງຝູງມອງຢູ່ໃນເຮືອ
- 20 ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນເອົາເຂົາ ເຂົາຈຶ່ງປະເຊເບດາຍພໍ່ຂອງເຂົາກັບລູກຈ້າງໄວ້ໃນເຮືອແລະຕາມ ພຣະອົງໄປ

ຊາຍທີ່ມີຜູ້ຖ່ອຍຮ້າຍສິ່ງ
(ລກ 4:31-37)

- 21 ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເມືອງກາເປນາອູມ ພ້ອມກັບພວກຂອງພຣະອົງ ແລະເມື່ອເຖິງວັນສະບາໂຕ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປສົ່ງສອນໃນໂຮງທັມມະເທສນາ
- 22 ຄົນທັງຫລາຍກໍປະລາດໃຈໃນການສອນຂອງພຣະອົງ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງສົ່ງສອນເຂົາເຫມືອນຜູ້ມີສິດອຳ ນາດ ບໍ່ເຫມືອນພວກນັກທັມ

- 23 ຂນະນັ້ນໃນໂຮງທັມມິຄົນທີ່ມີຜີຖ່ອຍຮ້າຍສິ່ງຢູ່
- 24 ແລະໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ເຢຊູໄທນາຊາເຮັດເອີຍ, ທ່ານມາຫຍຸ້ງກຸ່ວກັບພວກເຮົາເຮັດຫຍັງ ທ່ານມາທຳລາຍພວກເຮົາຫລື ທ່ານແມ່ນຜູ້ໃດພວກເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວ ທ່ານຄືຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ”.
- 25 ພຣະເຢຊູຊົງຫ້າມມັນວ່າ, “ມິດແມ່, ອອກຈາກຄົນນີ້ເສັງ”
- 26 ແລະເມື່ອຜີຖ່ອຍຮ້າຍເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນຊັກແລະຮ້ອງສຽງດັງແລ້ວ ມັນກໍອອກຈາກເຂົາໄປ
- 27 ຄົນທັງປວງກໍຮູ້ດປລາດໃຈຫລາຍ ຈຶ່ງຖາມກັນວ່າ, “ການນີ້ເປັນຢ່າງໃດຫນໍ ຄົງເປັນຄວາມສັ່ງສອນໃຫມ່ແທ້ ທ່ານສັ່ງຜີຖ່ອຍຮ້າຍດ້ວຍຮິດອຳນາດແລະມັນກໍຍອມຟັງ”
- 28 ເມື່ອນັ້ນກໍຕິສັບຂອງພຣະອົງກໍຊ່າອອກໄປທົ່ວເຂດທີ່ອ້ອມແຂວງຄາລີເລນີ້ນ

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຫລາຍຄົນໃຫ້ດີພຍາດ

(ມທ 8:14-17; ລກ 4:38-41)

- 29 ເມື່ອສະເດັດອອກຈາກໂຮງທັມແລ້ວ ພຣະອົງກັບພວກຂອງພຣະອົງຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຊີໂມນແລະອັນເດອາ ພ້ອມກັບຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນ
- 30 ແມ່ເມັງຂອງຊີໂມນນອນໄຂ້ຢູ່ ໃນທັນໃດນັ້ນເຂົາຈຶ່ງມາທູນພຣະອົງໃຫ້ຊາບດ້ວຍເຮືອງຂອງນາງ
- 31 ແລ້ວພຣະອົງກໍສະເດັດໄປຈັບມືນາງໃຫ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະອາການໄຂ້ກໍຫາຍ ນາງຈຶ່ງບົວລະບັດພຣະອົງພ້ອມທັງພວກຂອງພຣະອົງ
- 32 ແລະພໍຕາເວັນຕົກ ເມື່ອຄ່ຳແລ້ວເຂົາໄດ້ພາບັນດາຄົນເຈັບປ່ວຍແລະທີ່ມີຜີຮ້າຍສິ່ງມາຫາພຣະອົງ
- 33 ແລະຄົນທັງເມືອງກໍພາກັນມາອ້າງອຸ່ຢູ່ຫນ້າປະຕູ
- 34 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໂຜດຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍດ້ວຍພຍາດຕ່າງໆ ໃຫ້ດີຫລາຍຄົນ ແລະຊົງຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍຫລາຍໂຕອອກເສັງ ສ່ວນຜີຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນພຣະອົງບໍ່ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ປາກເພາະວ່າມັນຮູ້ຈັກພຣະອົງ

ພຣະເຢຊູສະເດັດອອກໄປປະກາດ

(ລກ 4:42-44)

- 35 ກ່ອນຮຸ່ງເຮົາເວລາຍັງມືດຢູ່ ພຣະອົງໄດ້ຊົງລຸກຂຶ້ນສະເດັດອອກໄປຍັງປ່າປ່ອນສງັດ ແລະຊົງອ້ອນວອນຢູ່ທີ່ນັ້ນ
- 36 ຝ່າຍຊີໂມນແລະພວກທີ່ຢູ່ດ້ວຍກັນກໍຕາມຫາພຣະອົງ
- 37 ເມື່ອພົບແລ້ວເຂົາຈຶ່ງທູນວ່າ, “ຄົນທັງຫລາຍກໍຊອກຫາທ່ານຢູ່”
- 38 ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍໄປໃນເຂດບ້ານເມືອງໃກ້ຄຽງ ເພື່ອເຮົາຈະປະກາດທີ່ນັ້ນດ້ວຍເພາະເຫດການນີ້ແຫລະ, ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ອອກມາ”
- 39 ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປປະກາດໃນໂຮງທັມຂອງເຂົາຕລອດທົ່ວແຂວງຄາລີເລ ແລະໄດ້ຂັບໄລ່ຜີຫລາຍໂຕອອກເສັງ

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນຂີ້ທູດໃຫ້ດີສະອາດ

(ມທ 8:1-4; ລກ 5:12-16)

- 40 ຄົນຂີ້ທູດຜູ້ນຶ່ງໄດ້ມາຫາພຣະອົງຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງໂຜດຊ່ອຍ ເຂົາໄດ້ຄຸເຂົ້າລົງທູນວ່າ, “ຖ້າທ່ານພໍໃຈກໍອາດຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດີສະອາດໄດ້”
- 41 ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງມີພຣະທັຍສົງສານຄົນນັ້ນ ແລ້ວຊົງຢຽດພຣະຫັດອອກຖືກເຂົາຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈແລ້ວຈຶ່ງດີສະອາດເສັງ”
- 42 ແລະໃນທັນໃດນັ້ນພຍາດຂີ້ທູດກໍຫາຍແລະຄົນນັ້ນກໍສະອາດ
- 43 ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງສັ່ງຄົນນັ້ນຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ໃຫ້ໜີໄປທັນທີ
- 44 ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າຈຶ່ງລະວັງ, ຢ່າບອກສິ່ງໃດໃຫ້ຜູ້ໃດຟັງ ແຕ່ຈຶ່ງໄປສະແດງຕົວຕໍ່ປະໂຫຍດ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ເພື່ອເປັນຫລັກຖານຕໍ່ເຂົາວ່າເຈົ້າດີສະອາດແລ້ວ”
- 45 ແຕ່ຄົນນັ້ນ ເມື່ອອອກໄປແລ້ວກໍຕັ້ງຕົນປ່າວຮ້ອງຢ່າງຫລວງຫລາຍໃຫ້ເຮືອງນັ້ນຊ່າລີໄປ ຈົນພຣະອົງຈະສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເມືອງໂດຍເປີດເຜີຍຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ ແຕ່ປະທັບຢູ່ພາຍນອກໃນບ່ອນສັງຄັດຕ່າງໆ ແລະມີຄົນຈາກທຸກທີ່ທຸກບ່ອນມາຫາພຣະອົງ

2. ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນເປັ້ງໃຫ້ຄົນດີປົກກະຕິ

(ມທ 9:1-8; ລກ 5:17-26)

- 1 ຄັນລ່ວງໄປບໍ່ເທິງ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາໃນເມືອງກາເປນາອູມອີກ ແລະຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າພຣະອົງຊົງປະທັບຢູ່ເຮືອນ
- 2 ຂນະນັ້ນມີຄົນຫລວງຫລາຍມາໂຮມກັນຈົນບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ ແມ່ນຈະເຂົ້າໄປໃກ້ປະຕູກໍບໍ່ໄດ້ ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວພຣະທັມໃຫ້ເຂົາຟັງ
- 3 ສ່ວນຄົນຈຳພວກນຶ່ງໄດ້ນຳຄົນເປັ້ງຜູ້ນຶ່ງມາຫາພຣະອົງ ມີສີ່ຄົນຫາມ
- 4 ເມື່ອເຂົາເຂົ້າໄປເຖິງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເພາະຄົນຫລາຍ ເຂົາຈຶ່ງຮີ້ຫລັງຄາຊີບ່ອນພຣະອົງປະທັບນັ້ນ ເມື່ອຮີ້ເປັນປ່ອງແລ້ວ ເຂົາກໍຢ່ອນບ່ອນນອນທີ່ຄົນເປັ້ງນອນຢູ່ນັ້ນລົງ
- 5 ເມື່ອພຣະເຢຊູເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ ກໍຊົງກ່າວແກ່ຄົນເປັ້ງນັ້ນວ່າ, “ລູກເອີຍ, ຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອະພິຍແລ້ວ”
- 6 ແຕ່ມີພວກນັກທັມບາງຄົນນັ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນໄດ້ຄິດໃນໃຈວ່າ,
- 7 “ເປັນຫຍັງຄົນນີ້ຈຶ່ງເວົ້າແນວນັ້ນ ເປັນການຫມິ່ນປມາດພຣະເຈົ້າແທ້ ໃຜຈະຍົກຄວາມຜິດບາບໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ”
- 8 ແລະໃນທັນໃດນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຊາບໃນພຣະທັຍວ່າ ເຂົາກຳລັງຄິດໃນໃຈຢ່າງນັ້ນ ຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຫດສັນໃດ ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຄິດໃນໃຈຢ່າງນີ້

- 9 ຈະບອກແກ່ຄົນເບັ້ງນັ້ນວ່າ “ຜິດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບອະພິພາດແລ້ວ” ຫລືຈະບອກວ່າ “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນເອົາ
ບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າຢ່າງໄປ” ອັນໃດຈະງ່າຍກວ່າກັນ
- 10 ແຕ່ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ບຸດມະນຸດມີສິດອຳນາດໃນໂລກ ໃຫ້ອະພິພາດຜິດບາບໄດ້” ພຣະ
ອົງຈຶ່ງກ່າວແກ່ຄົນເບັ້ງນັ້ນວ່າ,
- 11 “ເຮົາສັ່ງເຈົ້າ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າໄປບ້ານເສັງ”
- 12 ຄົນເບັ້ງກໍລຸກຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງຕົນອອກໄປຕໍ່ໜ້າຄົນທັງປວງທັນທີ ເຂົາທັງປວງກໍຈຶ່ງປລາດໃຈ
ຫລາຍຈຶ່ງສັຮເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະເວົ້າວ່າ, “ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຢ່າງນີ້ຈັກເທື່ອ”

ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນເລວີ

(ມທ 9:9-13; ລກ 5:27-32)

- 13 ຝ່າຍພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປຕາມແຄມທະເລສາບອີກ ປະຊາຊົນທັງຫລາຍກໍມາຫາພຣະອົງ ພຣະອົງ
ໄດ້ຊົງສັ່ງສອນເຂົາ
- 14 ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງສະເດັດໄປນັ້ນ ກໍຊົງເຫັນເລວີລູກອາລາຟາຍນັ່ງຢູ່ດ່ານພາສີ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່
ທ່ານວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ” ເຂົາກໍລຸກຂຶ້ນຕາມພຣະອົງໄປ
- 15 ເມື່ອພຣະອົງໄປປະທັບສເວີຍອາຫານຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເລວີ ມີຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິນທັມຫລາຍຄົນ
ນັ່ງຮ່ວມໂຕະກັບພຣະເຢຊູແລະພວກສິດຂອງພຣະອົງ ເພາະມີຄົນຕິດຕາມພຣະອົງໄປຫລາຍ
- 16 ແລະມີພວກນັກທັມຝ່າຍຟາຣີຊາຍ ເມື່ອເຫັນພຣະອົງຊົງສເວີຍອາຫານກັບຄົນນອກສິນທັມແລະຄົນເກັບພາ
ສີ ໄດ້ທ້ວງຖາມພວກສິດຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງທ່ານ ທ່ານຈຶ່ງຍອມຮັບປະທານຮ່ວມກັບຄົນນອກສິນ
ທັມແລະຄົນເກັບພາສີ”
- 17 ຄັນພຣະເຢຊູໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ກໍຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຄົນທີ່ສະບາຍບໍ່ຕ້ອງການຫມໍຢາ ແຕ່ຄົນເຈັບຕ້ອງການ
ຫມໍ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຈະເອີ້ນເອົາຄົນສິນທັມ ແຕ່ມາເອີ້ນເອົາຄົນນອກສິນທັມ”

ບັນຫາການຖືສິນອິດອາຫານ

(ມທ 9:14-17; ລກ 5:33-39)

- 18 ມີພວກສິດຂອງໂຢຮັນແລະພວກຟາຣີຊາຍກໍລັງຖືສິນອິດອາຫານ ແລ້ວມີບາງຄົນມາທູນພຣະອົງວ່າ,
“ເຫດສັນໃດພວກສິດຂອງໂຢຮັນແລະສິດຂອງຟາຣີຊາຍເຄີຍຖືສິນອິດອາຫານ ແຕ່ພວກສິດຂອງທ່ານບໍ່ຖື”
- 19 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເມື່ອເຈົ້າບ່າວຍັງຢູ່ນຳເຂົາ ພວກເພື່ອນຂອງເຈົ້າບ່າວນັ້ນຈະຖືສິນອິດອາຫານ
ຢູ່ບໍ່ໄດ້ຕື່ ເຈົ້າບ່າວຢູ່ນຳເຂົານານເທົ່າໃດ ເຂົາຈະຖືສິນອິດອາຫານນານເທົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້
- 20 ແຕ່ຈະມີວັນນຶ່ງເຈົ້າບ່າວຕ້ອງຖືກຍົກຍ້າຍຈາກເຂົາໄປ ເມື່ອນັ້ນແຫລະ, ເຂົາຈຶ່ງຈະຖືສິນອິດອາຫານ
- 21 “ບໍ່ທ່ອນມີຜູ້ໃດເອົາຕ່ອນຜ້າໃຫມ່ມາຕາບເສື້ອເກົ່າ ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນ ເມື່ອຕ່ອນຜ້າໃຫມ່ທົດກໍຈະເຮັດໃຫ້ເສື້ອ
ເກົ່ານັ້ນຂາດ ແລະບ່ອນຂາດນັ້ນກໍຈະກວ້າງອອກອີກ

22 ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເອົາເຫລົ້າແວງໃຫມ່ມາໃສ່ໄວ້ໃນຖົງຫນັງເກົ່າ ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນເຫລົ້າແວງໃຫມ່ກໍຈະເຮັດໃຫ້ຖົງຫນັງນັ້ນຂາດໄປ ທັງເຫລົ້າແວງແລະຖົງຫນັງກໍຈະເສັງໄປນຳກັນ ແຕ່ເຫລົ້າແວງໃຫມ່ຕ້ອງໃສ່ໄວ້ໃນຖົງຫນັງໃຫມ່”

ບັນຫາເຮືອງວັນສະບາໂຕ

(ມທ 12:1-8; ລກ 6:1-5)

23 ຢູ່ມາໃນວັນສະບາໂຕວັນນຶ່ງ ພຣະອົງກຳລັງສະເດັດຜ່ານທົ່ງນາໄປ ແລະເມື່ອພວກສິດຂອງພຣະອົງຢ່າງຕິດຕາມໄປ ກໍຕັ້ງຕົ້ນເດັດຮວງເຂົ້າໄປນຳ

24 ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເປັນແນວໃດພວກສິດຂອງທ່ານຈຶ່ງເຮັດຜິດຕໍ່ກົດຂອງວັນສະບາໂຕ”

25 ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານຈັກເທື່ອຫລື ຊຶ່ງດາວິດໄດ້ເຮັດເມື່ອອິດຢາກຂາດອາຫານ ທັງທ່ານແລະພັກພວກຂອງຕົນ

26 ຄືຄາວເມື່ອອະບິອາທາເປັນມະຫາປະໂຫຍດ ດາວິດໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຮັບປະທານເຂົ້າຈີ່ທີ່ຕັ້ງຖວຍຕໍ່ພຣະພັກ ທີ່ພຣະບັນຍັດທ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຜກິນ ເວັ້ນແຕ່ພວກປະໂຫຍດເທົ່ານັ້ນ ແລະຊໍ້າຍັງຍິ່ນໃຫ້ພັກພວກຮັບປະທານເຫມືອນກັນ”

27 ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ວັນສະບາໂຕຊົງຕັ້ງໄວ້ເພື່ອມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນຊົງສ້າງມະນຸດໄວ້ສຳລັບວັນສະບາໂຕ

28 ເພາະເຫດນັ້ນບຸດມະນຸດຈຶ່ງເປັນເຈົ້າຂອງວັນສະບາໂຕເຫມືອນກັນ”

3. ຊາຍມີລີບເບື້ອງນຶ່ງ

(ມທ 12:9-14; ລກ 6:6-11)

1 ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບເຂົ້າໂຮງທັມມະເທສນາອີກ ແລະທີ່ນັ້ນມີຄົນນຶ່ງມີເບື້ອງນຶ່ງລີບ

2 ເຂົາຊອມເບິ່ງວ່າພຣະອົງຈະຊົງໂຜດໃຫ້ຄົນນັ້ນດີໃນວັນສະບາໂຕ ຫລືເພື່ອເຂົາຈະພ້ອງພຣະອົງໄດ້

3 ສ່ວນພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຄົນມີລີບວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນມາຍືນຂ້າງຫນ້າສາ”

4 ແລ້ວພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ໃນວັນສະບາໂຕຄວນຈະເຮັດການດີ ຫລືຄວນຈະເຮັດການຮ້າຍ ຈະເອົາຊີວິດໄວ້ຫລືຈະຕັດຊີວິດເສັງ” ແຕ່ເຂົາກໍມົດຢູ່

5 ເມື່ອທອດພຣະເນດເບິ່ງອ້ອມເຂົາດ້ວຍຄວາມເຄືອງພຣະທັຍ ພຣະອົງກໍຊົງເປັນທຸກພຣະທັຍເພາະໃຈເຂົາແຂງກະດ້າງປົກຕັນ ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຄົນມີລີບນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງຢຽດມືອອກ” ຄົນນັ້ນກໍຢຽດມືອອກ ແລະມືຂອງຕົນກໍດີເປັນປົກກະຕິ

6 ຝ່າຍພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປ ແລະໃນທັນໃດນັ້ນເຂົາໄດ້ປົກສາກັນກັບພັກພວກຂອງເຮໂຣດເຮືອງ ພຣະອົງວ່າຈະເຮັດຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະຂ້າພຣະອົງໄດ້

ປະຊາຊົນທັງຫລາຍແຄມຝັ່ງທະເລສາບ

(ມທ 12:15-21)

- 7 ຝ່າຍພຣະເຢຊູສະເດັດອອກມາທີ່ນັ້ນໄປສູ່ທະເລສາບ ພ້ອມກັບພວກສິດຂອງພຣະອົງ ແລະຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍຈາກແຂວງຄາລີເລໄດ້ຕາມໄປ ທັງຈາກແຂວງຢູດາຍ
- 8 ຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຈາກເມືອງອີດູເມອາ ຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນຟາກຕາເວັນອອກ ແລະຈາກອ້ອມແອ້ມເມືອງຕີເຣ ກັບຊີໂດນ ພວກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມາຫາພຣະອົງ ເພາະເຂົາໄດ້ຍິນເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳຢູ່ນັ້ນ
- 9 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງພວກສິດໃຫ້ເອົາເຮືອນ້ອຍມາຄອຍຮັບພຣະອົງ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ປວງຊົນບຽດພຣະອົງ
- 10 ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຜດຫລາຍຄົນໃຫ້ດີພຍາດ ຈົນບັນດາຜູ້ມີພຍາດຕ່າງໆໄດ້ບຽດກັນເຂົ້າຫາພຣະອົງ ເພື່ອຈະຈັບບາຍພຣະອົງ
- 11 ແລະຜູ້ຖ່ອຍຮ້າຍທີ່ສົງຢູ່ໃນຄົນຫລາຍຄົນ ເມື່ອໄດ້ເຫັນພຣະອົງກໍໄດ້ຫມູບລົງຂາບພຣະອົງແລ້ວຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ”
- 12 ຝ່າຍພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງຫ້າມຢ່າງເດັດຂາດ ບໍ່ໃຫ້ມັນປະກາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງ

ພຣະເຢຊູຊົງເລືອກຕັ້ງສາວົກສິບສອງຄົນ

(ມທ 10:1-4; ລກ 6:12-16)

- 13 ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນພູເຂົາ ແລະພໍພຣະທັຍຈະເອີ້ນຜູ້ໃດມາພຣະອົງກໍຊົງເອີ້ນຜູ້ນັ້ນ ແລ້ວເຂົາກໍໄດ້ມາຫາພຣະອົງ
- 14 ພຣະອົງຊົງຕັ້ງສິດສິບສອງຄົນໄວ້ (ຈຶ່ງຊົງເອີ້ນເຂົາວ່າອັດສາວົກ) ໃຫ້ຢູ່ກັບພຣະອົງເພື່ອຊົງໃຊ້ເຂົາໄປປະກາດ
- 15 ແລະຊົງໃຫ້ມີອຳນາດຂັບໄລ່ອອກໄດ້
- 16 (ສິບສອງຄົນນີ້ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້) ຄືຊີໂມນທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານຊື່ອີກວ່າເປໂຕ
- 17 ແລະຢາໂກໂບລູກເຊເບດາຍ ກັບໂຢຮັນນ້ອງຊາຍຂອງເຂົາ (ທັງສອງຄົນນີ້ ພຣະອົງຊົງປະທານຊື່ອີກວ່າໂບອະເນເຄ ແປວ່າຄົນໃຈຮຸນແຮງ)
- 18 ອັນເດອາ ຟິລິບ ບາຣະໂທໂລມາຍ ມັດທາຍ ໂທມາ ຢາໂກໂບລູກອາລາຟາຍ ທາດາຍ ຊີໂມນ ພັກຊາດນິຍົມ
- 19 ແລະຢູດາອິສະກາຣີອິດ ຜູ້ໄດ້ທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະອົງນັ້ນ

ພຣະເຢຊູກັບເບເອນເຊບູນ

(ມທ 12:22-32; ລກ 11:14-23)

ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບຄືນທີ່ຢູ່

- 20 ແລະປະຊາຊົນກໍມາອ້ອມຮອບ ຈົນພຣະເຢຊູກັບພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຮັບປະທານອາຫານບໍ່ໄດ້

- 21 ເມື່ອຍາດມິດຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນເຫດການນັ້ນ ເຂົາກໍອອກໄປເພື່ອຈະຈັບພຣະອົງໄວ້ ເພາະເຂົາຄິດວ່າ
ທ່ານເສັງຈິດແລ້ວ
- 22 ພວກນັກທັມຊຶ່ງລົງມາຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຜູ້ນີ້ມີຜີເບເອນເຊບູນສິງຢູ່ ແລະທີ່ທ່ານຂັບໄລ່ຜີ
ອອກໄດ້ກໍເພາະໃຊ້ອຳນາດນາຍຜີນັ້ນ”
- 23 ຝ່າຍພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເອີ້ນຄົນເຫລົ່ານັ້ນມາກ່າວແກ່ເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ, “ຊາຕານຈະຂັບໄລ່ຕົວມັນເອງໃຫ້
ອອກໄດ້ຢ່າງໃດ
- 24 ຖ້າອານາຈັກໃດເກີດແຕກແຍກຈາກກັນ ອານາຈັກນັ້ນຈະຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ບໍ່ໄດ້
- 25 ຖ້າຄົວເຮືອນໃດເກີດແຕກແຍກຈາກກັນ ຄົວເຮືອນນັ້ນຈະຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ບໍ່ໄດ້
- 26 ແລະຖ້າຊາຕານຈະຕໍ່ສູ້ກັບຕົວມັນເອງ ແລະແຕກແຍກກັນ ມັນຈະຕັ້ງຢູ່ບໍ່ໄດ້ ມີແຕ່ຈະສູນຫາຍໄປ
- 27 ບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຄົນແຂງແຮງ ແລະປຸ້ນເອົາຊັບໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ຈະມັດຄົນແຂງແຮງນັ້ນໄວ້
ເສັງກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງຈະປຸ້ນເຮືອນນັ້ນໄດ້
- 28 “ເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຄວາມຜິດບາບທຸກຢ່າງກັບຄຳຫມິນປະມາດທີ່ເຂົາກ່າວນັ້ນ ຈະ
ຊົງໄຜດໃຫ້ອະພິຍແກ່ມະນຸດໄດ້
- 29 ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຈະກ່າວຄຳຫມິນປະມາດຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮື້ສຸດ ຈະຊົງໄຜດໃຫ້ອະພິຍແກ່ຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ ແຕ່
ຜູ້ນັ້ນຈະມີໂທດຕະຫລອດໄປເປັນນິດ”
- 30 ທີ່ຊົງກ່າວຢ່າງນັ້ນກໍເພາະເຂົາກ່າວວ່າ, “ທ່ານມີຜີຮ້າຍສິງຢູ່”

ມານດາແລະພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູ
(ມທ 12:46-50; ລກ 8:19-21)

- 31 ເວລານັ້ນມານດາແລະພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງມາຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ ແລ້ວໃຊ້ຄົນເຂົ້າໄປທູນເຊີນພຣະອົງ
- 32 ແລະປະຊາຊົນກໍນັ່ງອ້ອມພຣະອົງ ເຂົາຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ມານດາແລະພວກນ້ອງຊາຍຂອງ
ທ່ານມາຫາທ່ານ ຄອຍຢູ່ຂ້າງນອກ”
- 33 ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ໃຜເປັນມານດາແລະເປັນນ້ອງຊາຍຂອງເຮົາ”
- 34 ພຣະອົງທອດພຣະເນດຄົນທັງປວງທີ່ນັ່ງອ້ອມ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ນີ້ຄືມານດາແລະນ້ອງຊາຍຂອງເຮົາ
- 35 ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດຈະເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ ເປັນນ້ອງຊາຍ ນ້ອງສາວ ແລະເປັນມານດາ
ຂອງເຮົາ”

4. ຄຳອຸປະມາເຮືອງຜູ້ຫວ່ານພືດ
(ມທ 13:1-23; ລກ 8:4-15)

- 1 ແລ້ວພຣະອົງຊົງຕັ້ງຕົ້ນສັ່ງສອນຢູ່ແຄມທະເລອີກ ປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍໄດ້ພາກັນມາຫາພຣະອົງ ຈົນ
ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າປະທັບໃນເຮືອທີ່ທະເລ ແລະປະຊາຊົນຢູ່ບົກແຄມຝັ່ງ

- 2 ພຣະອົງໄດ້ຊົງສອນເຂົາຫລາຍປະການເປັນຄຳອຸປະມາ ແລະໃນການສອນນັ້ນພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ,
- 3 “ຈົ່ງຟັງເທີນ ມີຄົນນຶ່ງອອກໄປຫວ່ານພືດ
- 4 ແລະເມື່ອກຳລັງຫວ່ານຢູ່ນັ້ນ ລາງເມັດກໍຕົກຕາມທາງແລ້ວນົກກໍມາກິນເສັງ
- 5 ກໍຕົກໃສ່ບ່ອນຫີນຫລາຍດິນຫນ້ອຍຈຶ່ງອອກຂຶ້ນໂລດເພາະດິນບໍ່ເລິກ
- 6 ເມື່ອຕາເວັນອອກມາກໍແຫ້ມ ຈຶ່ງທຽວແຫ້ງໄປເພາະບໍ່ມີຮາກ
- 7 ລາງເມັດກໍຕົກກາງພຸ່ມຫນາມ ຫນາມກໍປົ່ງຂຶ້ນຫຸ້ມຮັດເສັງ ຈຶ່ງບໍ່ເກີດຜົນ
- 8 ລາງເມັດກໍຕົກໃສ່ດິນດີ ແລ້ວງອກງາມຈະເຣີນຂຶ້ນ ເກີດຜົນໄດ້ສາມສິບຕໍ່ ຫົກສິບຕໍ່ ແລະຮ້ອຍຕໍ່
- 9 ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຜູ້ໃດມີຫຼຸຍາກຟັງ ຈົ່ງຟັງເອົາ”

ຈຸດປະສົງຂອງຄຳອຸປະມາ
(ມທ 13:10-17; ລກ 8:9-10)

- 10 ເມື່ອຫວ້າງຄົນແລ້ວ ພວກທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງພ້ອມດ້ວຍສາວົກສິບສອງຄົນ ໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງເຖິງເລື່ອງຄຳອຸປະມາ
- 11 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຂໍ້ຄວາມລັບເລິກເຣື່ອງຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຊົງໂຜດໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ໄດ້ ແຕ່ຝ່າຍຄົນນອກນັ້ນ ບັນດາຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ຈະແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ດ້ວຍຄຳອຸປະມາທັງຫມົດ
- 12 ເພື່ອ “ເຂົາເບິ່ງແລ້ວເບິ່ງອີກ ແຕ່ຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນແລະຟັງແລ້ວຟັງອີກ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຍ້ານວ່າເຂົາຈະຫັນກັບມາຫາພຣະເຈົ້າ ແລະຈະຮັບການຊົງອະພັຍ”

ພຣະເຢຊູຊົງອະທິບາຍຄຳອຸປະມາເລື່ອງຄົນຫວ່ານພືດ

- 13 ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຄຳອຸປະມານັ້ນພວກທ່ານຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລື ແລ້ວພວກທ່ານຈະເຂົ້າໃຈຄຳອຸປະມາທັງປວງນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ
- 14 ຜູ້ຫວ່ານນັ້ນກໍຫວ່ານພຣະທັມ
- 15 ເມັດທີ່ຕົກຕາມທາງນັ້ນໄດ້ແກ່ພຣະທັມທີ່ຫວ່ານແລ້ວ ແລະເມື່ອບຸກຄົນໃດຟັງແລ້ວ ໃນທັນໃດນັ້ນຊາຕານກໍມາຊົງເອົາພຣະທັມທີ່ຫວ່ານໃນໃຈເຂົານັ້ນໄປເສັງ
- 16 ແລະເມັດທີ່ຕົກບ່ອນມີຫີນຫລາຍນັ້ນ ໄດ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມກໍຮັບເອົາທັນທີດ້ວຍຄວາມຍິນດີ
- 17 ແຕ່ບໍ່ມີຮາກໃນຕົວເອງຈຶ່ງທົນຢູ່ຊົ່ວຄາວ ແລະເມື່ອເກີດຄວາມຍາກລຳບາກຫລືການຂົ່ມເຫັງເພາະພຣະທັມນັ້ນ ຕົນກໍທໍ້ຖອຍໃຈທັນທີ
- 18 ແລະເມັດທີ່ຕົກກາງພຸ່ມຫນາມໄດ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມ
- 19 ແລ້ວຄວາມກັງວົນຕາມທຳມະດາໂລກ ແລະຄວາມຫລອກລວງແຫ່ງຊັບສົມບັດກັບຄວາມໂລບໃນສິ່ງອື່ນໆ ໄດ້ເຂົ້າມາຫຸ້ມຮັດພຣະທັມນັ້ນເສັງ ຈຶ່ງບໍ່ເກີດຜົນ

20 ສ່ວນເມັດທີ່ຕົກໃນດິນດີນັ້ນ ໄດ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມແລະຮັບໄວ້ ຈຶ່ງເກີດຜົນໄດ້ສາມສິບຕໍ່ ຫົກສິບຕໍ່ ແລະຮ້ອຍຕໍ່”

ຄຳອຸປະມາເຮືອງໂຄມໄຟ

(ລກ 8:16-18)

21 ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຂົາບໍ່ທ່ອນເອົາໂຄມໄຟມາເພື່ອຕັ້ງໄວ້ລຸ່ມບຸງ ຫລືລຸ່ມຕຽງນອນຕີ ບໍ່ ແມ່ນເພື່ອຕັ້ງໄວ້ເທິງເຄື່ອງຮອງຕີນໂຄມຫລື

22 ເພາະວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຊື່ອງໄວ້ຈະຕ້ອງປາກົດແຈ້ງ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ປິດບັງໄວ້ຈະຕ້ອງເປີດເຜີຍອອກ

23 ຖ້າໃຜມີທູຢາກພັງ ໃຫ້ພັງເອົາສາ”

24 ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ຟັງ ທ່ານຈະຕວງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ ຈະຊົງຕວງທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນ ທັງຈະຊົງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ອີກ ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດມີຢູ່ແລ້ວຈະຊົງເພີ່ມເຕີມ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນອີກ

25 ແຕ່ຜູ້ໃດບໍ່ມີເຖິງແມ່ນສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ນັ້ນຈະຊົງຍົກເອົາໄປຈາກຜູ້ນັ້ນເສັ້ງ”

ຄຳອຸປະມາເຮືອງເມັດທີ່ຈະເຣີນຂຶ້ນ

26 ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າປຽບເໝາະຄົນນຶ່ງທີ່ຫວ່ານກ້າລົງໃນດິນ

27 ແລ້ວກາງຄືນກໍນອນຫລັບ ກາງເວັນກໍຕື່ນຂຶ້ນ ຝ່າຍກ້ານັ້ນມັນງອກຈະເຣີນຂຶ້ນຢ່າງໃດເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ

28 ເພາະຂີ້ດິນເອງເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນຄືເປັນລຳຕົ້ນກ່ອນ ພາຍຫລັງກໍອອກຮວງ ແລ້ວກໍມີເມັດເຕັມຮວງ

29 ຄັນສຸກແລ້ວເຂົາກໍໃຊ້ຄົນໄປກ່ຽວທັນທີ ເພາະວ່າເຖິງຣະດູກ່ຽວແລ້ວ”

ຄຳອຸປະມາເຮືອງແກ່ນຜັກກາດ

(ມທ 13:31-32; ລກ 13:18-19)

30 ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະປຽບເໝາະສິ່ງໃດ ຫລືຈະສະແດງດ້ວຍຄຳອຸປະມາ ຢ່າງໃດ

31 ກໍປຽບເໝາະແກ່ນຜັກກາດເມັດນຶ່ງ ເມື່ອຫວ່ານເມັດລົງໃນດິນກໍນ້ອຍກວ່າເມັດທັງປວງທົ່ວໂລກ

32 ແຕ່ເມື່ອຫວ່ານແລ້ວກໍງອກຈະເຣີນໃຫຍ່ຂຶ້ນກວ່າຜັກທັງປວງ ແລະແຕ່ກິ່ງກ້ານໃຫຍ່ຈົນນົກປ່າມາເຮັດຄອນ ຢູ່ໃນຮົ່ມນັ້ນໄດ້”

ການໃຊ້ຄຳອຸປະມາ

33 ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວພຣະທັມເປັນຄຳອຸປະມາຢ່າງນັ້ນຫລາຍປະການໃຫ້ເຂົາພັງຕາມທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້

34 ແລະນອກຈາກຄຳອຸປະມາ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວກັບເຂົາ ແຕ່ເມື່ອຫວ້າງຄົນແລ້ວ ຈຶ່ງຊົງອະທິບາຍສິ່ງສາ ຣະພັດນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກສິດພັງແຕ່ຈຳເພາະ

ພຣະເຢຊູຊົງຫ້າມລົມພະຍຸ

(ມທ 8:23-27; ລກ 8:22-25)

- 35 ໃນເວລາແລງມື້ນັ້ນ ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈົ່ງພາກັນຂ້າມໄປຟາກນັ້ນເທາະ”
- 36 ເມື່ອລາປະຊາຊົນແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງເຊີນພຣະອົງສະເດັດໄປໃນເຮືອທີ່ພຣະອົງຊົງປະທັບຢູ່ນັ້ນ ແລະມີເຮືອອື່ນ
ຫລາຍລຳໄປພ້ອມ
- 37 ແລ້ວລົມພະຍຸໃຫຍ່ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ ແລະຟອງນ້ຳໄດ້ຊັດເຂົ້າຈົນເຮືອຈວນຈະເຕັມ
- 38 ຝ່າຍພຣະອົງຊົງບັນທົມຫມູບຫມອນຫລັບຢູ່ທ້າຍເຮືອ ພວກສິດຈຶ່ງມາປຸກພຣະອົງທູນວ່າ, “ອາຈານເອີຍ,
ທ່ານບໍ່ເປັນຫ່ວງດອກຫລື ພວກຂ້ານ້ອຍກຳລັງຈະຈົບຫາຍຢູ່ແລ້ວ”
- 39 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຕີນຂຶ້ນຫ້າມລົມ ແລະຊົງກ່າວແກ່ທະເລວ່າ, “ມິດສົງບໍ່ແມ່” ແລ້ວລົມກໍເຊົາ ຟອງນ້ຳກໍສົງບໍ່
ງຽບທົ່ວໄປ
- 40 ແລ້ວພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງຍ້ານ ພວກທ່ານຍັງບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຫລື”
- 41 ຝ່າຍເຂົາກໍຕົກໃຈຫລາຍແລະເວົ້າຕໍ່ກັນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ແມ່ນຜູ້ໃດຫນໍ ຈົນວ່າລົມແລະທະເລກໍຍອມຟັງທ່ານ”

5. ຄົນທີ່ຜິຮ້າຍສິ່ງ ຢູ່ເຂດແດນຊາວເຄຣະຊາຄົນ

ຄົນດີປົກກະຕິ

(ມທ 8:28-9:1; ລກ 8:26-39)

- 1 ຝ່າຍພຣະອົງກັບພວກສິດໄດ້ຂ້າມທະເລໄປເຖິງເຂດແດນຊາວເຄຣະຊາຄົນ
- 2 ພໍພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນຈາກເຮືອ ກໍມີຄົນນຶ່ງທີ່ມີຜິຮ້າຍຮ້າຍສິ່ງຢູ່ໄດ້ອອກຈາກປ່າຊ້າມາພົບພຣະອົງ
- 3 ຄົນນັ້ນເຄີຍອາໄສຢູ່ຕາມປ່າຊ້າ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດມັດມັນໄວ້ໄດ້ ແມ່ນຈະເອົາໃສ່ໂສ້ລ່າມມັນໄວ້ກໍບໍ່ຢູ່
- 4 ເພາະວ່າໄດ້ໃສ່ຊີກໃສ່ໂສ້ລ່າມມັນໄວ້ຫລາຍເທື່ອແລ້ວ ແຕ່ໂສ້ນັ້ນມັນກໍເຮັດຂາດ ແລະຊີກກໍເຮັດຫັກຫມຸ່ນ
ໄປ ບໍ່ມີຜູ້ໃດມີແຮງພໍທີ່ຈະບັງຄັບມັນໄວ້
- 5 ມັນກໍຮ້ອງຢູ່ເລື້ອຍຕາມປ່າຊ້າແລະທີ່ພູເຂົາທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ ແລະເອົາຫມາກຫີນປາດຕົວເອງ
- 6 ຄັນມັນເຫັນພຣະເຢຊູແຕ່ໂກກໍແລ່ນເຂົ້າມາຂາບໄຫວ້ພຣະອົງ
- 7 ແລ້ວຮ້ອງສຽງດັງຂຶ້ນທູນວ່າ, “ເຢຊູບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດເອີຍ, ທ່ານມາຫຍັງກ່ຽວກັບເຮົາດ້ວຍເຫດໃດ
ຂໍໃຫ້ທ່ານສາບານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າວ່າຈະບໍ່ທໍຣະມານເຮົາ”
- 8 ມັນເວົ້າດັ່ງນັ້ນກໍເພາະພຣະອົງຊົງບອກມັນວ່າ, “ອ້າຍຜິຮ້າຍຮ້າຍອອກມາຈາກຄົນນີ້ແມ່”
- 9 ແລ້ວພຣະອົງຊົງຖາມວ່າ, “ມືງຊື່ຫຍັງ” ມັນຕອບວ່າ, “ຊື່ກອງທັບເພາະພວກເຮົາມີຫລາຍຕົວນຳກັນ”
- 10 ມັນຈຶ່ງຫນ່ວງຫນ່ວງອ້ອນວອນພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ຂັບໄລ່ມັນອອກຈາກເຂດແດນເມືອງນັ້ນ
- 11 ມີຫມູ່ຜູງໃຫຍ່ກຳລັງຫາກິນຢູ່ຕາມຈ້າຍພູນັ້ນ
- 12 ຜິເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ທູນຂໍພຣະອົງວ່າ, “ຂໍໃຜຕິໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າສິ່ງຢູ່ໃນຫມູ່ຜູງນີ້ທ້ອນ”
- 13 ພຣະອົງກໍຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ ແລ້ວຜິຮ້າຍຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງອອກໄປເຂົ້າສິ່ງຢູ່ໃນຜູງຫມູ່ ຫມູ່ທັງຜູງປະມານ
ສອງພັນໂຕ ກໍຟ້າວແລ່ນລົງຈາກຕາລິ່ງຊັ້ນໂຕນໃສ່ທະເລຈົນນ້ຳຕາຍທັນທີ

- 14 ຝ່າຍຄົນລ້ຽງໜູນັ້ນຕ່າງຄົນຕ່າງໜີໄປ ເລົ່າເຮືອງທັງໃນເມືອງແລະນອກເມືອງ ແລ້ວຄົນທັງປວງກໍອອກມາເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ
- 15 ເມື່ອເຂົາມາເຖິງພຣະເຢຊູກໍເຫັນຄົນທີ່ຜິດກອງທັບສິ່ງຢູ່ນັ້ນ ນຸ່ງຫົ່ມເສື້ອຜ້າມີສະຕີອາຣົມດີ ເຂົາຈຶ່ງມີໃຈຍ້ານ
- 16 ແລະພວກຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນກໍເລົ່າເຫດການຊຶ່ງບັງເກີດແກ່ຄົນທີ່ມີຜິດສິ່ງຢູ່ນັ້ນ ກັບເຫດການຊຶ່ງບັງເກີດແກ່ຜູ້ໜູໃຫ້ເຂົາຟັງ
- 17 ຄົນທັງຫລາຍກໍຕັ້ງຕົ້ນອ້ອນວອນໜູນຂໍໃຫ້ພຣະອົງອອກໄປເສັ້ງຈາກເຂດແດນຂອງເຂົາ
- 18 ເມື່ອພຣະອົງກໍາລັງສະເດັດລົງເຮືອ ຄົນທີ່ຜິດສິ່ງຢູ່ແຕ່ກ່ອນນັ້ນໄດ້ອ້ອນວອນຂໍຢູ່ກັບພຣະອົງ
- 19 ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງອະນຸຍາດ ແຕ່ຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ໃຫ້ເຈົ້າເມື່ອບ້ານຫາຍາດພີ່ນ້ອງ ແລ້ວບອກເຂົາເຖິງເຮືອງເຫດການອັນໃຫຍ່ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດແກ່ເຈົ້າ ແລະຊົງພຣະເມດຕາແກ່ເຈົ້າແລ້ວ”
- 20 ຝ່າຍຄົນນັ້ນກໍທູນລາ ແລ້ວຕັ້ງຕົ້ນປະກາດໃນແຂວງເດກາໂປລີ ເຖິງເຫດການທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໂຜດແກ່ຕົນ ແລະຄົນທັງປວງກໍຈຶ່ງປະກາດໃຈຫລາຍ

ລູກສາວຂອງຢາອີໂຣແລະຍິງຜູ້ຍີ້ຈັບເຄື່ອງທົງຂອງພຣະເຢຊູ
(ມທ 9:18-26; ລກ 8:40-56)

- 21 ຄັນພຣະເຢຊູສະເດັດລົງເຮືອຂ້າມຟາກກັບໄປແລ້ວ ມີຄົນຫລວງຫລາຍມາຫາພຣະອົງ ຝ່າຍພຣະອົງຍັງຊົງປະທັບຢູ່ແຄມທະເລ
- 22 ມີນາຍໂຮງທັມມະເທສນາຜູ້ຊຶ່ງຊື່ ຢາອີໂຣຍ່າງມາ ແລະເມື່ອທ່ານເຫັນພຣະເຢຊູກໍຂາບລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ
- 23 ແລ້ວທູນອ້ອນວອນໜ່ວງໜ່ວງພຣະອົງວ່າ, “ລູກສາວນ້ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຈັບຈວນຈະຕາຍແລ້ວ ຂໍເຊີນທ່ານໄປຢຽດມືວາງລົງໃສ່ມັນ ເພື່ອມັນຈະໄດ້ພົ້ນຕາຍມີຊີວິດຢູ່”
- 24 ຝ່າຍພຣະອົງກໍສະເດັດໄປກັບຄືນນັ້ນ ມີຄົນຫລວງຫລາຍຕາມໄປແລະບຽດພຣະອົງ
- 25 ມີຍິງຄົນໜຶ່ງເປັນພຍາດເລືອດຕົກໄດ້ສິບສອງປີມາແລ້ວ
- 26 ນາງໄດ້ທົນທຸກລຳບາກຫລາຍເຕັມທີ ເຖິງມີໜ້າຫລາຍຄົນໄດ້ປິ່ນປົວແລະໄດ້ເສັ້ງຊັບທັງໝົດພຍາດນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ທູເລົາລົງແຕ່ແຮ່ງກໍາເລີບຂຶ້ນ
- 27 ເມື່ອຍິງນັ້ນໄດ້ຍິນເຖິງເຮືອງພຣະເຢຊູ ນາງກໍຍ່າງເຂົ້າປົນກັບປະຊາຊົນທີ່ເບື້ອງຫລັງພຣະອົງ ແລ້ວບາຍເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງ
- 28 ເພາະນາງເວົ້າວ່າ, “ຖ້າເຮົາໄດ້ບາຍເສື້ອຂອງທ່ານແຕ່ເທົ່ານັ້ນເຮົາກໍຈະດີພຍາດ”
- 29 ໃນທັນໃດນັ້ນເລືອດທີ່ຕົກນັ້ນກໍຢຸດແຫ້ງໄປ ແລະຍິງຄົນນັ້ນກໍຮູ້ສຶກຕົວວ່າໄດ້ດີພຍາດແລ້ວ
- 30 ບັດດຽວນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ສຶກວ່າຮິດໄດ້ອອກຈາກພຣະອົງແລ້ວ ຈຶ່ງທອດພຣະເນດທາງປະຊາຊົນຖາມວ່າ, “ແມ່ນໃຜໄດ້ບາຍເສື້ອຂອງເຮົາ”

- 31 ຝ່າຍພວກສິດກຳທູນວ່າ, “ທ່ານເຫັນແລ້ວປະຊາຊົນກຳລັງບຽດທ່ານຢູ່ ແລະຍັງຈະຖາມອີກຫລືວ່າ ໃຜໄດ້
ບາຍເຮົາ”
- 32 ແລະພຣະເຢຊູໄດ້ທອດພຣະເນດເບິ່ງອ້ອມ ປະສົງຈະເຫັນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດການນັ້ນ
- 33 ຝ່າຍຜູ້ຍິງນັ້ນກໍຍ້ານຈົນຕົວສັ້ນ ເພາະຮູ້ເຮືອງທີ່ເກີດແກ່ຕົນ ຈຶ່ງມາຂາບລົງທູນຕໍ່ພຣະອົງຕາມຄວາມຈິງທັງ
ສັ້ນ
- 34 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ຍິງນັ້ນວ່າ, “ລູກຍິງເອີຍ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ ຈຶ່ງໄປເປັນສຸກ
ແລະດີພຍາດເທີນ”
- 35 ໃນຂນະທີ່ພຣະເຢຊູຍັງຊົງກ່າວຢູ່ນັ້ນ ມີບາງຄົນມາຈາກເຮືອນນາຍໂຮງທັມບອກວ່າ, “ລູກສາວຂອງທ່ານ
ຕາຍເສັງແລ້ວ ຍັງຈະຮີບກວນອາຈານອີກເຮັດຫຍັງ”
- 36 ຝ່າຍພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງຟັງຄວາມເຂົາເຈົ້ານັ້ນ ຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ນາຍໂຮງທັມວ່າ, “ຢ່າວິຕົກເທາະ ຈຶ່ງເຊື່ອເທົ່າ
ນັ້ນ”
- 37 ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ໃດໄປນຳ ເວັ້ນແຕ່ເປໂຕ ຢາໂກໂບ ແລະໂຢຮັນນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂກໂບ
- 38 ຄັນພຣະອົງສະເດັດພ້ອມກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄປເຖິງເຮືອນນາຍໂຮງທັມແລ້ວ ກໍຊົງເຫັນການວຸ້ນວາຍທັງຄົນ
ຮ້ອງໄຫ້ແຜດສຽງຮ່ຳໂຮຫລາຍຢູ່
- 39 ແລະເມື່ອພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປເຖິງແລ້ວກໍຊົງຖາມວ່າ, “ພວກເຈົ້າພາກັນວຸ້ນວາຍຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ
ເດັກນ້ອຍນັ້ນບໍ່ຕາຍດອກແຕ່ຫລັບຢູ່ເທົ່ານັ້ນ”
- 40 ເຂົາກໍພາກັນຫົວຂວັນພຣະອົງ ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງຊົງໄລ່ຄົນທັງປວງອອກແລ້ວ ຈຶ່ງພາພໍ່ແມ່ກັບສິດທັງສາມທີ່
ຕາມພຣະອົງມານັ້ນເຂົ້າໄປໃນບ່ອນເດັກນ້ອຍຢູ່
- 41 ພຣະອົງຊົງຈັບມືເດັກນ້ອຍນັ້ນແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ຕາລີທາກຸມ” ແປວ່າ “ຍິງນ້ອຍເອີຍ, ເຮົາບອກເຈົ້າຈຶ່ງ
ລຸກຂຶ້ນແມ່”
- 42 ໃນທັນໃດນັ້ນເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນຢ່າງໄປມາ ເພາະວ່າອາຍຸເຂົາໄດ້ສິບສອງປີແລ້ວ ໃນປັດດຽວນັ້ນຄົນ
ທັງປວງກໍຶດປລາດໃຈຫລາຍ
- 43 ພຣະອົງກໍຊົງສັ່ງທ້າມເຂົາຢ່າງເດັດຂາດ ບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດບອກຮູ້ເຫດການນີ້ແລ້ວຈຶ່ງຊົງສັ່ງເຂົາໃຫ້ເອົາອາຫານມາ
ໃຫ້ເດັກນ້ອຍນັ້ນກິນ

6. ຊາວນາຊາເຮັດບໍ່ຮັບພຣະເຢຊູ
(ມທ 13:54-58; ລກ 4:16-30)

1 ຝ່າຍພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຈາກທີ່ນັ້ນໄປຍັງເມືອງເດີມຂອງພຣະອົງ ແລະພວກສິດກໍຕາມພຣະອົງໄປ

- 2 ເມື່ອເຖິງວັນສະບາໂຕແລ້ວ ພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນໃນໂຮງທັມ ແລະຫລາຍໆຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະອົງກໍຈຶ່ງດຸ
ລາດໃຈຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຄົນນີ້ໄດ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາແຕ່ໃສ ສະຕິປັນຍາທີ່ໄດ້ປະທານແກ່ຄົນນີ້ແມ່ນປັນຍາຢ່າງ
ໃດ ເພາະວ່າການອິດທິຣິດຢ່າງນີ້ກໍຍັງສໍາເຣັດໄດ້ດ້ວຍມືຂອງເຂົາເອງ
- 3 ຄົນນີ້ເປັນຊ່າງໄມ້ລູກນາງມາຮືອາບໍ່ແມ່ນຫລື ຢາໂກໂບ, ໂຍເຊ, ຢູດາ ແລະຊີໂມນ ເປັນນ້ອງຊາຍຂອງ
ເຂົາບໍ່ແມ່ນຫລື ພວກນ້ອງສາວຂອງເຂົາກໍຢູ່ທີ່ນີ້ກັບພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນຫລື” ເຂົາຈຶ່ງມີໃຈຫນ່າຍແຫນ່ງພຣະ
ອົງ
- 4 ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈະບໍ່ຂາດຄວາມນັບຖື ເວັ້ນແຕ່ໃນເມືອງເດີມຂອງ
ຕົນ ຖ້າມາກາງຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະໃນຄົວເຮືອນຂອງຕົນ”
- 5 ພຣະອົງຈະກະທໍາການອິດທິຣິດທີ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ໄດ້ຊົງວາງພຣະທັດເທິງຄົນເຈັບປ່ວຍບາງຄົນໃຫ້ດີພ
ຍາດ
- 6 ພຣະອົງກໍປລາດພຣະທັຍເພາະເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ

ຊົງໃຊ້ສາວິກສິບສອງຄົນໄປ

(ມທ 10:5-15; ລກ 9:1-6)

ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປສັ່ງສອນທົ່ວທຸກບ້ານຮອບເຂດນັ້ນ

- 7 ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນສິບສອງຄົນນັ້ນມາ ແລ້ວຊົງຕັ້ງຕົນໃຊ້ເຂົາໃຫ້ອອກໄປເປັນຄູ່ໆແລະຊົງປະທານໃຫ້ເຂົາ
ມີອໍານາດເຫນືອຜືຖ່ອຍຮ້າຍ
- 8 ແລ້ວຊົງສັ່ງເຂົາບໍ່ໃຫ້ເອົາສິ່ງໃດໄປໃຊ້ຕາມທາງ ເວັ້ນແຕ່ໄມ້ເທົ້າສິ່ງດຽວ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເອົາອາຫານຫລືຄົງ
ຫລືເອົາເງິນໃສ່ກະເປົາສາຍຮັດແອວໄປ
- 9 ໃຫ້ໃສ່ເກີບ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ໃສ່ເສື້ອສອງໂຕ
- 10 ແລ້ວພຣະອົງຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຖ້າໄປບ່ອນໃດ ເມື່ອເຂົ້າອາໄສໃນເຮືອນຫລັງໃດ ກໍໃຫ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນ
ຫລັງນັ້ນກວ່າຈະຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ
- 11 ແລະຖ້າບ່ອນໃດບໍ່ຕ້ອນຮັບຫລືບໍ່ຟັງທ່ານທັງຫລາຍ ຈົ່ງອອກຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ ແລະຈົ່ງສັ່ນ
ຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຕິດຝາຕີນຂອງພວກທ່ານອອກເສັງ ເພື່ອເປັນພຍານຕໍ່ເຂົາ”
- 12 ຝ່າຍພວກສິດກໍພາກັນອອກໄປປະກາດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃຫມ່
- 13 ເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ຜືຖ່ອຍອອກເສັງຫລາຍໂຕ ແລະເອົານໍ້າມັນທາຄົນເຈັບປ່ວຍຫລາຍຄົນໃຫ້ດີພຍາດ

ຄວາມມໍຣະນາພາບຂອງໂຍຮັນບັບຕິສະໂຕ

(ມທ 14:1-12; ລກ 9:7-9)

- 14 ຝ່າຍກະສັດເຮໂຣດຊົງຊາບເຮືອງຂອງພຣະເຢຊູ ເພາະວ່າພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄດ້ຊໍາລືໄປ ມີບາງຄົນ
ເວົ້າກັນວ່າ, “ໂຍຮັນບັບຕິສະໂຕເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ດ້ວຍເຫດນີ້ຮິດອໍານານີ້ຈຶ່ງສະແດງອອກມາ
ໃນທ່ານ”

- 15 ແຕ່ຄົນອື່ນວ່າ, “ເປັນເອລີຍາ” ແລະຄົນອື່ນໆວ່າ, “ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມເໝາະມືອນຄົນນຶ່ງໃນພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມແຕ່ກ່ອນ”
- 16 ຝ່າຍກະສັດເຮໂຣດ ເມື່ອຊາບແລ້ວກໍຊົງກ່າວວ່າ, “ແມ່ນໂຢຮັນຜູ້ເຮົາໄດ້ຕັດຫົວ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ຄືນມາແລ້ວ”
- 17 ເພາະແມ່ນເຮໂຣດນີ້ເອງໄດ້ຊົງໃຊ້ຄົນໄປຈັບໂຢຮັນຜູກມັດຂອງຄູກໄວ້ ເພາະເຫັນແກ່ນາງເຮໂຣເດັງ ພັຣຍາຂອງຟິລິບນ້ອງຊາຍຕົນ ດ້ວຍວ່າເຮໂຣດໄດ້ຮັບເອົານາງນັ້ນມາເປັນພັຣຍາຂອງຕົນ
- 18 ເພາະໂຢຮັນເຄີຍທູນເຮໂຣດວ່າ, “ທີ່ທ່ານຈະເອົາພັຣຍາຂອງນ້ອງມາເປັນພັຣຍາຂອງຕົນນັ້ນກໍຜິດຕໍ່ກົດ”
- 19 ແລະນາງເຮໂຣເດັງກໍຜູກພຍາບາດໂຢຮັນ ມີໃຈຢາກຂ້າທ່ານເສັງ ແຕ່ຂ້າບໍ່ໄດ້
- 20 ເພາະເຮໂຣດຊົງຢາກເກງໂຢຮັນ ດ້ວຍຊາບວ່າໂຢຮັນເປັນຄົນບໍ່ຮິສຸດແລະສັດຊື່ ເຮໂຣດຈຶ່ງຊົງປ້ອງກັນໂຢຮັນໄວ້ ເມື່ອເຮໂຣດໄດ້ຍິນຄຳສັ່ງສອນຂອງທ່ານ ກໍຊົງລັ່ງເລພຣະທັຍຢ່າງນັກ ແຕ່ກໍຍັງຍອມຟັງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ
- 21 ຄັນຢູ່ມາວັນນຶ່ງເປັນໂອກາດດີ ຄືເປັນວັນສລອງວັນກຳເນີດຂອງເຮໂຣດ ເຮໂຣດໄດ້ຊົງຈັດການກິນລ້ຽງພວກເສນາບໍດີກັບນາຍທະຫານຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ ແລະບັນດາຄົນສຳຄັນໃນແຂວງຄາລີເລ
- 22 ເມື່ອບຸດຍິງຂອງນາງເຮໂຣເດັງຜູ້ນັ້ນເຂົ້າມາພ້ອນລຳກໍເຮັດໃຫ້ກະສັດເຮໂຣດຊອບພຣະທັຍ ແລະແຂກທີ່ມາຮ່ວມຊອບໃຈເໝາະມືອນກັນ ກະສັດຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ຍິງສາວນັ້ນວ່າ, “ເຈົ້າຈະຂໍສິ່ງໃດກໍຈະໃຫ້ສິ່ງນັ້ນ”
- 23 ແລະກະສັດຈຶ່ງຊົງສາບານປະຕິຍານຕົວວ່າ, “ເຈົ້າຈະຂໍສິ່ງໃດ ເຮົາຈະໃຫ້ສິ່ງນັ້ນ ຈົນເຖິງເຄິ່ງຣາຊສົມບັດຂອງເຮົາ”
- 24 ຍິງສາວນັ້ນຈຶ່ງອອກໄປຖາມມານດາວ່າ, “ລູກຈະຂໍສິ່ງໃດຈຶ່ງຈະດີ” ມານດາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຂໍຫົວໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕສາ”
- 25 ໃນທັນໃດນັ້ນຍິງສາວກໍຮີບເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດທູນວ່າ, “ທ່ານໂທດທານຊີວິດ ຂໍປະທານຫົວໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕໃສ່ຖາດມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດຽວນີ້ເທີນ”
- 26 ພຣະອົງຊົງທຸກພຣະທັຍຢ່າງນັກ ແຕ່ເພາະເຫດໄດ້ຊົງສາບານຕົວໄວ້ ແລະເພາະເຫັນແກ່ຫນ້າແຂກທີ່ມາຮ່ວມກໍບໍ່ຢາກຂັດຂືນນາງ
- 27 ໃນຂະນະນັ້ນກະສັດຈຶ່ງຊົງຮັບສິ່ງທະຫານຮັກສາພຣະອົງຜູ້ນຶ່ງ ໃຫ້ໄປເອົາຫົວໂຢຮັນມາ ທະຫານຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງໄປຕັດເອົາຫົວໂຢຮັນໃນຄູກ
- 28 ໃສ່ຖາດມາໃຫ້ແກ່ຍິງສາວນັ້ນ ແລະນາງກໍສົ່ງໃຫ້ມານດາຂອງຕົນ
- 29 ເມື່ອພວກສິດຂອງໂຢຮັນຮູ້ເຫດການນັ້ນແລ້ວ ກໍມາຮັບເອົາສົບຂອງທ່ານໄປວາງໄວ້ໃນອຸບໂມງ

ພຣະເຢຊູຊົງລ້ຽງທ້າພັນຄົນ

(ມທ 14:13-21; ລກ 9:10-17; ຢຮ 6:1-14)

- 30 ຝ່າຍອັດສາວິກໄດ້ພາກັນມາເຝົ້າພຣະເຢຊູ ທູນຣາຍງານທັງຫມົດທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດ ແລະໄດ້ສົ່ງສອນໃຫ້ພຣະອົງຊົງຊາບ
- 31 ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກເຮົາຈົ່ງພາກັນໄປໃນບ່ອນສັງຄົມ ໃຫ້ພວກທ່ານພັກເຊົາເມື່ອຍຈັກ ຫນ້ອຍນຶ່ງ” ເພາະມີຄົນຫລວງຫລາຍທຽວໄປມາ ຈົນບໍ່ມີເວລາຫວັງພໍຈະຮັບປະທານອາຫານໄດ້
- 32 ພຣະອົງຈົ່ງສະເດັດລົງເຮືອພ້ອມກັບສາວິກໄປຍັງບ່ອນສັງຄົມຕ່າງຫາກ
- 33 ຫລາຍຄົນໄດ້ເຫັນພຣະອົງກັບພວກສາວິກພວມໄປ ເຂົາກໍສັ່ງເກດຮູ້ຈົ່ງຮີບພາກັນອອກຈາກທຸກບ້ານທຸກເມືອງຢ່າງໄປເຖິງທີ່ນັ້ນກ່ອນ
- 34 ຄັນພຣະເຢຊູສະເດັດຂຶ້ນຈາກເຮືອນແລ້ວ ກໍຊົງເຫັນປະຊາຊົນຫມູ່ໃຫຍ່ ແລະຊົງສົງສານເຂົາ ເພາະວ່າເຂົາເປັນເຫມືອນຜູງແກະບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຕັ້ງຕົ້ນສົ່ງສອນເຂົາເປັນຫລາຍຂໍ້ຫລາຍປະການ
- 35 ເມື່ອຄ້າຍຄຳມາແລ້ວ ພວກສາວິກມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ບ່ອນນີ້ແມ່ນປ່າ ແລະບັດນີ້ກໍຄ້າຍຄຳແລ້ວ
- 36 ຂໍທ່ານຈົ່ງໃຫ້ເຂົາເລີກໄປເສັງ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ໄປຊື້ອາຫານຮັບປະທານຕາມບ້ານໄຮ່ບ້ານນາແຖບນີ້”
- 37 ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈົ່ງລ້ຽງເຂົາສາ” ເຂົາຈົ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຈະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໄປຊື້ອາຫານເຖິງສອງຮ້ອຍຫລຽນເດນາຣີອິນໃຫ້ເຂົາກິນຫລື”
- 38 ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານມີເຂົ້າຈີ່ຈັກກ້ອນ ຈົ່ງໄປເບິ່ງດູ” ແລະເມື່ອຮູ້ແລ້ວ ເຂົາຈົ່ງທູນວ່າ, “ມີເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນແລະປາສອງໂຕ”
- 39 ພຣະອົງຈົ່ງຊົງສົ່ງພວກສາວິກໃຫ້ຈັດຄົນທັງປວງນັ່ງຮ່ວມກັນທີ່ປ່າຫຍ້າລົດເປັນຫມູ່ໆ
- 40 ແລະປະຊາຊົນໄດ້ນັ່ງລົງເປັນແຖວ ແຖວລະຮ້ອຍຄົນແລະແຖວລະຫ້າສິບຄົນ
- 41 ເມື່ອພຣະອົງຊົງຮັບເຂົ້າຈີ່ຫ້າກ້ອນແລະປາສອງໂຕນັ້ນແລ້ວ ກໍຊົງເງິຍພຣະພັກເບິ່ງຟ້າສວັນ ຂໍພຣະພອນແລ້ວຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ຍື່ນໃຫ້ພວກສາວິກໄປແຈກແກ່ຄົນທັງປວງ ແລະປາສອງໂຕນັ້ນກໍຊົງແບ່ງໃຫ້ທົ່ວເຖິງກັນເຫມືອນກັນ
- 42 ເຂົາໄດ້ກິນອີ່ມທຸກຄົນ
- 43 ສ່ວນຕ່ອນຫັກແລະປາທີ່ເຫລືອນັ້ນ ເຂົາເກັບໄດ້ເຕັມສິບສອງບຸງ
- 44 ໃນຈຳນວນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບປະທານເຂົ້າຈີ່ນັ້ນ ມີຜູ້ຊາຍຫ້າພັນຄົນ

ພຣະເຢຊູຊົງດຳເນີນເທິງນ້ຳ
(ມທ 14:22-33; ຢຣ 6:15-21)

- 45 ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະອົງຊົງສົ່ງໃຫ້ພວກສາວິກລົງເຮືອຂ້າມຟາກໄປຍັງເມືອງເບັດຊາອີດາກ່ອນຂນະທີ່ພຣະອົງຊົງສົ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນເລີກໄປ
- 46 ເມື່ອຊົງລາຈາກເຂົາແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນເມືອພູເພື່ອໄຫວ້ອນ
- 47 ເມື່ອຄຳມາແລ້ວເຮືອນັ້ນກໍຢູ່ກາງທະເລ ສ່ວນພຣະອົງຊົງຢູ່ບົກແຕ່ຕົນດຽວ

48 ແລະພຣະອົງທອດພຣະເນດເຫັນພວກສາວົກກຳລັງແຊວເຮືອດ້ວຍຄວາມລຳບາກຫລາຍ ເພາະເຮືອຕ້ານ
ທວນລົມຢູ່ ຄັນປະມານຍາມສີ່ກາງຄືນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຍ່າງເທິງນ້ຳໄປຫາພວກສາວົກ ແລະພຣະອົງຊົງ
ຍ່າງດັ່ງຈະກາຍເຂົ້າໄປ

49 ແຕ່ເມື່ອພວກສາວົກໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງຍ່າງເທິງນ້ຳ ເຂົາກໍຄິດວ່າແມ່ນຜີ ແລ້ວຈຶ່ງພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນ

50 ເພາະວ່າທຸກຄົນເຫັນແລ້ວກໍຕົກໃຈ ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະອົງຊົງອອກພຣະໂອດກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຢ່ານ້ອຍໃຈ
ເທາະ ແມ່ນເຮົາເອງ ຢ່າຊູ່ຢ້ານ”

51 ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດຂຶ້ນໄປຫາເຂົາເທິງເຮືອ ແລ້ວລົມກຶ່ງບລົງ ພວກສາວົກກໍປລາດອັດສະຈັນໃຈ
ເຫລືອເກີນ

52 ເພາະວ່າເຮືອງເຂົ້າຈຶ່ງນັ້ນເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແຕ່ໃຈຂອງເຂົາຍັງແຂງກະດ້າງປົກຕັນຢູ່

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນເຈັບປ່ວຍໃນເຄນເນຊາເຮັດ

(ມທ 14:34-36)

53 ຄັນຂ້າມຟາກໄປເຖິງແລ້ວ ເຂົາກໍຈອດທີ່ທ່າເມືອງເຄນເນຊາເຮັດ

54 ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດຂຶ້ນຈາກເຮືອພ້ອມດ້ວຍສາວົກແລ້ວ ຄົນທັງປວງກໍຈຳພຣະອົງໄດ້ທັນທີ

55 ແລະເຂົາຮີບໄປທົ່ວຂົງເຂດນັ້ນ ຕັ້ງຕົ້ນເອົາຄົນເຈັບປ່ວຍໃສ່ບ່ອນນອນຫາມມາຍັງບ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນຂ່າວ
ວ່າພຣະອົງປະທັບຢູ່

56 ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດໄປທີ່ໃດໃນເມືອງຫລື ບ້ານນອກບ້ານນາກໍດີ ເຂົາກໍເອົາຄົນເຈັບປ່ວຍມາວາງໄວ້ຕາມ
ແຄມທາງບ່ອນຊຸມຊົນ ແລ້ວທູນຂໍພຣະອົງຊົງໂຜດໃຫ້ຄົນເຈັບປ່ວຍໄດ້ບາຍແຕ່ແຄມເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງ
ແລະຜູ້ໃດໄດ້ບາຍແລ້ວກໍຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ດີພຍາດທຸກຄົນ

7. ຄຳສອນທີ່ຕົກທອດມາຈາກເຖົ້າເກົ້າບູຮານ

(ມທ 15:1-20)

1 ເມື່ອນັ້ນພວກຟາຣີຊາຍແລະນັກທັມບາງຄົນຊຶ່ງມາຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ພາກັນມາຫາພຣະອົງ

2 ເຂົາໄດ້ເຫັນສາວົກຂອງພຣະອົງລາງຄົນຮັບປະທານອາຫານດ້ວຍມືບໍ່ສະອາດ ຄືບໍ່ລ້າງມືຕາມພິທີກ່ອນ

3 ເພາະວ່າພວກຟາຣີຊາຍກັບຊາວຢິວທັງຫມົດ ເຄີຍຖືຕາມຄຳສອນທີ່ຕົກທອດມາຈາກເຖົ້າເກົ້າບູຮານວ່າ ຖ້າ
ບໍ່ໄດ້ລ້າງມືຕາມພິທີຄືແຕ່ມີເຖິງຄໍ່ ເຂົາກໍບໍ່ຮັບປະທານອາຫານ

4 ແລະເມື່ອເຂົາມາຈາກຕລາດ ຖ້າບໍ່ໄດ້ທຳພິທີຊຳຮະຕົວກ່ອນ ເຂົາກໍບໍ່ຮັບປະທານອາຫານ ແລະເຂົາຍັງຖື
ທັມນຽມອື່ນໆອີກຫລາຍຢ່າງ ຄືການລ້າງຖ້ວຍຊາມ ລ້າງພາຊນະທອງແດງທອງເຫລືອງ (ແລະຕຽງນອນ)

5 ພວກຟາຣີຊາຍກັບພວກນັກທັມຈຶ່ງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກສິດຂອງທ່ານຈຶ່ງບໍ່ຕິດຕາມຄຳ
ສອນທີ່ຕົກທອດມາຈາກເຖົ້າເກົ້າບູຮານ ແຕ່ຍັງຮັບປະທານອາຫານດ້ວຍມືບໍ່ສະອາດ”

- 6 ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເອຊາຢາໄດ້ທຳນວາຍຄັກແນ່ເຖິງພວກເຈົ້າ ຜູ້ເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ, “ພົລເມືອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກຽດເຮົາແຕ່ປາກ ສ່ວນໃຈຂອງເຂົາທ່າງໄກຈາກເຮົາ
- 7 ເຂົານະມັສການເຮົາໂດຍອັບໂຍດ ດ້ວຍເອົາບົດບັນຍັດຂອງມະນຸດມາຜູ້ວ່າ ເປັນພຣະໂອວາດ”
- 8 ເຈົ້າທັງຫລາຍປະລະພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະກັບໄປຍຶດຖືຕາມຄຳສອນທີ່ຕົກທອດມາຈາກມະນຸດ”
- 9 ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາອີກວ່າ, “ເກີນວ່າດີແທ້ໜ້ ທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ລະຖິ້ມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄປຖືຕາມຄຳສອນທີ່ສືບຕໍ່ມາຈາກເຖົ້າເກົ່າບູຮານ
- 10 ເພາະວ່າໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ວ່າ “ຈົ່ງນັບຖືບົດາມານດາຂອງເຈົ້າ” ແລະ “ຜູ້ໃດໜຶ່ງປາດບົດາມານດາຈະຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍ”
- 11 ແຕ່ຝ່າຍພວກເຈົ້າກັບເວົ້າວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດຈະເວົ້າກັບບົດາມານດາວ່າ ສິ່ງໃດຂອງຂ້ອຍທີ່ອາດຊ່ອຍເຫລືອເຈົ້າໄດ້ ສິ່ງນັ້ນເປັນໂກຣະບານ” (ຄືເປັນຂອງຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ)
- 12 ເຈົ້າທັງຫລາຍກໍບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເຮັດສິ່ງໃດຕໍ່ໄປ ເພື່ອຊ່ອຍບຳລຸງບົດາມານດາຂອງຕົນ
- 13 ເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງລືບລ້າງພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄຳສອນທີ່ຕົກທອດສືບຕໍ່ກັນມາ ແລະສອນຕ່ຳກັນໄປ ແລະການອື່ນໆແນວນີ້ອີກຫລາຍຢ່າງເຈົ້າທັງຫລາຍກໍເຮັດຢູ່”

ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວຫມອງ

- 14 ແລ້ວພຣະອົງຊົງເອີ້ນປະຊາຊົນມາອີກ ຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຟັງເຮົາແລະເຂົ້າໃຈສາ
- 15 ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຢູ່ພາຍນອກ ເມື່ອເຂົ້າໄປພາຍໃນມະນຸດຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວຫມອງໄດ້ ແຕ່ສິ່ງຊຶ່ງອອກມາຈາກພາຍໃນມະນຸດນັ້ນແຫລະ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວຫມອງ
- 16 (ຖ້າຜູ້ໃດມີຫູຈົ່ງຢາກຟັງ ໃຫ້ຟັງເອົາສາ)”
- 17 ຄັນພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກປະຊາຊົນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແລ້ວ ພວກສາວົກໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງເຖິງຄຳອຸປມານັ້ນ
- 18 ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຖິງພວກທ່ານກໍຍັງຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈເຫມືອນກັນຫລື ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ສັ່ງເກດຫລືວ່າ ສິ່ງໃດແຕ່ພາຍນອກທີ່ເຂົ້າໄປພາຍໃນມະນຸດ ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນຊົ່ວມົວຫມອງບໍ່ໄດ້
- 19 ເພາະວ່າສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນໃຈ ແຕ່ລົງທ້ອງແລ້ວກໍຖ່າຍອອກ” (ທີ່ຊົງສອນຢ່າງນີ້ກໍເປັນການປະກາດວ່າອາຫານທຸກຢ່າງເປັນຂອງສະອາດ)
- 20 ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກພາຍໃນມະນຸດນັ້ນແຫລະ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວຫມອງ
- 21 ເພາະວ່າຈາກພາຍໃນ ຄືຈາກຈິດໃຈມະນຸດມີຄວາມຄິດຊົ່ວບໍ່ດີ ການຜິດຊາຍຍິງ ການລັກຊັບ ການຂ້າຄົນ
- 22 ການຫລິ້ນຊູ້ຈາກຜິວເມັງ ການໂລບ ການອະທັມ ການລໍ້ລວງ ຣາຄະຕັນຫາ ການອິດສາ ການນິນທາ ຄວາມຈອງຫອງ ຄວາມໂງ່ທີ່ປ່ອຍຕົວໄປຕາມລຳພັງໃຈ
- 23 ສາຣະພັດການຊົ່ວເຫລົ່ານີ້ເກີດມາຈາກພາຍໃນ ແລະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວມົວຫມອງ

ຄວາມເຊື່ອຂອງຍິງຊີເຮັງຟອຍນິເກ

(ມທ 15:21-28)

- 24 ພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນຈາກທີ່ນັ້ນ ສະເດັດໄປຍັງເຂດແດນເມືອງຕີເຣ ແລ້ວເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງນຶ່ງໂດຍມີພຣະປະສົງວ່າຈະບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ ແຕ່ຊົງລືຢູ່ບໍ່ໄດ້
- 25 ໃນທັນໃດນັ້ນຍິງຄົນນຶ່ງຊຶ່ງມີລູກສາວທີ່ຜື່ຖ່ອຍຮ້າຍເຂົ້າສິງ ເມື່ອນາງໄດ້ຍິນຂ່າວເຖິງເຮືອງພຣະອົງ ກໍມາຂາບລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ
- 26 ຍິງຄົນນັ້ນເປັນຊາວກຣີກ ເກີດໃນແຂວງຊີເຣັຍຟອຍນິເກ ນາງໄດ້ທູນອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະອົງຂັບໄລ່ຜິອກຈາກລູກສາວຂອງຕົນ
- 27 ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ນາງນັ້ນວ່າ, “ໃຫ້ລູກກິນອີ່ມເສັຽກ່ອນ ເພາະວ່າບໍ່ສົມຄວນຈະເອົາອາຫານຂອງລູກໂຍນໃຫ້ຫມານ້ອຍ”
- 28 ແຕ່ນາງທູນຕອບວ່າ, “ຈົງຢູ່ຂ້າມ້ອຍ ແຕ່ເຖິງແມ່ນຫມານ້ອຍທີ່ຢູ່ໃຕ້ໂຕະ ກໍເຄີຍກິນເສດອາຫານຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນ”
- 29 ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ນາງວ່າ, “ເພາະເຫດຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້ານີ້ ຈົ່ງກັບເມືອສາ ຜື່ຮ້າຍໄດ້ອອກຈາກລູກສາວຂອງເຈົ້າແລ້ວ”
- 30 ຝ່າຍຍິງນັ້ນໄດ້ກັບເມືອເຮືອນຂອງຕົນ ກໍເຫັນລູກນອນຢູ່ເທິງຕຽງແລະຜື່ຮ້າຍນັ້ນກໍໄດ້ອອກແລ້ວ

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນຫູຫນວກປາກກີກ
(ມທ 15:29-31)

- 31 ຕໍ່ມາພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກເຂດເມືອງຕີເຣແລະຜ່ານຊີໂດນ ດຳເນີນໄປຕາມແຂວງເດກາໂປລີມາຍັງທະເລຄາລີເລ
- 32 ມີຄົນໄດ້ພາຊາຍຫູຫນວກປາກກີກຄົນນຶ່ງມາຫາພຣະອົງ ແລ້ວຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງໂຜດວາງພຣະຫັດເທິງຄົນນັ້ນ
- 33 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງພາກຄົນນັ້ນອອກຈາກປະຊາຊົນໄປຢູ່ຕ່າງຫາກ ຊົງເອົານິ້ວພຣະຫັດແຍ່ຫູຊາຍຄົນນັ້ນທັງສອງກ້າ ແລະຊົງບັບນ້ຳລາຍໃສ່ນິ້ວພຣະຫັດແປະລິ້ນຄົນນັ້ນ
- 34 ແລ້ວພຣະອົງຊົງແຫງນພຣະພັກສູ່ພ້າ ຊົງຖອນພຣະທັຍກ່າວແກ່ຄົນນັ້ນວ່າ, “ເອບຟາທາ” ແປວ່າ “ຈົ່ງໄຂ່ອອກ”
- 35 ແລ້ວຫູຄົນນັ້ນກໍໄຂ່ອອກ ແລະສິ່ງທີ່ຂັດລິ້ນກໍຫລຸດ ແລະເຂົາກໍປາກໄດ້ຄັກ
- 36 ພຣະອົງຊົງຫ້າມຄົນທັງຫລາຍບໍ່ໃຫ້ແຈ້ງຄວາມນີ້ແກ່ຜູ້ໃດ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຫ້າມເທົ່າໃດ ເຂົາກໍແຮ່ງເລົ່າລືໄປຫລາຍ
- 37 ແລະຄົນທັງປວງກໍຈຶ່ງປລາດໃຈເຫລືອເກີນ ຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດລ້ວນແຕ່ເປັນການດີ ເຖິງແມ່ນຄົນຫູຫນວກກໍເຮັດໃຫ້ໄດ້ຍິນ ແລະຄົນປາກກີກກໍເຮັດໃຫ້ປາກໄດ້”

8. ຊົງລ້ຽງຄົນສີ່ພັນ

(ມທ 15:32-39)

- 1 ຄາວນັ້ນ ເມື່ອປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍພາກັນມາອີກ ກໍບໍ່ມີອາຫານກິນ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງເອີ້ນພວກສາວົກຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ,
- 2 “ເຮົາສົງສານຄົນເຫລົ່ານີ້ ເພາະເຂົາຄ້າງຢູ່ກັບເຮົາໄດ້ສາມວັນແລ້ວ ແລະບໍ່ມີອາຫານກິນ
- 3 ຖ້າເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາກັບເມືອບ້ານເມືອງຍັງຫົວຢູ່ ເຂົາຄົງຈະເມື່ອຍອິດອ່ອນຕາມທາງ ເພາະບາງຄົນມາແຕ່ໄກ”
- 4 ພວກສາວົກຈຶ່ງທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ໃນປ່າຢ່າງນີ້ຈະເອົາອາຫານມາແຕ່ໃສພໍຈະໃຫ້ເຂົາກິນອີ່ມໄດ້”
- 5 ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານມີເຂົ້າຈີ່ຈັກກ້ອນ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ມີເຈັດກ້ອນຂ້າໜ້ອຍ”
- 6 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງປະຊາຊົນໃຫ້ນັ່ງລົງຕາມຫນ້າດິນ ເມື່ອຊົງຮັບເຂົ້າຈີ່ເຈັດກ້ອນມາໂມທະນາພຣະຄຸນແລ້ວ ກໍຊົງຫັກຍິ້ມໃຫ້ພວກສາວົກໄປແຈກ ພວກສາວົກຈຶ່ງເອົາໄປແຈກໃຫ້ປະຊາຊົນ
- 7 ແລະເຂົາມີປານ້ອຍບາງໂຕ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຂໍພຣະພອນ ແລ້ວຊົງສັ່ງພວກສາວົກໃຫ້ເອົາປານ້ອຍໄປແຈກເຫມືອນກັນ ຄົນທັງປວງໄດ້ກິນຈົນອີ່ມ
- 8 ສ່ວນຕ່ອນຫັກທີ່ເຫລືອນັ້ນ ເຂົາເກັບໄດ້ເຕັມເຈັດບຸງ
- 9 ຄົນທີ່ໄດ້ກິນນັ້ນມີປະມານສີ່ພັນຄົນ ແລ້ວພຣະອົງຊົງສັ່ງເຂົາໃຫ້ເລີກໄປ
- 10 ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະອົງກໍສະເດັດລົງເຮືອກັບພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ ມາເຖິງເຂດເມືອງດານມານຸທາ

ຂໍໃຫ້ຊົງສະແດງຫມາຍສໍາຄັນ

(ມທ 16:1-4)

- 11 ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ອອກມາຕັ້ງຕົ້ນໂຕ້ຖຽງກັບພຣະອົງ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງສະແດງຫມາຍສໍາຄັນຢ່າງນຶ່ງຈາກສວັນ ເພື່ອຢາກທົດລອງພຣະອົງ
- 12 ພຣະອົງຊົງຖອນພຣະທັຍແລ້ວກ່າວວ່າ, “ເປັນຫຍັງຄົນສະໄຫມນີ້ຈຶ່ງສະແດງຫມາຍສໍາຄັນ ເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຈະບໍ່ຊົງໂຜດຫມາຍສໍາຄັນແກ່ຄົນສະໄຫມນີ້”
- 13 ແລ້ວພຣະອົງສະເດັດຈາກເຂົາລົງເຮືອຂ້າມຟາກໄປອີກ

ເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຟາຣີຊາຍ ແລະຂອງພວກ

ເຮໂຣດ

(ມທ 16:5-12)

- 14 ຝ່າຍພວກສາວົກໄດ້ລືມເອົາເຂົ້າຈີ່ໄປ ແລະໃນເຮືອເຂົາມີເຂົ້າຈີ່ຢູ່ກ້ອນດຽວເທົ່ານັ້ນ
- 15 ພຣະອົງຊົງຕັກເຕືອນເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງສັງເກດ ແລະລະວັງເຊື້ອແປ້ງຂອງພວກຟາຣີຊາຍແລະຂອງເຮໂຣດໃຫ້ດີ”
- 16 ພວກສາວົກຈຶ່ງເວົ້າກັນຢູ່ວ່າ, “ເຫັນຈະເປັນເພາະເຮົາບໍ່ມີເຂົ້າຈີ່”

- 17 ພຣະເຢຊູຊົງຊາຍເຮືອງນັ້ນຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກທ່ານຈຶ່ງເວົ້າກັນເຖິງເຮືອງບໍ່ມີເຂົ້າຈີ່
ພວກທ່ານຍັງບໍ່ສັງເກດ ແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລື ໃຈຂອງພວກທ່ານຍັງປົກຕັນຢູ່ຫລື
- 18 ມີຕາແລ້ວຍັງບໍ່ເຫັນຫລື ມີຫູແລ້ວຍັງບໍ່ໄດ້ຍິນຫລື ພວກທ່ານຈຶ່ງຈຳບໍ່ໄດ້ຫລື
- 19 ເມື່ອເຮົາຫັກເຂົ້າຈີ່ທ້າກ້ອນໃຫ້ແກ່ທ້າພັນຄົນນັ້ນ ພວກທ່ານເກັບສ່ວນທີ່ເຫລືອນັ້ນໄດ້ເຕັມຈັກບຸງ?” ເຂົາທູນ
ຕອບວ່າ, “ໄດ້ສືບສອງບຸງຂ້ານ້ອຍ”
- 20 “ເມື່ອເຮົາໄດ້ຫັກເຂົ້າຈີ່ເຈັດກ້ອນໃຫ້ແກ່ຄົນສີ່ພັນຄົນ ພວກທ່ານເກັບສ່ວນທີ່ເຫລືອນັ້ນໄດ້ເຕັມຈັກບຸງ?” ເຂົາ
ທູນຕອບວ່າ, “ໄດ້ເຈັດບຸງຂ້ານ້ອຍ”
- 21 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລື”

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນຕາບອດທີ່ເມືອງ

ເບັດຊະອິດາ

- 22 ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປຍັງເມືອງເບັດຊະອິດາກັບພວກສາວົກ ຊາວເມືອງນັ້ນພາຄົນຕາບອດຄົນນຶ່ງມາຫາ
ພຣະອົງ ທູນອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງບາຍຄົນນັ້ນ
- 23 ພຣະອົງໄດ້ຊົງກຳມີຄົນຕາບອດຈູງເຂົາອອກໄປນອກເມືອງ ເມື່ອຊົງຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ຄົນນັ້ນແລະຢຽດພຣະ
ຫັດໃສ່ເຂົາແລ້ວຊົງຖາມວ່າ, “ເຈົ້າເຫັນຫຍັງແດ່ບໍ່”
- 24 ຄົນນັ້ນເງິຍຫນ້າເບິ່ງແລ້ວທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເຫັນຄົນຢ່າງໄປມາ ແຕ່ເບິ່ງເຫມືອນຕົ້ນໄມ້”
- 25 ພຣະອົງຊົງຢຽດພຣະຫັດໃສ່ຕາເຂົາອີກ ເຂົາກໍມືນຕາເຕັມໜ່ວຍ ແລະຕາເຂົາກໍດີປົກກະຕິ ຈຶ່ງເຫັນທຸກສິ່ງ
ໄດ້ຄັກ
- 26 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໃຫ້ເຂົາກັບເມື່ອເຮືອນຂອງຕົນ ແລ້ວຊົງສັ່ງວ່າ, “ຢ່າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງເນີ”

ເປໂຕຮັບວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະຄຣິດ

(ມທ 16:13-20; ລກ 9:18-20)

- 27 ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກ ອອກໄປຍັງບ້ານທັງຫລາຍເຂດເມືອງກາຍຊາເຮັງຟິລິບປອຍ
ເມື່ອຢູ່ຕາມທາງນັ້ນ ພຣະອົງຊົງຖາມພວກສາວົກວ່າ, “ຄົນທັງຫລາຍເວົ້າກັນວ່າເຮົາແມ່ນຜູ້ໃດ”
- 28 ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ຜູ້ລາງຄົນວ່າແມ່ນໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ ແຕ່ຄົນອື່ນວ່າແມ່ນເອລີຢາ ແລະຄົນອື່ນອີກວ່າ
ແມ່ນຜູ້ນຶ່ງໃນພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ”
- 29 ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານເດ ວ່າເຮົາແມ່ນໃຜ” ເປໂຕທູນຕອບວ່າ, “ທ່ານແມ່ນພຣະຄຣິດ”
- 30 ແລ້ວພຣະອົງຊົງສັ່ງທ້າມພວກສາວົກດ້ວຍເດັດຂາດ ບໍ່ໃຫ້ເຂົາບອກເຮືອງນີ້ແກ່ຜູ້ໃດ

ພຣະເຢຊູຊົງທຳນວາຍເຖິງມໍຣະນາພາບຂອງ

ພຣະອົງ

(ມທ 16:21-28; ລກ 9:21-27)

- 31 ແລ້ວພຣະອົງຊົງຕັ້ງຕົ້ນກ່າວສອນພວກສາວົກວ່າ, “ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍຣະມານຫລາຍປະການ ພວກເຖົ້າແກ່ ພວກປະໂຣທິດຕົນໃຫຍ່ ແລະພວກນັກທັມຈະບໍ່ຍອມຮັບ ເຂົາຈະໄດ້ຂ້າທ່ານເສັຽ ແລະໃນ ວັນຖ້ວນສາມທ່ານຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ”
- 32 ຄຳເຫລົ່ານີ້ພຣະອົງຊົງກ່າວໂດຍເປີດເຜີຍ ຝ່າຍເປໂຕໄດ້ພາພຣະອົງໄປຕ່າງຫາກ ແລ້ວຕັ້ງຕົ້ນທູນທ້າມ ພຣະອົງຢ່າງແຂງແຮງ
- 33 ເມື່ອພຣະອົງຊົງທັນພຣະພັກເຫັນພວກສາວົກ ກໍຊົງເຕີເປໂຕຢ່າງແຂງແຮງວ່າ, “ອ້າຍຊາຕານເຮີຍ, ຈົ່ງ ຖອຍຫນີຈາກເຮົາເສັຽ ເພາະເຈົ້າຄິດຢ່າງມະນຸດ ບໍ່ຄິດຢ່າງພຣະເຈົ້າ”
- 34 ພຣະອົງຈົ່ງຊົງເອີ້ນປະຊາຊົນກັບພວກສາວົກເຂົ້າມາ ແລ້ວຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຕາມເຮົາມາ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັດສິດຂອງຕົນເສັຽ ແລະຮັບແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນຕິດຕາມເຮົາມາ
- 35 ເພາະວ່າຜູ້ໃດຢາກຊ່ອຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ພົ້ນ ຜູ້ນັ້ນຈະເສັຽຊີວິດແຕ່ຜູ້ໃດຈະເສັຽຊີວິດຂອງຕົນເພາະເຫັນແກ່ ເຮົາ ແລະເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະຊ່ອຍຊີວິດໃຫ້ພົ້ນ
- 36 ເພາະຖ້າຜູ້ໃດຈະໄດ້ສິ່ງຂອງຫມົດທັງໂລກ ແຕ່ຕ້ອງເສັຽຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ປໂຍດອັນໃດ
- 37 ຫລືຜູ້ນັ້ນຈະນຳເອົາສິ່ງໃດໄປແລກເອົາຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນກັບຄືນມາ
- 38 ດ້ວຍວ່າຖ້າຜູ້ໃດມີຄວາມອາຍເພາະເຮົາ ແລະຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໃນຊົ່ວຊີວິດນີ້ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍການບໍ່ສັດ ຊື່ແລະຊົ່ວຮ້າຍ ບຸດມະນຸດກໍຈະມີຄວາມອາຍເພາະຜູ້ນັ້ນ ໃນເມື່ອທ່ານມາດ້ວຍສະງ່າຣາສີແຫ່ງພຣະບິດາ ແລະດ້ວຍຝູງເທວະດາຕົນບໍ່ຮິສຸດ”

9.

- 1 ພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງວ່າ ໃນພວກຄົນທີ່ຢືນຢູ່ທີ່ນີ້ມີລາງຄົນທີ່ ຈະບໍ່ຮູ້ຮິດຄວາມຕາຍ ຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມາດ້ວຍຮິດເດດ”

ຊົງປ່ຽນລັກສະນະພຣະກາຍ

(ມທ 17:1-8; ລກ 9:28-36; 2 ປຕ 1:16-18)

- 2 ຄັນລ່ວງໄປໄດ້ທົກວັນແລ້ວ ພຣະເຢຊູຊົງພາເປໂຕ ຢາໂກໂບ ແລະໂຍຮັນ ຂຶ້ນພູສູງຈຳເພາະແຕ່ຫມູ່ດຽວ ແລ້ວລັກສະນະພຣະກາຍຂອງພຣະອົງກໍປ່ຽນໄປຕໍ່ຫນ້າເຂົາ
- 3 ແລະເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງກໍເກີດຮຸ່ງເຮືອງຂາວເຫລື້ອມຍັບງຈະຫາຊ່າງຟອກຜ້າທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກຟອກໃຫ້ ຂາວຢ່າງນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້
- 4 ແລ້ວເອລີຢາກັບໂມເຊກໍປາກົດແກ່ສາວົກພວກນັ້ນ ແລະເຜົາສົນທະນາຢູ່ກັບພຣະເຢຊູ
- 5 ຝ່າຍເປໂຕທູນພຣະເຢຊູວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ຊຶ່ງພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ນີ້ກໍດີຢູ່ ໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍພາກັນປຸກ ຕູບສາມຫລັງ ສຳລັບທ່ານຫລັງນຶ່ງ ສຳລັບໂມເຊຫລັງນຶ່ງ ແລະຫລັງນຶ່ງສຳລັບເອລີຢາ”
- 6 ທີ່ເປໂຕເວົ້າຢ່າງນັ້ນກໍເພາະບໍ່ຮູ້ຈະວ່າຢ່າງໃດ ດ້ວຍວ່າພວກເຂົາເກີດມີຄວາມຍ້ານເຕັມທີ

- 7 ແລ້ວມີເມກມາປົກຫຸ້ມເຂົາໄວ້ ແລະມີພຣະສຸຣະສຽງອອກມາຈາກເມກນັ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອຟັງທ່ານ”
- 8 ໃນບັດດຽວນັ້ນ ເມື່ອເຂົາທຽວເບິ່ງອ້ອມກໍບໍ່ເຫັນຜູ້ໃດ ເຫັນແຕ່ພຣະເຢຊູຜູ້ດຽວຊົງຢູ່ກັບເຂົາ

ການກັບມາຂອງເອລີຢາ
(ມທ 17:9-13)

- 9 ເມື່ອເຂົາກຳລັງລົງມາຈາກພູນັ້ນ ພຣະອົງຊົງຫ້າມພວກສາວົກບໍ່ໃຫ້ນຳສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເຫັນນັ້ນໄປບອກແກ່ຜູ້ໃດ ຈົນກວ່າບຸດມະນຸດຈະໄດ້ເປັນຄືນມາຈາກຕາຍ
- 10 ຂໍ້ຄວາມສັ່ງນັ້ນພວກສາວົກກໍຖືຮັກສາໄວ້ ແຕ່ລະຫວ່າງເຂົາມີການຊັກຖາມກັນວ່າທີ່ຊົງກ່າວວ່າ, “ຈະເປັນຄືນມາຈາກຕາຍ” ນັ້ນຈະຫມາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ
- 11 ເຂົາຈຶ່ງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກນັກທັມເຄີຍເວົ້າວ່າ ເອລີຢາຈະຕ້ອງມາກ່ອນ”
- 12 ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈົງຢູ່ ເອລີຢາຈະມາກ່ອນ ແລະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທັງປວງຄົນສູ່ສະພາບເດີມ ແລະເປັນແນວໃດມີຄຳຂຽນໄວ້ເຖິງບຸດມະນຸດນັ້ນວ່າ ທ່ານຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍຣະມານຫລາຍປະການແລະຖືກການຫມິ່ນປມາດ
- 13 ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ເອລີຢານັ້ນໄດ້ມາແລ້ວ ແລະເຂົາເຮັດແກ່ທ່ານຕາມໃຈຊອບ ຕາມທີ່ມີຄຳຂຽນໄວ້ເຖິງທ່ານ”

ຊົງໂຜດເດັກນ້ອຍຜູ້ມີຜິດສິງ
(ມທ 17:14-21; ລກ 9:37-43)

- 14 ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາພ້ອມກັບສາວົກສາມຄົນນັ້ນ ກໍມາເຖິງພວກສາວົກທັງຫລາຍ ຈຶ່ງເຫັນປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍອ້ອມຮອບເຂົາຢູ່ ແລະພວກນັກທັມກໍກຳລັງໂຕ້ຖຽງກັບເຂົາ
- 15 ໃນທັນໃດນັ້ນເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນພຣະອົງກໍຖືກປລາດໃຈຫລາຍ ຈຶ່ງແລ່ນເຂົ້າມາໂດຍໂຄຣົບພຣະອົງ
- 16 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າໂຕ້ຖຽງກັນເຖິງເຮືອງອັນໃດ”
- 17 ມີຄົນນຶ່ງໃນໝູ່ປະຊາຊົນທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພາລູກຊາຍມາຫາທ່ານ ເພາະຜິປາກກົກເຂົ້າສິງມັນ
- 18 ລູກນີ້ຈະຢູ່ປ່ອນໃດກໍຕາມ ເມື່ອຜິສະແດງກໍເຮັດໃຫ້ມັນລົ້ມຊັກດື່ນໄປ ມີອາການນ້ຳລາຍພູມປາກແລະຂົບແຂ້ວ ແລ້ວຕົວແຂງໄປ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກສາວົກຂອງທ່ານຂັບໄລ່ຜິນັ້ນອອກເສັງແຕ່ເຂົາບໍ່ສາມາດ”
- 19 ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ໂອ ຄົນໃນສະໄຫມທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອເອີຍ, ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າເທິງປານໃດ ເຮົາຈະຕ້ອງອົດທົນນຳພວກເຈົ້ານານປານໃດ ຈຶ່ງພາມັນມາຫາເຮົາສາ”
- 20 ເຂົາກໍພາເດັກນ້ອຍນັ້ນມາຫາພຣະອົງ ເມື່ອຜິເຫັນພຣະອົງແລ້ວ ໃນທັນໃດນັ້ນມັນກໍເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍລົ້ມລົງກຶ້ງເກືອກແລະມີນ້ຳລາຍພູມປາກ

- 21 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມພໍ່ນັ້ນວ່າ, “ມັນເປັນຢ່າງນີ້ໄດ້ເທິງປານໃດແລ້ວ” ພໍ່ທູນຕອບວ່າ, “ຕັ້ງແຕ່ນ້ອຍພຸ້ນມາຂ້ານ້ອຍ”
- 22 ແລະຜີນັ້ນໄດ້ຊຸກມັນໃສ່ໄຟ ແລະໃສ່ນ້ຳຫລາຍເທື່ອຫມາຍຈະຂ້າມັນເສັງ ແຕ່ຖ້າທ່ານສາມາດຊ່ອຍໄດ້ ຂໍໂຜດສົງສານຊ່ອຍພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ”
- 23 ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ພໍ່ນັ້ນວ່າ, “ຖ້າຊ່ອຍໄດ້” ຢາກເວົ້າດັ່ງນັ້ນຫລື ທຸກໆສິ່ງກໍເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ”
- 24 ໃນທັນໃດນັ້ນພໍ່ຂອງເດັກນ້ອຍກໍຮ້ອງທູນຂຶ້ນວ່າ, “ເຊື່ອແລ້ວຂ້ານ້ອຍ ທີ່ຂ້ານ້ອຍຍັງຂາດຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ຂໍໂຜດຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ”
- 25 ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນປະຊາຊົນກໍາລັງແລ່ນເຂົ້າມາ ພຣະອົງຊົງກ່າວຊໍາຮະຜີຖ່ອຍຮ້າຍນັ້ນວ່າ, “ອ້າຍຜີປາກກົກຫູຫນວກເຮີຍ, ເຮົາສັ່ງວ່າ ໃຫ້ອອກຈາກມັນເສັງ ຢ່າໄດ້ກັບເຂົ້າມາອີກຈັກເທື່ອ”
- 26 ຜີນັ້ນໄດ້ຮ້ອງແຜດສຽງຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊັກດື່ນເຕັມກໍາລັງແລ້ວກໍອອກຫນີ ເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍກາຍເປັນເຫມືອນຄົນຕາຍ ຈົນຄົນສ່ວນຫລາຍເວົ້າວ່າ, “ມັນຕາຍແລ້ວ”
- 27 ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຈັບມືເດັກນ້ອຍນັ້ນດຶງຂຶ້ນແລ້ວມັນກໍລຸກຢືນຂຶ້ນ
- 28 ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດກັບເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແລ້ວ ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ທູນຖາມເປັນສ່ວນຕົວວ່າ, “ເຫດສັນໃດພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກບໍ່ໄດ້”
- 29 ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຜີແນວນີ້ຈະຂັບໄລ່ອອກດ້ວຍວິທີອື່ນບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ດ້ວຍການອ້ອນວອນ”

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວລ່ວງຫນ້າອີກວ່າຈະຖືກຂ້າ

(ມທ 17:22-23; ລກ 9:43-45)

- 30 ພຣະອົງສະເດັດອອກຈາກທີ່ນັ້ນພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກ ດໍາເນີນຜ່ານແຂວງຄາລີເລໄປແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຊົງປະສົງໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້
- 31 ເພາະພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນພວກສາວົກຢູ່ ຄືຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ບຸດມະນຸດຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືມະນຸດ ເຂົາຈະຂ້າທ່ານເສັງ ເມື່ອຂ້າແລ້ວໄດ້ສາມວັນ ທ່ານກໍຈະຖືຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ”
- 32 ແຕ່ຖ້ອຍຄໍານີ້ພວກສາວົກບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແຕ່ບໍ່ກ້າຈະທູນຖາມພຣະອົງ

ຜູ້ໃດເປັນໃຫຍ່ກວ່າຫມູ່

(ມທ 18:1-5; ລກ 9:46-48)

- 33 ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດມາຍັງເມືອງກາເປນາອຸມພ້ອມກັບພວກສາວົກ ເມື່ອເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖາມພວກສາວົກວ່າ, “ເມື່ອມາຕາມທາງນັ້ນ ພວກທ່ານໄດ້ຖືກຖຽງກັນເຖິງເຮືອງອັນໃດ” ແຕ່ພວກສາວົກກໍມີດຢູ່
- 34 ເພາະເມື່ອມາຕາມທາງນັ້ນເຂົາໄດ້ຖືກຖຽງກັນວ່າ ແມ່ນໃຜຈະເປັນໃຫຍ່ກວ່າຫມູ່
- 35 ພຣະເຢຊູໄດ້ປະທັບນັ້ງລົງ ແລ້ວຊົງເອີ້ນພວກສາວົກສິບສອງຄົນນັ້ນມາ ຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຢາກເປັນຕົ້ນ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ປາຍແລະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຄົນທັງປວງ”

36 ແລະພຣະອົງຊົງເອົາເດັກນ້ອຍຄົນນຶ່ງມາໃຫ້ຍືນຢູ່ຖ້ຳມາກາງເຂົາ ແລ້ວຊົງອູ້ມເອົາເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນໄວ້ ຊົງກ່າວຕໍ່ພວກສາວິກວ່າ,

37 “ຖ້າຜູ້ໃດຈະຮັບເດັກນ້ອຍຜູ້ນຶ່ງຢ່າງນີ້ໄວ້ໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຮັບເຮົາ ແລະຜູ້ໃດຮັບເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນແຕ່ຮັບເອົາຜູ້ດຽວ ແຕ່ຮັບພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ”

ເຮືອງຄ່າບໍາເໜັດ

(ມທ 10:40-42; ລກ 9:49-50)

38 ໂຢຮັນຈິງທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຄົນຜູ້ນຶ່ງຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍອອກໃນນາມຂອງທ່ານ ແລະພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫ້າມຄົນນັ້ນເສັງ ເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມພວກຂ້ານ້ອຍ”

39 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ຢ່າຫ້າມເທາະ ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເຮັດການອິດທິຣິດໃນນາມຂອງເຮົາ ແລະພາຍຫລັງມາຈະກັບເວົ້າຫມິ່ນປມາດເຮົາ

40 ເພາະຜູ້ໃດບໍ່ຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາກໍເປັນຝ່າຍເຮົາແລ້ວ

41 ເຮົາບອກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຈະເອົານ້ຳຈອກນຶ່ງໃຫ້ທ່ານດື່ມເພາະທ່ານເປັນຝ່າຍພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຂາດບໍາເໜັດຂອງຕົນຈັກເທື່ອ

ການເຮັດໃຫ້ຫລົງຜິດ

(ມທ 18:6-9; ລກ 17:1-2)

42 “ຖ້າຜູ້ໃດຈະເຮັດໃຫ້ຄົນນຶ່ງໃນຫມູ່ເດັກນ້ອຍເຫລົ່າ ນີ້ທີ່ເຊື່ອ (ໃນເຮົາ) ຫລົງຜິດ ຖ້າຈະເອົາຫີນໂມ້ກ້ອນໃຫຍ່ຜູກຄໍຜູ້ນັ້ນຖິ້ມລົງນ້ຳທະເລເສັງກໍດີກວ່າ

43 ຖ້າມີຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດ ຈົ່ງຕັດຖິ້ມເສັງ ທີ່ຈະເຂົ້າໃນຊີວິດດ້ວຍເສັງອົງຄະກໍດີກວ່າມີມືສອງເບື້ອງແລະຕ້ອງຕົກຫມິ່ນະຣິກໃນໄຟທີ່ບໍ່ຮູ້ມອດ

44 (ໃນທີ່ນັ້ນ ໂຕຫນອນກໍບໍ່ຮູ້ຕາຍ ແລະໄຟກໍບໍ່ຮູ້ມອດ)

45 ຖ້າຕົນຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດຈົ່ງຕັດຖິ້ມເສັງ ທີ່ຈະເຂົ້າໃນຊີວິດດ້ວຍຕົນກຸດເບື້ອງນຶ່ງ ກໍດີກວ່າມີຕົນສອງເບື້ອງແລະຕ້ອງຖືກຖິ້ມລົງໃນຫມິ່ນະຣິກ

46 (ໃນທີ່ນັ້ນ ໂຕຫນອນກໍບໍ່ຮູ້ຕາຍ ແລະໄຟກໍບໍ່ຮູ້ມອດ)

47 ຖ້າຕາຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດຈົ່ງຄວັດອອກເສັງ ທີ່ຈະເຂົ້າໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕາເບື້ອງດຽວ ກໍດີກວ່າຕາສອງເບື້ອງແລະຕ້ອງຖືກຖິ້ມລົງໃນຫມິ່ນະຣິກ

48 ໃນທີ່ນັ້ນ “ໂຕຫນອນກໍບໍ່ຮູ້ຕາຍ ແລະໄຟກໍບໍ່ຮູ້ມອດ)

49 “ດ້ວຍວ່າທຸກຄົນຈະຕ້ອງຖືກເອືອບເກືອ ແລະຂ່າຮະດ້ວຍໄຟ

50 ເກືອເປັນຂອງດີ ແຕ່ຖ້າເກືອຫມົດຣົດເຄັມແລ້ວຈະເຮັດໃຫ້ກັບເຄັມອີກໄດ້ຢ່າງໃດ ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງມີເກືອໃນຕົວ ແລະຈົ່ງໃຫ້ມີຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນເທິນ”

10. ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສອນເຮືອງການຢ່າຮ້າງ

(ມທ 19:1-9)

- 1 ຝ່າຍພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງລຸກຈາກທີ່ນັ້ນສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຂດແຂວງຢູດາຍແລະຟາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນເບື້ອງນັ້ນ ແລະປະຊາຊົນພາກັນມາໄຫວ້ພຣະອົງອີກ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງສອນເຂົາຕາມເຄີຍ
- 2 ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ມາທູນຖາມເພື່ອທົດລອງພຣະອົງວ່າ, “ຜູ້ຊາຍຈະຢ່າຮ້າງເມັງຂອງຕົນເປັນການຖືກຕ້ອງ ຕາມກົດບັນຍັດຫລື?”
- 3 ພຣະອົງຊົງຍ້ອນຖາມເຂົາວ່າ, “ໂມເຊໄດ້ບັນຍັດໄວ້ຢ່າງໃດ?”
- 4 ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ໂມເຊໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດຫນັງສືຢ່າຮ້າງແລ້ວໃຫ້ປະໄດ້”
- 5 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ທີ່ໂມເຊໄດ້ບັນຍັດໄວ້ຢ່າງນັ້ນກໍເພາະໃຈຂອງພວກທ່ານແຂງກະດ້າງ
- 6 ແຕ່ວ່າຕັ້ງແຕ່ເດີມສ້າງໂລກ ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງມະນຸດໃຫ້ເປັນຊາຍແລະຍິງ”
- 7 “ດ້ວຍເຫດນັ້ນຜູ້ຊາຍຈຶ່ງລະພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ (ໄປຜູກພັນຢູ່ກັບເມັງ)
- 8 ແລະເຂົາທັງສອງຈະເປັນກາຍອັນດຽວ” ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເປັນສອງຕໍ່ໄປແຕ່ເປັນກາຍອັນດຽວ
- 9 ເຫດສັນນັ້ນຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມແອກກັນແລ້ວ ຢ່າໃຫ້ມະນຸດເຮັດໃຫ້ພາກຈາກກັນ”
- 10 ເມື່ອເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແລ້ວ ພວກສາວົກໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງເຖິງເຮືອງນີ້ອີກ
- 11 ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດປະເມັງຂອງຕົນແລ້ວໄປເອົາເມັງໃຫມ່ ຜູ້ນັ້ນກໍຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ້
- 12 ແລະຖ້າຍິງໃດປະຜິວຂອງຕົນແລ້ວໄປເອົາຜິວໃຫມ່ ຍິງນັ້ນກໍຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊູ້ເຫມືອນກັນ

ພຣະເຢຊູຊົງອວຍພອນເດັກນ້ອຍ

(ມທ 19:13-15; ລກ 18:15-17)

- 13 ແລະເຂົາໄດ້ອູ້ມເດັກນ້ອຍມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອຈະໃຫ້ພຣະອົງຊົງຢຽດພຣະຫັດໃສ່ເຂົາ ແຕ່ພວກສາວົກໄດ້ ຫ້າມປາມເຂົາໄວ້
- 14 ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍເຄືອງພຣະທັຍ ຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຂົ້າ ມາຫາເຮົາ ຢ່າຫ້າມເຂົາ ເພາະວ່າຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂອງຄົນຢ່າງນີ້ແຫລະ
- 15 ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຮັບຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າເຫມືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍ ຜູ້ນັ້ນ ຈະເຂົ້າໃນຣາຊແຜ່ນດິນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ”
- 16 ແລ້ວພຣະອົງຊົງອູ້ມເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນຢຽດພຣະຫັດໃສ່ ແລະອວຍພອນໃຫ້ເຂົາ

ເຮືອງເສດຖີຫນຸ່ມ

(ມທ 19:16-30; ລກ 18:18-30)

- 17 ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດອອກໄປກາງທາງ ມີຄົນນຶ່ງແລ່ນມາຫາພຣະອົງຄູ່ເຂົ້າລົງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ພຣະ ອາຈານຜູ້ປະເສີດເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດຈຶງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດມາເປັນມໍຣະ ດົກ”

- 18 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງເອີ້ນເຮົາວ່າຜູ້ປະເສີດ ບໍ່ມີໃຜປະເສີດ ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ເທົ່ານັ້ນ
- 19 ທ່ານຮູ້ຈັກຂໍ້ບັນຍັດແລ້ວວ່າ ຢ່າຂ້າຄົນ ຢ່າມິດສາຈານຈາກຜົວຈາກເມັງ ຢ່າລັບຊັບ ຢ່າເປັນພຍານບໍ່ຈິງ ຢ່າສີ່ໂກງ ຈຶ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງຕົນ”
- 20 ຄົນນັ້ນໄດ້ທູນຕອບວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂໍເຫລົ່ານັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັກສາໄວ້ຕັ້ງແຕ່ເປັນເດັກນ້ອຍມາ”
- 21 ພຣະເຢຊູເພິ່ງເບິ່ງຜູ້ນັ້ນກໍຊົງຮັກທ່ານແລ້ວ ຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານຍັງຂາດຢູ່ສິ່ງນຶ່ງ ຄືຈຶ່ງໄປຂາຍບັນດາສິ່ງ ຂອງຊຶ່ງທ່ານມີຢູ່ແຈກທານແກ່ຄົນອະນາຖາ ແລ້ວທ່ານຈະມີຊັບສົມບັດໃນສວັນ ແລະຈຶ່ງຕາມເຮົາມາເສັງ”
- 22 ເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳນັ້ນຫນ້າຂອງທ່ານກໍເສົ້າລົງ ຄົນນັ້ນກໍອອກໄປເປັນທຸກຫນັກໃຈເພາະຕົນມີຊັບສິ່ງຂອງຈຳນວນຫລາຍ
- 23 ພຣະເຢຊູທອດພຣະເນດທົ່ວຮອບ ແລ້ວຊົງກ່າວແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ທີ່ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໃນຣາຊແຜ່ນດິນ ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍາກແທ້ຫນໍ້”
- 24 ພວກສາວົກກໍປລາດໃຈໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາອີກວ່າ, “ລູກເອີຍ, ທີ່ຈະເຂົ້າໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍາກແທ້ຫນໍ້
- 25 ຕົວໂອດໂອຈະລອດຮູເຂັມກ່ຽວກວ່າຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໄປໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ”
- 26 ພວກສາວົກແຮງປລາດໃຈຫລາຍ ຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນໃຜຈະລອດພົ້ນໄດ້”
- 27 ພຣະເຢຊູທອດພຣະເນດເຂົາແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ຝ່າຍມະນຸດກໍເຫລືອກຳລັງທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ແຕ່ບໍ່ເຫລືອກຳລັງ ຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະຝ່າຍພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໄດ້ທຸກສິ່ງ”
- 28 ຝ່າຍເປໂຕຈຶ່ງຕັ້ງຕົ້ນທູນພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ສລະຫມົດທຸກສິ່ງແລ້ວ ແລະໄດ້ຕາມທ່ານມາ”
- 29 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ສລະເຮືອນ ຫລືອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ຫລືພໍ່ແມ່ ຫລືລູກ ຫລືໄຮ່ນາ ເພາະເຫັນແກ່ເຮົາແລະເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດ
- 30 ໃນໂລກນີ້ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຕອບແທນຮ້ອຍທໍ່ ຄືເຮືອນ ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ພໍ່ແມ່ ລູກແລະໄຮ່ນາ ທັງຈະຖືກການຂົ່ມເຫັງດ້ວຍ ແລະໃນໂລກຫນ້າຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ
- 31 ແຕ່ມີຫລາຍຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຕົ້ນຈະກັບເປັນປາຍ ແລະຜູ້ທີ່ເປັນປາຍຈະກັບເປັນຕົ້ນ

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວລ່ວງຫນ້າເປັນຄັ້ງທີ່ສາມວ່າຈະຖືກຂ້າ

(ມທ 20:17-19; ລກ 18:31-34)

32 ເມື່ອກຳລັງເດີນທາງຂຶ້ນເມືອງຮຸ່ງເຮຸ່ງເລັມ ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດນຳຫນ້າເຂົາ ຝ່າຍພວກສາວົກກໍພາກັນຄິດປລາດໃຈ ແລະພວກທີ່ເດີນມາຕາມຫລັງກໍມີຄວາມຢ້ານ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເອີ້ນພວກສາວົກສືບສອງຄົນມາໃກ້ພຣະອົງອີກ ແລ້ວຊົງຕັ້ງຕົ້ນສະແດງເຫດການທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງເກີດຂຶ້ນແກ່ພຣະອົງໃຫ້ເຂົາຊາບ,

33 ວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ພວກເຮົາກຳລັງຂຶ້ນເມືອງຽງເຢຣູຊາເລັມ ເຂົາຈະມອບບຸດມະນຸດໄວ້ກັບພວກປະໂຮທິດຕິນ
 ໃຫຍ່ແລະພວກນັກທັມ ພວກເຫລົ່ານີ້ຈະລົງໂທດປະທານຊີວິດທ່ານ ແລະຈະມອບທ່ານໄວ້ກັບຄົນຕ່າງຊາດ
 34 ຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນຈະເຍາະເຍີ້ຍທ່ານ ຈະຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ທ່ານ ຈະຊັງຕີທ່ານ ແລະຈະຂ້າທ່ານເສັງ ແລ້ວໃນ
 ວັນຖ້ວນສາມທ່ານຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາໃຫມ່”

ຄຳທູນຂໍຂອງຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນ

(ມທ 20:20-28)

35 ຝ່າຍຢາໂກໂບກັບໂຢຮັນລູກຂອງເຊເບດາຍໄດ້ເຂົ້າມາທູນພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍທັງສອງປາ
 ຖນາຈະຂໍໃຫ້ທ່ານໂຜດຕາມຄຳຂໍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ”

36 ພຣະອົງຊົງຖາມວ່າ, “ທ່ານທັງສອງປາຖນາໃຫ້ເຮົາເຮັດສິ່ງໃດໃຫ້”

37 ເຂົາຈຶ່ງທູນວ່າ, “ເມື່ອທ່ານຈະຢູ່ໃນສະງ່າຣາສິນັ້ນ ຂໍໂຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍນັ່ງທີ່ເບື້ອງຂວາທ່ານຄົນນຶ່ງແລະ
 ເບື້ອງຊ້າຍຄົນນຶ່ງ”

38 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ທີ່ພວກທ່ານຂໍນັ້ນທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຈອກທີ່ເຮົາດື່ມນັ້ນ ທ່ານຈະດື່ມໄດ້ຫລື ແລະ
 ບັບຕິສະມາທີ່ເຮົາຮັບທ່ານກໍຮັບແທ້

39 ແຕ່ທີ່ຈະນັ່ງເບື້ອງຂວາຫລືເບື້ອງຊ້າຍຂອງເຮົານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຫນ້າທີ່ຂອງເຮົາຈະຈັດໃຫ້ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງ
 ຈັດໄວ້ສຳລັບຜູ້ໃດກໍເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ”

40 ເມື່ອສາວົກສິບຄົນໄດ້ຍິນແລ້ວ ກໍຕັ້ງຕົ້ນເຄື່ອງໃຈເພາະຢາໂກໂບແລະໂຢຮັນ

41 ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນເຂົາມາ ຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “

42 ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຢູ່ວ່າ ຜູ້ທີ່ນັບວ່າເປັນຜູ້ປົກຄອງຄົນຕ່າງຊາດກໍບັງຄັບບັນຊາເຂົາ ແລະພວກຜູ້ໃຫຍ່ກໍໃຊ້
 ອຳນາດເຫນືອເຂົາແຕ່ໃນລະຫວ່າງພວກທ່ານບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ

43 ຖ້າຜູ້ໃດຢາກເກີດເປັນໃຫຍ່ໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທ່ານທັງຫລາຍ

44 ແລະຖ້າຜູ້ໃດຢາກເປັນເອກເປັນຕົ້ນໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງທ່ານທັງຫມົດ

45 ເພາະບຸດມະນຸດນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາໃຫ້ຄົນອື່ນປະຕິບັດຕົນ ແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດເຂົາ ແລະປະທານຊີວິດຂອງຕົນ
 ໃຫ້ເປັນຄ່າໂຖ່ຄົນຈຳນວນຫລາຍ

ພຣະເຢຊູຊົງໂຜດຄົນຕາບອດ

(ມທ 20:29-34; ລກ 18:35-43)

46 ຝ່າຍພຣະເຢຊູກໍສະເດັດມາຍັງເມືອງເຢຣູໂກພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກ ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງສະເດັດອອກຈາກ
 ເມືອງເຢຣູໂກ ພ້ອມກັບພວກສາວົກແລະປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍ ມີຄົນຕາບອດຄົນນຶ່ງຊື່ບາຣະຕີມາຍ
 ຊຶ່ງເປັນລູກຂອງຕີມາຍນັ່ງຂໍທານຢູ່ແຄມທາງ

47 ເມື່ອຄົນນັ້ນໄດ້ຍິນວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູໄທນາຊາເຮັດສະເດັດມາ ກໍຕັ້ງຕົ້ນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ທ່ານເຢຊູບຸດດາວິດ
 ເອີຍ, ຂໍຈຶ່ງເມດຕາຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ”

- 48 ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຫ້າມໃຫ້ມິດຢູ່ ແຕ່ຜູ້ນັ້ນແຮງຮ້ອງດັງຂຶ້ນວ່າ, “ບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົ່ງເມດຕາຂ້ານ້ອຍແດ່ ທ້ອນ”
- 49 ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຢຸດຍິນຢູ່ ແລ້ວຊົງສັ່ງວ່າ, “ຈົ່ງເອີ້ນຄົນນັ້ນມາ” ເຂົາຈົ່ງເອີ້ນຄົນຕາບອດນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງຊິ່ນໃຈແລະລຸກຂຶ້ນເທາະ ທ່ານກຳລັງເອີ້ນເຈົ້າ”
- 50 ຄົນຕາບອດນັ້ນກໍຖິ້ມຜ້າທີ່ມເສັງ ແລ້ວຮີບລຸກຂຶ້ນມາຫາພຣະເຢຊູ
- 51 ພຣະເຢຊູຊົງຖາມຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າ” ຄົນຕາບອດນັ້ນໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ຂໍໂຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນຮຸ່ງແດ່ທ້ອນ”
- 52 ພຣະເຢຊູຊົງບອກຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງໄປເສັງ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ” ໃນທັນໃດນັ້ນຄົນຕາບອດກໍເຫັນຮຸ່ງແລະໄດ້ເດີນທາງຕາມພຣະອົງໄປ

11. ການສະເດັດເຂົ້າກຸງຢ່າງມີຊັບ

(ມທ 21:1-11; ລກ 19:28-40; ຢຮ 12:12-19)

- 1 ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກມາໃຫ້ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເຖິງບ້ານເບັດຟາເຄ ແລະບ້ານເບັດທາເນັງທີ່ພູຫມາກກອກເທດ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ສາວົກສອງຄົນໄປ
- 2 ໂດຍຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນບ້ານທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກທ່ານນັ້ນ ຄັນເຂົ້າໄປແລ້ວ ໃນທັນໃດນັ້ນຈະພົບລໍໂຕນຶ່ງຜູກຢູ່ ທີ່ຍັງບໍ່ມີໃຜຂຶ້ນຂີ່ຈັກເທື່ອ ຈົ່ງແກ້ມັນຈູງມັນມາທີ່ນີ້
- 3 ຖ້າມີໃຜຖາມວ່າ “ເປັນຫຍັງຈົ່ງເຮັດດັ່ງນັ້ນ” ຈົ່ງຕອບວ່າ “ນາຍຕ້ອງການ ແລະບົດດຽວຈະສົ່ງມັນກັບຄືນມາໃຫ້ທີ່ນີ້”
- 4 ແລ້ວສາວົກສອງຄົນນັ້ນກໍໄປ ແລະໄດ້ພົບລໍນ້ອຍໂຕນຶ່ງຜູກຢູ່ນອກປະຕູໃນຖນົນ ເຂົາຈົ່ງແກ້ມັນ
- 5 ຜູ້ລາງຄົນທີ່ຍິນຢູ່ທັນໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານແກ້ລໍນ້ອຍເຮັດຫຍັງ?”
- 6 ສາວົກສອງຄົນນັ້ນກໍຕອບຕາມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງເຂົາ ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍຍອມໃຫ້ເຂົາໄປ
- 7 ສາວົກຈົ່ງຈູງລໍນັ້ນມາໃຫ້ພຣະເຢຊູ ເຂົາໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນປູຫລັງມັນ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງຂຶ້ນປະທັບ
- 8 ມີຫລາຍຄົນໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນປູລົງຕາມທາງ ແລະມີລາງຄົນໄດ້ຕັດພິດໄມ້ມາປູ
- 9 ຝ່າຍຄົນທີ່ຢ່າງໄປກ່ອນກັບຜູ້ທີ່ມາຕາມຫລັງໄດ້ໂຮ່ຮ້ອງວ່າ, “ໂຮ່ຊັນນາ ຂໍໃຫ້ທ່ານຜູ້ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຊົງພຣະຈະເຣີນ
- 10 ຄວາມສຸກສວັດດີຈົ່ງມີແກ່ຣາຊອານາຈັກຂອງດາວິດບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະມາ ໂຮ່ຊັນນາໃນທີ່ສູງສຸດ”
- 11 ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະເຂົ້າໄປໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານ ເມື່ອຊົງທອດພຣະເນດສິ່ງທັງປວງທົ່ວແລ້ວ ເວລາກໍໃກ້ຄຳ ພຣະອົງຈົ່ງສະເດັດອອກໄປຍັງບ້ານເບັດທາເນັງກັບພວກສາວົກສິບສອງຄົນນັ້ນ

ຊົງປ້ອຍຕົ້ນເດືອນເທດ

(ມທ 21:18-19)

- 12 ໃນວັນຕໍ່ໄປ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດຈາກບ້ານເປັດທາເນັງພ້ອມກັບພວກສາວົກກໍຊົງຫົວອາຫານ
- 13 ພໍພຣະເນດເຫັນຕົ້ນເດືອນເທດຕົ້ນນຶ່ງມີໄປຢູ່ແຕ່ໄກ ພຣະອົງກໍສະເດັດເຂົ້າໄປເບິ່ງວ່າຈະມີຫມາກຫລິບ ຄັນມາເຖິງແລ້ວ ບໍ່ເຫັນມີຫມາກມີແຕ່ໃບ ເພາະວ່າຍັງບໍ່ເຖິງຣະດູຫມາກ
- 14 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເວົ້າໃສ່ຕົ້ນໄມ້ນັ້ນວ່າ, “ຕັ້ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປຢ່າໃຫ້ມີຜູ້ໃດໄດ້ກິນຫມາກຈາກມົງຈັກເທື່ອ” ພວກສາວົກກໍໄດ້ຍິນຄຳຊົງພຣະອົງກ່າວນັ້ນ

ຊົງຊຳຮະພຣະວິຫານ

(ມທ 21:12-17; ລກ 19:45-48; ຢຮ 2:13-22)

- 15 ເມື່ອມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານ ຊົງຕັ້ງຕົ້ນຂັບໄລ່ບັນດາຜູ້ຊື້ຂາຍໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານນັ້ນ ພຣະອົງຊົງຂວ້າໂຕະຂອງຜູ້ແລກເງິນກັບບ່ອນນຶ່ງຂອງຜູ້ຂາຍນົກເຂົາເສັງ
- 16 ແລະຊົງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດຂົນສົ່ງໃດຜ່ານບໍຣິເວນພຣະວິຫານ
- 17 ພຣະອົງຊົງບອກສອນເຂົາວ່າ, “ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິບໍ່ແມ່ນຫລືວ່າ “ວິຫານຂອງເຮົາຈະເອີ້ນວ່າເປັນສະຖານທີ່ໄຫວ້ວອນຂອງຄົນທຸກຊາດ” ແຕ່ຝ່າຍພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນ “ຖ້ຳຂອງໂຈນ”
- 18 ເມື່ອປະໂຮຫິດຕົນໃຫຍ່ແລະພວກນັກທັມໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ກໍພາກັນພຍາຍາມຈະຂ້າພຣະອົງເສັງ ເພາະເຂົາຍ້ານພຣະອົງ ເຫດວ່າປະຊາຊົນທັງຫມົດປລາດໃຈດ້ວຍຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ
- 19 ເມື່ອໃກ້ຈະເຖິງຍາມຄຳພຣະອົງກໍສະເດັດອອກຈາກກຸງ

ຄຳສອນຈາກຕົ້ນເດືອນທີ່ຫຼົງແຫ້ງໄປ

(ມທ 21:20-22)

- 20 ໃນເວລາເຊົ້າ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດຜ່ານທີ່ນັ້ນໄປພ້ອມກັບພວກສາວົກ ເຂົາໄດ້ເຫັນຕົ້ນເດືອນເທດນັ້ນຫຼົງແຫ້ງໄປຈົນເຖິງຮາກ
- 21 ຝ່າຍເປໂຕກໍໄດ້ຈຶ່ງຈຳເຫດການຈຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ, ເບິ່ງແມ່, ຕົ້ນເດືອນເທດທີ່ທ່ານໄດ້ປ້ອຍນັ້ນກໍຫຼົງແຫ້ງໄປແລ້ວ”
- 22 ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
- 23 ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດຈະສັ່ງພູນີ້ວ່າ “ຈົ່ງຍ້າຍໄປຕົກລົງນ້ຳທະເລເສັງ” ແລະບໍ່ໄດ້ສົງໄສໃນໃຈ ແຕ່ເຊື່ອວ່າຈະເປັນໄປຕາມຄຳສັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍຈະເປັນໄປຕາມນັ້ນ
- 24 ເຫດສັນນັ້ນເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ສິ່ງໃດທີ່ພວກທ່ານອ້ອນວອນທູນຂໍນັ້ນ ຈົ່ງເຊື່ອວ່າໄດ້ຮັບແລ້ວ ແລະກໍຄົງຈະເປັນແກ່ທ່ານ

- 25 ເມື່ອທ່ານຍືນອ້ອນວອນຢູ່ ຖ້າມີເຫດກັບຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດ ຈົ່ງນຶກອະພິຍໂທດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເສັ້ງ ເພື່ອພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສວັນ ຈະຊົງຍົກຄວາມຜິດຂອງທ່ານດ້ວຍ
- 26 (ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ຍົກໂທດນັ້ນ ພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສວັນກໍຈະບໍ່ຍົກຄວາມຜິດຂອງທ່ານເຫມືອນກັນ)”

ບັນຫາເຮືອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 21:23-27; ລກ 20:1-8)

- 27 ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມອີກພ້ອມດ້ວຍພວກສາວົກ ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງຈະສະເດັດໄປມາ ໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ມີພວກປະໂຣທິດຕົນໃຫຍ່ ພວກນັກທັມ ແລະພວກເຖົ້າແກ່ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ
- 28 ທູນຖາມວ່າ, “ເຈົ້າມີສິດອັນໃດເຮັດການເຫລົ່ານີ້ ໃຜໃຫ້ສິດນີ້ແກ່ເຈົ້າ”
- 29 ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈະຖາມພວກທ່ານຈັກຂໍ້ນຶ່ງ ຈົ່ງຕອບເຮົາ ແລ້ວເຮົາຈະບອກພວກທ່ານວ່າ ເຮົາເຮັດການນີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ
- 30 ຄືບັບຕິສະມາຂອງໂຢຮັນນັ້ນມາຈາກສວັນ ຫລືມາຈາກມະນຸດ”
- 31 ເຂົາຈຶ່ງປຶກສາກັນວ່າ, “ຖ້າເຮົາຈະວ່າ ‘ມາຈາກສວັນ’ ມັນຄົງຈະຖາມເຮົາວ່າ ‘ດ້ວຍເຫດໃດຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອໂຢຮັນນັ້ນ’
- 32 ແຕ່ຖ້າເຮົາຈະວ່າ ‘ມາຈາກມະນຸດ’...” ເຂົາກໍຢ້ານປະຊາຊົນ ເພາະຄົນທັງປວງຖືວ່າໂຢຮັນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມແທ້ໆ
- 33 ເຂົາຈຶ່ງທູນຕອບພຣະເຢຊູວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້” ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາຈະບໍ່ບອກທ່ານທັງຫລາຍເຫມືອນກັນວ່າ ເຮົາເຮັດການເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍສິດອັນໃດ”

12. ຄຳອຸປະມາເຮືອງສວນອະງຸ່ນແລະຄົນເຊົາ

(ມທ 21:33-46; ລກ 20:9-19)

- 1 ພຣະອົງຈຶ່ງຕັ້ງຕົ້ນຊົງກ່າວແກ່ເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ, “ມີຊາຍຄົນນຶ່ງໄດ້ເຮັດສວນອະງຸ່ນແລ້ວລ້ອມຮົ້ວໄວ້ ໄດ້ສະກັດອ່າງຢຽບເອົານ້ຳອະງຸ່ນ ແລະສ້າງຫໍເຝົ້າໃຫ້ຊາວສວນເຊົາ ແລ້ວຕົນກໍອອກໄປຕ່າງປະເທດ
- 2 ຄັນເຖິງຣະດູຫມາກອະງຸ່ນທ່ານຈຶ່ງໃຫ້ຂ້ອຍໃຊ້ຄົນນຶ່ງມາຫາພວກເຊົາສວນນັ້ນ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຜົນຈາກສວນຂອງຕົນ
- 3 ແຕ່ຝ່າຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຈັບຂ້ອຍໃຊ້ຄົນນັ້ນຊັງນຕີ ແລ້ວໄລ່ໃຫ້ກັບໄປມີເປົ່າ
- 4 ອີກເທື່ອນຶ່ງເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ໃຫ້ຂ້ອຍອີກຄົນນຶ່ງມາຫາຄົນເຊົາສວນ ຄົນເຊົາສວນນັ້ນກໍທຸບຕີຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນຈົນທົວແຕກ ແລຍັງເຮັດໃຫ້ມັນໄດ້ຖືກອັບອາຍຂາຍຫນ້າອີກ
- 5 ແລ້ວເຈົ້າຂອງສວນຍັງໄດ້ໃຫ້ຂ້ອຍໃຊ້ມາອີກຄົນນຶ່ງ ເຂົາກໍຂ້າຂ້ອຍໃຊ້ນັ້ນເສັ້ງ ແລ້ວທ່ານຍັງໃຫ້ຂ້ອຍໃຊ້ມາອີກຫລາຍຄົນ ບາງຄົນເຂົາກໍຊັງນຕີ ບາງຄົນເຂົາກໍຂ້າເສັ້ງ

- 6 ເຈົ້າຂອງສວນຍັງມີອີກຜູ້ນຶ່ງ ຄືລູກຊາຍທີ່ຕົນຮັກ ທ່ານຈຶ່ງໃຫ້ລູກຄົນນັ້ນມາເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ ໂດຍທ່ານນຶກວ່າ ເຂົາຄົງຈະນັບຖືລູກຂອງກູ”
- 7 ແຕ່ຄົນເຊົ້າສວນເວົ້າກັນວ່າ “ຄົນນີ້ແຫລະ, ເປັນເຈົ້າມໍຣະດົກ ພວກເຮົາຈຶ່ງຂ້າມັນເສັງ ແລ້ວມໍຣະດົກນັ້ນຈະຕົກເປັນຂອງເຮົາ”
- 8 ເຂົາຈຶ່ງພາກັນຈັບລູກນັ້ນຂ້າເສັງແລ້ວເອົາສົບຖົ່ມນອກສວນ
- 9 ເຈົ້າຂອງສວນຈະເຮັດແນວໃດ ທ່ານກໍຈະມາຂ້າຄົນເຊົ້າສວນເຫລົ່ານັ້ນເສັງ ແລ້ວຈະເອົາສວນອະງຸ່ນນັ້ນໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຊົ້າ
- 10 ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳຕອນນີ້ຫລືທີ່ວ່າ, “ຫົນທີ່ນາຍຊ່າງໄດ້ຖອດຖົ່ມເສັງ ຫົນນັ້ນແຫລະ, ໄດ້ກາຍເປັນຫົນເສົາເອກແລ້ວ
- 11 ການນີ້ເປັນມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເປັນການອັນອັດສະຈັນໃຈຕໍ່ຕາຂອງເຮົາ”
- 12 ຝ່າຍເຂົາຈຶ່ງພຍາຍາມຈະຈັບພຣະອົງ ແຕ່ວ່າເຂົາຢ້ານປະຊາຊົນ ດ້ວຍເຂົາຮູ້ຢູ່ວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວຄຳອຸປະມານີ້ຕໍ່ສູ້ເຂົາເອງ ແລ້ວເຂົາກໍພາກັນຫນີຈາກພຣະອົງເສັງ

ການເສັງສ່ວຍໃຫ້ແກ່ກາຍຊາ
(ມທ 22:15-22; ລກ 20:20-26)

- 13 ເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ບາງຄົນໃນພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກເຮໂຣດໄປຫາພຣະອົງ ເພື່ອຄອຍຈັບຄວາມຜິດໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ
- 14 ເມື່ອເຂົາມາເຖິງແລ້ວກໍທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້າພະເຈົ້າຊາບຢູ່ວ່າ ທ່ານເປັນຜູ້ສັດຊີ ແລະບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈຜູ້ໃດ ເພາະທ່ານບໍ່ເຫັນແກ່ຫນ້າຜູ້ໃດ ແຕ່ສັ່ງສອນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊີ ການທີ່ເສັງສ່ວຍໃຫ້ແກ່ກາຍຊານັ້ນລົມຄວນຫລືບໍ່ ພວກຂ້າພະເຈົ້າຄວນເສັງຫລືບໍ່ເສັງ”
- 15 ຝ່າຍພຣະອົງຊົງຊາບກິນອຸບາຍຂອງເຂົາຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ພວກເຈົ້າມາທົດລອງເຮົາເຮັດຫຍັງ ຈຶ່ງເອົາເງິນເດນາຣີອັນຫລຽນນຶ່ງມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງດູ”
- 16 ເຂົາກໍເອົາມາໃຫ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ຮູບແລະຄຳຈາຣີກນີ້ແມ່ນຂອງໃຜ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ເປັນຂອງກາຍຊາ”
- 17 ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈຶ່ງຄົນຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງຄົນຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ” ຝ່າຍເຂົາກໍຈຶ່ງດປລາດໃຈໃນພຣະອົງເຕັມທີ

ບັນຫາເຮືອງການຄືນມາຈາກຕາຍ
(ມທ 22:23-33; ລກ 20:27-40)

- 18 ວັນນຶ່ງມີພວກຊາດູກາຍມາຫາພຣະອົງ ພວກນີ້ເຄີຍເວົ້າວ່າການຄືນມາຈາກຕາຍນັ້ນບໍ່ມີ ເຂົາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ,

- 19 “ອາຈານເອີຍ, ໂມເຊໄດ້ຂຽນສິ່ງພວກເຮົາໄວ້ວ່າ “ຖ້າອ້າຍຂອງຄົນໃດຕາຍແລະພັຣຍາຍັງຢູ່ແຕ່ບໍ່ມີລູກ ກໍໃຫ້ນ້ອງຊາຍຮັບເອື້ອຍໃໝ່ເປັນພັຣຍາໄວ້ ເພື່ອສືບເຊື້ອສາຍອ້າຍຂອງຕົນ”
- 20 ຍັງມີເຈັດຊາຍອ້າຍນ້ອງນຳກັນ ອ້າຍກົກເອົາເມັງແລ້ວໄດ້ຕາຍໄປເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ
- 21 ນ້ອງຜູ້ຖ້ວນນຶ່ງກໍຮັບເອົາຍິງນັ້ນເປັນເມັງກໍຕາຍຍັງບໍ່ມີລູກ ແລະນ້ອງຜູ້ຖ້ວນສອງກໍຮັບເອົາເຫມືອນກັນແຕ່ກໍຕາຍບໍ່ມີລູກ
- 22 ອ້າຍນ້ອງທັງເຈັດຄົນນີ້ກໍໄດ້ເອົາຍິງນັ້ນເປັນເມັງແລະບໍ່ມີລູກ ທີ່ສຸດຜູ້ຍິງນັ້ນກໍຕາຍເຫມືອນກັນ
- 23 ສັນນັ້ນໃນວັນຄືນມາຈາກຕາຍ (ເມື່ອຄົນທັງປວງຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄືນມາ) ຍິງນັ້ນຈະເປັນເມັງຂອງຜູ້ໃດ ດ້ວຍວ່ານາໆໄດ້ເປັນເມັງຂອງຊາຍທັງເຈັດຄົນແລ້ວ”
- 24 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເພາະຂໍ້ນີ້ແຫລະ, ພວກທ່ານຫລົງຜິດແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນຫລື ຄືພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄັມພິແລະຮິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ
- 25 ເພາະເມື່ອມະນຸດຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄືນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ຈະບໍ່ມີການແຕ່ງງານຫລືຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມັງກັນອີກ ແຕ່ເຂົາຈະເປັນເຫມືອນເທວະດາໃນສວັນ
- 26 ແຕ່ເຮືອງຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວ ທີ່ເຂົາຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄືນມາອີກນັ້ນ ພວກທ່ານບໍ່ດ້ອານໃນຄັມພິຂອງໂມເຊຈັກເທື່ອຫລື ຕອນເຮືອງພຸ່ມໄມ້ນັ້ນຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ “ຝ່າຍເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ”
- 27 ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນຕາຍ ແຕ່ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເປັນ ພວກທ່ານຫລົງຜິດໄປຫລາຍ

ພຣະບັນຍັດຂໍ້ໃຫຍ່

(ມທ 22:34-40; ລກ 10:25-28)

- 28 ມີນັກທັມຄົນນຶ່ງເມື່ອເຂົ້າມາເຖິງໄດ້ຍິນເຂົາໄຕ່ຖາມກັນຢູ່ ແລະທັງເຫັນວ່າພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາໄດ້ດີ ຈຶ່ງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ພຣະບັນຍັດຂໍ້ໃດເປັນເອກເປັນໃຫຍ່ກວ່າຂໍ້ບັນຍັດທັງປວງ”
- 29 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ພຣະບັນຍັດຂໍ້ເອກນັ້ນຄືດັ່ງນີ້ “ຊາວອິສຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງຟັງເທິນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ
- 30 ແລະພວກເຈົ້າຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ ດ້ວຍສຸດຈິດ ດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດ ແລະດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງເຈົ້າ”
- 31 ພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີ່ສອງນັ້ນຄື “ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເຫມືອນຮັກຕົນເອງ” ພຣະບັນຍັດຂໍ້ອື່ນທີ່ໃຫຍ່ກວ່າພຣະບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້ບໍ່ມີ”
- 32 ຝ່າຍນັກທັມຄົນນັ້ນທູນວ່າ, “ດີແລ້ວ, ອາຈານເອີຍ ທ່ານກ່າວຖືກແລ້ວວ່າພຣະອົງນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ແລະນອກຈາກພຣະອົງນັ້ນບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອົງອື່ນ

33 ແລະທີ່ຈະຮັກພຣະອົງດ້ວຍສຸດໃຈ ດ້ວຍສຸດຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະດ້ວຍສຸດກຳລັງ ທັງຈະຮັກເພື່ອນບ້ານ ເຫມືອນຮັກຕົນເອງນັ້ນ ກໍປະເສີດກວ່າເຄື່ອງເຜົາບູຊາແລະຂອງຖວາຍທັງປວງ”

34 ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເຫັນວ່າຜູ້ນັ້ນຕອບດ້ວຍຄວາມສລາດ ຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, “ທ່ານບໍ່ໄກຈາກແຜ່ນດິນ ຂອງພຣະເຈົ້າ” ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າຖາມພຣະອົງຕໍ່ໄປອີກ

ບັນຫາເຮືອງເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ

(ມທ 22:41-46; ລກ 20:41-44)

35 ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສອນຢູ່ໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານໄດ້ຊົງຖາມວ່າ, “ທີ່ພວກນັກທັມເວົ້າວ່າ ພຣະຄຣິດຊົງເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດນັ້ນເປັນໄດ້ຢ່າງໃດ

36 ດ້ວຍວ່າດາວິດເອງກ່າວໂດຍເດດພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງວ່າ “ຈົ່ງນັ່ງເປື້ອງຂວາມືຂອງເຮົາ ຈົນກວ່າເຮົາຈະປາບສັດຕູຂອງທ່ານໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ ຕີນຂອງທ່ານ”

37 ເມື່ອກະສັດດາວິດເອງຍັງເອີ້ນພຣະຄຣິດວ່າ “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ແລ້ວພຣະຄຣິດຈະເປັນເຊື້ອສາຍຂອງ ດາວິດໄດ້ຢ່າງໃດ”

ພຣະເຢຊູຊົງປະນາມພວກນັກທັມ

(ມທ 23:1-7; ລກ 20:45-47)

38 ຝ່າຍປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍໄດ້ຟັງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງຊົງສັ່ງສອນຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີຈາກພວກນັກທັມ ຜູ້ຊອບນຸ່ງເສື້ອຍາວຢ່າງໄປມາແລະຊອບໃຫ້ຄົນຄຳນັບໃນທີ່ປະຊຸມຊົນ

39 ທັງຊອບປ່ອນນັ່ງອັນມີກຽດໃນໂຮງທັມມະເທສນາແລະໃນການກິນລ້ຽງ

40 ເຂົາມັນກິນກິນຄອບຄົວແມ່ຫມ້າຍແລະແກ້ງໄຫວ້ວອນໃຫ້ຍືນຍາວ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຈະຕ້ອງມີໂທດຫລາຍຂຶ້ນ”

ເງິນຖວາຍຂອງຍິງຫມ້າຍ

(ລກ 21:1-4)

41 ພຣະເຢຊູປະທັບຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຕັ້ງເກັບເງິນຖວາຍ ຈຶ່ງຊົງສັ່ງເກດປະຊາຊົນທີ່ປ່ອນເງິນລົງໃນຕູ້ນັ້ນ ແລະຄົນຮັ່ງມີ ຫລາຍຄົນໄດ້ເອົາເງິນຈຳນວນຫລາຍມາປ່ອນລົງ

42 ມີແມ່ຫມ້າຍຄົນນຶ່ງເປັນຄົນຍາກຈົນ ໄດ້ເອົາຫລຽນທອງແດງສອງຫລຽນ ຄືນຶ່ງກັດຮານມາປ່ອນລົງເຫມືອນ ກັນ

43 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເອີ້ນພວກສາວິກມາ ແລ້ວຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈິງວ່າ ແມ່ ຫມ້າຍຍາກຈົນຜູ້ນີ້ໄດ້ໃສ່ເງິນໃນຕູ້ຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນທັງຫມົດທີ່ປ່ອນໃສ່ນັ້ນ

44 ເພາະວ່າຄົນທັງປວງນັ້ນໄດ້ເອົາຈາກເງິນເຫລືອໃຊ້ຂອງເຂົາມາປ່ອນລົງ ແຕ່ຍິງຄົນນີ້ຂັດສົນທີ່ສຸດ ຍັງໄດ້ ເອົາເງິນທີ່ມີຢູ່ສຳລັບລ້ຽງຊີວິດຂອງຕົນມາໃສ່ຈົນຫມົດ

13. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວລ່ວງໜ້າໄວ້ເຖິງການທຳລາຍພຣະວິຫານ

(ມທ 24:1-8; ລກ 21:5-11)

- 1 ເມື່ອພຣະເຢຊູກຳລັງສະເດັດອອກຈາກບໍຣິເວນພຣະວິຫານ ມີສາວົກຂອງພຣະອົງຜູ້ນຶ່ງທູນວ່າ, “ເບິ່ງດູ, ອາຈານເອີຍ, ກ້ອນຫີນແລະຕົກເຫລົ່ານີ້ເກີນວ່າງດງາມ”
- 2 ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ສາວົກຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ທ່ານເຫັນຕົກໃຫຍ່ເຫລົ່ານີ້ຫລືກ້ອນຫີນທີ່ຊ້ອນທັບກັນຢູ່ນີ້ຈະຖືກທຳລາຍລົງຈົນບໍ່ເຫລືອຈັກກ້ອນດງວ”
- 3 ເມື່ອພຣະອົງປະທັບຢູ່ພູເຂົາໝາກກອກເທດຕໍ່ໜ້າພຣະວິຫານ ເປໂຕ ຢາໂກໂບ ໂຢຮັນ ແລະອັນເດອາມາທູນຖາມພຣະອົງຕ່າງຫາກວ່າ,
- 4 “ຂໍໂຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຊາບແດ່ວ່າ ເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະບັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອໃດ ແລະສິ່ງໃດຈະເປັນໝາຍສຳຄັນວ່າ ການທັງປວງນີ້ໃກ້ຈະສຳເລັດແລ້ວ”
- 5 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລວງພວກທ່ານໃຫ້ຫລົງ
- 6 ດ້ວຍວ່າຈະມີຫລາຍຄົນມາອ້າງນາມຂອງເຮົາວ່າ “ເຮົານີ້ແຫລະ, ເປັນຜູ້ນັ້ນ” ແລະຈະຫລອກລວງຫລາຍຄົນໃຫ້ຫລົງໄປ
- 7 ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນເຣື່ອງການເສິກແລະຂ່າວເລົ່າລືເຣື່ອງການເສິກລົງຄາມນັ້ນ ຢ່າຕົກໃຈ ດ້ວຍວ່າເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈຳເປັນຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ວັນສຸດທ້າຍຍັງບໍ່ມາເຖິງ
- 8 ດ້ວຍວ່າປະເທດຕໍ່ປະເທດ ອານາຈັກຕໍ່ອານາຈັກ ຈະສູ້ຮົບກັນ ທັງຈະເກີດແຜ່ນດິນໄຫວໃນບ່ອນຕ່າງໆ ແລະຈະເກີດຄວາມອິດຢາກ ເຫດການເຫລົ່ານີ້ເປັນເຫມືອນຂັ້ນຕົ້ນຂອງຄວາມເຈັບປວດໃນການເກີດລູກ

ຂັ້ນຕົ້ນຂອງຄວາມທຸກລຳບາກ

(ມທ 24:9-14; ລກ 21:12-19)

- 9 “ແຕ່ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ເພາະເຂົາຈະຈັບຕົວພວກທ່ານຂຶ້ນສານ ແລະຈະຊັງນພວກທ່ານໃນໂຮງທັມມະເທສນາ ທັງຈະເອົາພວກທ່ານໄປຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ປົກຄອງແລະກະສັດເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນພຍານແກ່ເຂົາ
- 10 ຂ່າວປະເສີດຈະຕ້ອງປະກາດທົ່ວປະຊາຊາດທັງປວງກ່ອນ
- 11 ແຕ່ເມື່ອເຂົາມອບທ່ານໄວ້ນັ້ນ ຢ່າເປັນທຸກຮ້ອນໃຈກ່ອນວ່າຈະເວົ້າຢ່າງໃດ ແຕ່ຈົ່ງເວົ້າຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດໃຫ້ທ່ານເວົ້າ ເພາະວ່າບໍ່ແມ່ນທ່ານເປັນຜູ້ເວົ້າ ແຕ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຊົງເປັນຜູ້ເວົ້າ
- 12 ອ້າຍກັບນ້ອງຕ່າງຄົນກໍຈະມອບກັນໄວ້ ພໍ່ຈະມອບລູກ ແລະລູກຈະລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພໍ່ແມ່ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ
- 13 ຄົນທັງປວງຈະກຽດຊັງພວກທ່ານເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ ແຕ່ຜູ້ໃດອົດທົນເຖິງທີ່ສຸດ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ຈະໄດ້ລອດພົ້ນ

ຄວາມທຸກລຳບາກອັນໃຫຍ່

(ມທ 24:15-28; ລກ 21:20-24)

- 14 “ແຕ່ເມື່ອໃດທ່ານທັງຫລາຍເຫັນສິ່ງທີ່ໜ້າກຽດຊັງ ຕັ້ງຢູ່ໃນບ່ອນບໍ່ສົມຄວນຈະຕັ້ງ (ໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈເອົາ) ເມື່ອນັ້ນໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຍູດາຍບົບໜີໄປຍັງພູ
- 15 ຜູ້ທີ່ເທິງຫລັງຄາເຮືອນ ຢ່າລົງມາໃນເຮືອນຂອງຕົນເກັບເອົາສິ່ງໃດອອກໄປ
- 16 ສ່ວນຜູ້ທີ່ຢູ່ຕາມທົ່ງນາ ກໍຢ່າຕ່າວຄືນມາເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ
- 17 ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນເປັນໜ້າເວທະນາເຕັມທີ ຕໍ່ຜູ້ຍິງທີ່ມີທ້ອງແລະມີລູກອ່ອນກິນນົມຢູ່
- 18 ຈົ່ງອ້ອນວອນຂໍເພື່ອເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນໃນຣະດູຫນາວ
- 19 ດ້ວຍວ່າໃນຄາວນັ້ນຈະມີຄວາມທຸກລຳບາກ ່ຢາງບໍ່ເຄີຍເກີດມາຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕັ້ງຕົ້ນສ້າງໂລກຈົນເຖິງປັດນີ້ ແລະເມື່ອໜ້າຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປຈັກເທື່ອ
- 20 ແລະຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ວັນເຫລົ່ານັ້ນສັ້ນເຂົ້າ ກໍຈະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດລອດພົ້ນໄດ້ ແຕ່ເພາະຊົງເຫັນແກ່ພວກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງບັນດານໃຫ້ວັນເຫລົ່ານັ້ນສັ້ນເຂົ້າ
- 21 ໃນເວລານັ້ນຖ້າຜູ້ໃດມາບອກພວກທ່ານວ່າ “ເບິ່ງດູ, ອົງພຣະຄຣິດຢູ່ທີ່ນີ້” ຫລືວ່າ “ເບິ່ງດູ, ທ່ານຢູ່ທີ່ຫັ້ນ” ຢ່າຊູ່ເຊື່ອ
- 22 ດ້ວຍວ່າຈະມີພຣະຄຣິດທຽມແລະຫມໍ້ທຳນວາຍຂີ້ໂລບຫລາຍຄົນເກີດຂຶ້ນ ສະແດງຫມາຍສຳຄັນແລະການອັດສະຈັນຕ່າງໆ ເພື່ອຖ້າເປັນໄດ້ຈະຫລອກລວງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ໃຫ້ຫລົງ
- 23 ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ເພາະເຮົາໄດ້ບອກທຸກສິ່ງໃຫ້ທ່ານຮູ້ໄວ້ກ່ອນແລ້ວ

ເມື່ອບຸດມະນຸດສະເດັດມາ

(ມທ 24:29-31; ລກ 21:25-28)

- 24 “ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນເມື່ອຄາວທຸກຍາກລຳບາກຜ່ານພົ້ນໄປແລ້ວ ດວງອາທິດຈະມືດໄປ ແລະດວງຈັນຈະບໍ່ສ່ອງແສງ
- 25 ດວງດາວທັງປວງຈະຕົກລົງຈາກພ້າ ແລະບັນດາສິ່ງທີ່ມີອຳນາດໃນທ້ອງພ້າຈະສະຫ້ານຫວັ່ນໄຫວ”
- 26 ເມື່ອນັ້ນເຂົາຈະເຫັນ “ບຸດມະນຸດສະເດັດມາໃນເມກ” ດ້ວຍຣິດທານຸພາບອັນໃຫຍ່ແລະສະງ່າຣາສີອັນຮຸ່ງເຮືອງ
- 27 ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງໃຊ້ພວກເທວະດາໃຫ້ຮວບຮວມຄົນທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄດ້ແລ້ວຈາກທິດທັງສີ່ ຕັ້ງແຕ່ທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອບພ້າ

ບົດຮຽນຈາກຕົ້ນເດື່ອເທດ

(ມທ 24:32-35; ລກ 21:29-33)

- 28 “ຈົ່ງຮຽນຄຳອຸປະມາຈາກຕົ້ນເດື່ອເທດ ເມື່ອກິ່ງມັນແຕກໃບອ່ອນອອກ ພວກທ່ານກໍຮູ້ວ່າຣະດູຮ້ອນໃກ້ຈະເຖິງແລ້ວ

29 ຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ພວກທ່ານກໍເຫມືອນກັນ ເມື່ອເຫັນເຫດການເຫລົ່ານັ້ນກໍາລັງເກີດຂຶ້ນ ຈຶ່ງຮູ້ວ່າພຣະອົງສະ
ເດັດມາໃກ້ຈະເຖິງປະຕູແລ້ວ

30 ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ຄົນໃນສະໄຫມນີ້ຈະບໍ່ລ່ວງຫລັບໄປກ່ອນເຫດການທັງປວງນີ້ບັງເກີດຂຶ້ນ

31 ພໍ້າແລະດິນຈະລ່ວງພົ້ນໄປ ແຕ່ຖ້ອຍຄໍາຂອງເຮົາຈະບໍ່ລ່ວງພົ້ນໄປຈັກເທື່ອ

ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວັນແລະເວລານັ້ນ

(ມທ 24:36-44; ລກ 21:34-36)

32 “ແຕ່ເຮືອງວັນຫລືໂມງນັ້ນບໍ່ມີໃຜຮູ້ ແມ່ນເທວະດາໃນສວັນຫລືພຣະບຸດກໍບໍ່ຮູ້ ຮູ້ແຕ່ພຣະບິດາອົງດຽວ

33 ຈຶ່ງເຝົ້າລະວັງຢູ່ ເພາະພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າເວລາກໍານົດນັ້ນຈະມາເຖິງເມື່ອໃດ

34 ປຽບເຫມືອນຊາຍຄົນນຶ່ງທີ່ອອກຈາກເຮືອນເດີນທາງໄປ ໄດ້ມອບອໍານາດໃຫ້ຂ້ອຍທຸກຄົນໃຫ້ຮັບຮູ້ການງານ
ຂອງໃຜລາວ ແລະສັ່ງຄົນຍາມໃຫ້ເຝົ້າປະຕູຢູ່

35 ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງເຝົ້າລະວັງຢູ່ ເພາະພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້າເຮືອນຈະມາຍາມໃດ ຈະມາຫົວຄໍ່າ
ຫລືທ່ຽງຄົນ ຫລືເວລາໄກ່ຂັນ ຫລືຮຸ່ງເຮົາ

36 ຍ້ານວ່າຈະມາໃນທັນທີ ແລະພົບພວກທ່ານນອນຫລັບຢູ່

37 ຊຶ່ງເຮົາບອກພວກທ່ານ ເຮົາກໍບອກຄົນທັງປວງເຫມືອນກັນ ຈຶ່ງເຝົ້າລະວັງຢູ່”

14. ພວກທົ່ວໜ້າປອງຮ້າຍພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:1-5; ລກ 22:1-2; ຢຮ 11:45-53)

1 ຍັງອີກສອງວັນຈະເຖິງເທສການປັສຄາແລະເທດສການກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອ ພວກປະໂຮທິດຕິນໃຫຍ່ແລະ
ພວກນັກທັມກໍຊອກຊ່ອງທາງຈະຈັບພຣະອົງ ດ້ວຍອຸບາຍຈຶ່ງຂ້າເສັງ

2 ຄືເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, “ຢ່າເຮັດການນັ້ນໃນລະຫວ່າງວັນເທສການ ຍ້ານວ່າພົລເມືອງຈະເກີດ
ວັນວາຍ

ພຣະເຢຊູຊົງຮັບການທົດສົງທີ່ເປັດທານີ

(ມທ26:6-13; ຢຮ 12:1-8)

3 ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງປະທັບຢູ່ບ້ານເປັດທານີ ໃນເຮືອນຂອງຊີໂມນຄົນຂີ້ທູດ ເມື່ອຊົງນັ່ງຮັບປະທານອາຫານ
ຢູ່ ມີຍິງຄົນນຶ່ງຖືອອມຫີນຂາວເຕັມດ້ວຍນໍ້າມັນຫອມນາຣະດາແທ້ທີ່ມີຄ່າແພງຫລາຍ ເຂົ້າມາເຝົ້າພຣະອົງ
ເມື່ອຫັກຄໍອອມແລ້ວຖອກນໍ້າມັນລົງໃສ່ພຣະສຽນຂອງພຣະອົງ

4 ແຕ່ມີບາງຄົນເຄື່ອງໃຈຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ເຫດໃດຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ນໍ້າມັນນີ້ເສັງລ້າງ

5 ເພາະຖ້າຂາຍນໍ້າມັນນີ້ກໍຄົງໄດ້ເງິນກວ່າສາມຮ້ອຍເດນາຣີອັນ ແລ້ວຈະແຈກໃຫ້ຄົນຈົນກໍໄດ້” ແລະເຂົາຈຶ່ງ
ຈົມຕິຕຽນຍິງນັ້ນ

6 ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຊ່າງເທາະ ກວນໃຈນາງເຮັດຫຍັງ ນາງໄດ້ເຮັດການດີແກ່ເຮົາແລ້ວ

- 7 ດ້ວຍວ່າຄົນຍາກຈົນມີຢູ່ກັບພວກທ່ານສເມີ ພວກທ່ານຢາກເຮັດການດີແກ່ເຂົາຍາມໃດກໍໄດ້ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາບໍ່ຢູ່ກັບທ່ານສເມີໄປ
- 8 ຊຶ່ງຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດກໍເປັນການສຸດຄວາມສາມາດຂອງນາງ ນາງມາທົດສົງກາຍຂອງເຮົາກ່ອນ ເພື່ອການປົງສົບຂອງເຮົາ
- 9 ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຈິງວ່າຂ່າວປະເສີດນີ້ຈະປ່າວປະກາດໄປເຖິງບ່ອນໃດໃນທົ່ວພິພົບ ການທີ່ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດກໍຈະເລື່ອງລືໄປເຖິງບ່ອນນັ້ນເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງນາງ”

ຢູດາຕົກລົງຈະມອບພຣະເຢຊູໄວ້

(ມທ 26:14-16; ລກ 22:3-6)

- 10 ຝ່າຍຢູດາອິສກາຣິອົດ ເປັນຜູ້ນຶ່ງໃນພວກສົບສອງຄົນນັ້ນ ໄດ້ໄປຫາພວກປະໂຣທິດຕົນໃຫຍ່ເພື່ອຈະມອບພຣະອົງໃຫ້ເຂົາ
- 11 ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍດີໃຈ ແລະສັນຍາວ່າຈະເອົາເງິນໃຫ້ ແລ້ວຢູດາກໍຊອກຫາໂອກາດທີ່ຈະມອບພຣະອົງໃຫ້ເຂົາ

ຊົງຮັບປະທານປັສຄາພ້ອມກັບສາວົກ

(ມທ 26:17-25; ລກ 22:7-13; ຢຮ 13:21-30)

- 12 ເມື່ອວັນຕົ້ນເທສການກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແບັງ ເຖິງເວລາເຂົາເຄີຍຂ້າລູກແກະສໍາລັບປັສຄານັ້ນ ພວກສາວົກມາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ຈະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໄປຈັດແຈງປັສຄາໃຫ້ທ່ານຮັບປະທານບ່ອນໃດ”
- 13 ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໃຊ້ສາວົກສອງຄົນໄປ ໂດຍສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນກຸງ ແລະຈະມີຊາຍຄົນນຶ່ງທູນຫມໍ້ມາພົບພວກທ່ານຈົ່ງຕາມຜູ້ນັ້ນໄປ
- 14 ເຂົາຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງໃດ ຈົ່ງບອກເຈົ້າເຮືອນນັ້ນວ່າ “ອາຈານຖາມວ່າ ຫ້ອງຮັບແຂກສໍາລັບເຮົາທີ່ເຮົາຈະກິນປັສຄາກັບພວກສາວົກຂອງເຮົາໄດ້ນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດ
- 15 ເຈົ້າຂອງເຮືອນຈະຊື້ໃຫ້ພວກທ່ານເຫັນຫ້ອງໃຫຍ່ຂຶ້ນເທິງທີ່ຕົກແຕ່ງພ້ອມໄວ້ແລ້ວ ທີ່ນັ້ນແຫລະ, ຈົ່ງຈັດແຈງໄວ້ສໍາລັບພວກເຮົາ”
- 16 ສາວົກສອງຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປ ແລ້ວເຂົ້າໃນກຸງກໍໄດ້ພົບເຫມືອນດັ່ງພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາ ແລ້ວເຂົາໄດ້ຈັດແຈງປັສຄາໄວ້
- 17 ຄັນເຖິງເວລາຄໍ່າແລ້ວພຣະອົງກໍສະເດັດມາກັບສາວົກສົບສອງຄົນນັ້ນ
- 18 ເມື່ອເຂົາກໍາລັງນຶ່ງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈິງວ່າ ຄົນນຶ່ງໃນພວກທ່ານຈະທໍາຣະຍົດຕໍ່ເຮົາ ແມ່ນຜູ້ນຶ່ງທີ່ກໍາລັງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ກັບເຮົານີ້ແຫລະ”
- 19 ຝ່າຍເຂົາກໍພາກັນທຸກໃຈ ແລະທູນຖາມພຣະອົງເທື່ອລະຄົນວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນຂ້ານ້ອຍດີ”
- 20 ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເປັນຜູ້ນຶ່ງໃນສົບສອງຄົນນີ້ ຄືຜູ້ທີ່ກໍາລັງຈໍາຮ່ວມຊາມດຽວກັບເຮົາ
- 21 ດ້ວຍວ່າບຸດມະນຸດຈະສະເດັດໄປຕາມທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍາພິເຖິງເຮືອງທ່ານ ແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ທໍາຣະຍົດຕໍ່ບຸດມະນຸດ ຖ້າຜູ້ນັ້ນບໍ່ເກີດມາກໍດີກວ່າ”

ພຣະເຢຊູຊົງຕັ້ງສິນມະຫາສະນິດ

(ມທ 26:26-29; ລກ 22:14-23; 1 ກຣທ 11:23-26)

- 22 ລະຫວ່າງອາຫານມື້ນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງຈັບເຂົ້າຈີ່ມາຂໍພຣະພອນແລ້ວຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ນັ້ນຍິນໃຫ້ແກ່ພວກສາວົກ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຮັບເທີນ ນີ້ແຫລະ, ຄືກາຍຂອງເຮົາ”
- 23 ແລ້ວພຣະອົງຊົງຈັບເອົາຈອກມາໂມທະນາພຣະຄູນແລະຊົງຍິນໃຫ້ເຂົາ ແລະເຂົາກໍຮັບດີມທຸກຄົນ
- 24 ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ຄືເລືອດຂອງເຮົາ ແມ່ນເລືອດກ່ຽວກັບພຣະສັນຍາທີ່ຫລັ່ງອອກ ເພື່ອຄົນຫລາຍຄົນ
- 25 ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຈິງວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ດື່ມນ້ຳຜົນອະງຸ່ນຕໍ່ໄປອີກຈົນກວ່າວັນນັ້ນມາເຖິງ ຄືວັນທີ່ເຮົາ ຈະດື່ມອັນໃໝ່ໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ”

ຊົງກ່າວລ່ວງໜ້າໄວ້ວ່າເປໂຕຈະປະຕິເສດ

(ມທ 26:30-35; ລກ 22:31-34; ຢຮ 13:36-38)

- 26 ເມື່ອຮ້ອງເພງສັຣເສີນແລ້ວ ເຂົາກໍພາກັນອອກໄປຍັງພູຫມາກກອກເທດ
- 27 ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແກ່ພວກສາວົກວ່າ, “ພວກທ່ານທຸກຄົນຈະສະດູດໃຈ ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພີວ່າ “ເຮົາຈະປະທານຜູ້ລ້ຽງແກະ ແລະແກະຜູງນັ້ນຈະແຕກຊະກັນໄປ”
- 28 ແຕ່ເມື່ອຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາແລ້ວ ເຮົາຈະໄປເຖິງແຂວງຄາລີເລກ່ອນໜ້າພວກທ່ານ”
- 29 ເປໂຕໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າທຸກຄົນຈະສະດູດໃຈ ສ່ວນຂ້ານ້ອຍບໍ່ສະດູດໃຈ”
- 30 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເປໂຕວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານຕາມຈິງວ່າ ໃນຄືນວັນນີ້ແຫລະ, ກ່ອນໄກ່ຈະຂັນສອງເທື່ອ ທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມຄັ້ງ”
- 31 ແຕ່ເປໂຕທູນຕອບຢ່າງແຂງແຮງວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງຕາຍກັບທ່ານ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປະຕິເສດ ທ່ານຈັກເທື່ອ” ຝ່າຍພວກສາວົກກໍທູນຢ່າງນັ້ນເຫມືອນກັນທຸກຄົນ

ຊົງອ້ອນວອນໃນສວນເຄັດເຊມາເນ

(ມທ 26:36-46; ລກ 22:39-46)

- 32 ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດພ້ອມກັບພວກສາວົກໄປບ່ອນນຶ່ງຊື່ ເຄັດເຊມາເນ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງ ນັ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ ເມື່ອເຮົາໄປອ້ອນວອນ”
- 33 ພຣະອົງໄດ້ຊົງພາເປໂຕ ຢາໂກໂບ ແລະໂຍຮັນໄປນຳ ແລ້ວຊົງເກີດວິຕົກແລະຫນັກພຣະທັຍຫລາຍ
- 34 ຈົ່ງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈິດໃຈຂອງເຮົາກໍທຸກຫນັກແຫບຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ ຈົ່ງຄອຍເຝົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ເທີນ”
- 35 ເມື່ອໄດ້ສະເດັດໄປອີກຫນ້ອຍນຶ່ງ ພຣະອົງຊົງຫມູບພຣະກາຍລົງແລະອ້ອນວອນວ່າ, “ຖ້າເປັນໄປໄດ້ຂໍໃຫ້ ໂມງນັ້ນລ່ວງພົ້ນໄປຈາກພຣະອົງ
- 36 ພຣະອົງຊົງທູນວ່າ, “ອັບບາບິດາເອີຍ, ພຣະອົງອາດຊົງກະທຳສິ່ງທັງປວງໄດ້ ຂໍໃຫ້ຈອກນີ້ເລື່ອນພົ້ນໄປ ຈາກລູກທ້ອນ ແຕ່ຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈປາຖນາຂອງລູກ ແຕ່ໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ເທີນ”

- 37 ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດກັບຄືນມາຊົງເຫັນເຂົານອນຫລັບຢູ່ ແລະຊົງກ່າວແກ່ເປໂຕວ່າ, “ຊີໂມນເອີຍ, ທ່ານນອນຫລັບຫລື ທ່ານບໍ່ສາມາດຈະຄອຍຢູ່ຈັກທຸ່ມດຽວຫລື
- 38 ຈົ່ງເຝົ້າລະວັງແລະອ້ອນວອນຢູ່ເພື່ອຈະບໍ່ຕົກໃນການທົດລອງ ຈິດໃຈພ້ອມຢູ່ແລ້ວກໍຈົ່ງ ແຕ່ກາຍກໍອ່ອນກຳລັງ”
- 39 ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດໄປອ້ອນວອນອີກເທື່ອນຶ່ງ ຊົງກ່າວຄຳເຫມືອນເທື່ອກ່ອນ
- 40 ຄັນສະເດັດກັບຄືນມາກໍຊົງເຫັນສາວິກນອນຫລັບຢູ່ ເພາະຕາຂອງເຂົາມືນບໍ່ຂຶ້ນ ແລະເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຈະທູນປະການໃດ
- 41 ເມື່ອສະເດັດກັບມາເທື່ອທີ່ສາມ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງນອນຫລັບເຊົາເມື່ອຍຢູ່ຫລື ພໍເທາະ ເວລາມາເຖິງແລ້ວ ເບິ່ງແມ່, ບຸດມະນຸດກຳລັງຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງຄົນບາບ
- 42 ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນພາກັນໄປເທາະ ເບິ່ງແມ່, ຜູ້ທີ່ມອບເຮົານັ້ນມາໃກ້ແລ້ວ”

ການມອບແລະການຈັບພຣະເຢຊູໄປ

(ມທ 26:47-56; ລກ 22:47-53; ຢຮ 18:1-11)

- 43 ເມື່ອພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວບໍ່ທັນຂາດຄຳ ໃນທັນໃດນັ້ນຢູ່ດາທີ່ເປັນຜູ້ນຶ່ງໃນພວກສືບສອງຄົນນັ້ນພ້ອມກັບປະຊາຊົນຖືດາບແລະຖືໄມ້ຄ້ອນ ໄດ້ມາຈາກພວກປະໂຮທິດຕົນໃຫຍ່ ພວກນັກທັມແລະພວກເຖົ້າແກ່
- 44 ຜູ້ທີ່ຈະມອບພຣະອົງນັ້ນໄດ້ໃຫ້ສັນຍານແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈະຈຸບຄຳນັບຜູ້ໃດ ກໍແມ່ນຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ຈົ່ງຈັບກຸມເອົາໄປຮັກສາໄວ້ໃຫ້ດີ”
- 45 ພໍຢູ່ດາມາເຖິງກໍເຂົ້າມາຫາພຣະອົງທັນທີທູນວ່າ, “ພຣະອາຈານເອີຍ” ແລ້ວຈຸບຄຳນັບພຣະອົງຢ່າງຮັກແພງ
- 46 ຝ່າຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍລົງມືຈັບພຣະອົງໄວ້
- 47 ແຕ່ຜູ້ນຶ່ງທີ່ຍືນຢູ່ຫັ້ນຊັກດາບອອກ ພັນຂ້ອຍໃຊ້ຄົນນຶ່ງຂອງມະຫາປະໂຮທິດ ຖືກທູຂາດເບື້ອງນຶ່ງ
- 48 ພຣະເຢຊູຊົງຖາມພວກເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຖືດາບຖືໄມ້ຄ້ອນອອກມາຈັບເຮົາເຫມືອນຈັບໂຈນຫລື
- 49 ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆວັນສັ່ງສອນໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານ ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຈັບເຮົາ ແຕ່ຂໍໃຫ້ພຣະຄັມພິທີຂຽນໄວ້ກ່ຽວກັບເຮືອງນີ້ສຳເຣັດເສັງທ້ອນ”
- 50 ແລ້ວສາວິກທັງຫມົດໄດ້ປະຖິ້ມພຣະອົງພາກັນຫນີໄປ
- 51 ມີຊາຍຫນຸ່ມຄົນນຶ່ງທີ່ມື້ຜ້າປ່ານຜືນດຽວຕາມພຣະອົງໄປ ເຂົາກໍຈັບຊາຍຫນຸ່ມນັ້ນ
- 52 ຊາຍນັ້ນໄດ້ແກ້ຜ້າປ່ານຜືນນັ້ນຖິ້ມແລ່ນຫນີໄປດ້ວຍຕົວເປົ່າ

ພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າສານສູງສຸດ

(ມທ 26:57-68; ລກ 22:66-71; ຢຮ 18:12-14,19-24)

- 53 ເຂົາໄດ້ພາພຣະເຢຊູໄປຫາມະຫາປະໂຮທິດ ແລະມີພວກປະໂຮທິດຕົນໃຫຍ່ ພວກເຖົ້າແກ່ ກັບພວກນັກທັມໄດ້ຊຸມນຸມພ້ອມກັນຢູ່ທີ່ນັ້ນ
- 54 ສ່ວນເປໂຕໄດ້ຕາມພຣະເຢຊູໄປໃນລະຍະຫ່າງໄກ ຈົນເຂົ້າໄປເຖິງເດີນບ້ານຂອງມະຫາປະໂຮທິດແລ້ວນຶ່ງ ຝັງໄຟຢູ່ກັບພວກຍາມ

- 55 ພວກປະໂຫຍດຕົນໃຫຍ່ກັບບັນດາສະມາຊິກສະພາຈຶ່ງຫາພຍານມາເບີກຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູເພື່ອຈະຂ້າພຣະອົງ ເສັຽ ແຕ່ຫາຫລັກຖານບໍ່ໄດ້
- 56 ດ້ວຍວ່າມີຫລາຍຄົນເບີກພຍານຕົວະຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ ແຕ່ຂອງເຂົາແຕກຕ່າງກັນ
- 57 ມີລາງຄົນຢືນຂຶ້ນເບີກພຍານຕົວະຕໍ່ສູ້ພຣະອົງວ່າ,
- 58 “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄົນນີ້ເວົ້າວ່າ “ຝ່າຍເຮົາຈະມ້າງພຣະວິທານຫລັງນີ້ທີ່ສ້າງດ້ວຍມືມະນຸດ ແລະພາຍໃນ ສາມວັນຈະສ້າງຂຶ້ນອີກຫລັງນຶ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດດ້ວຍມືມະນຸດ”
- 59 ເຖິງປານນັ້ນຄໍາພຍານຂອງເຂົາກໍບໍ່ຖືກຕ້ອງກັນ
- 60 ມະຫາປະໂຫຍດໄດ້ຍິນຂຶ້ນຖ້າມກາງທີ່ປະຊຸມ ຖາມພຣະເຢຊູວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຕອບຫຍັງຫລື ຄໍາ ພຍານທີ່ຄົນເຫລົ່ານີ້ກ່າວຕໍ່ສູ້ເຈົ້າເປັນແນວໃດ?”
- 61 ແຕ່ພຣະອົງຊົງມີດຢູ່ ບໍ່ໄດ້ຕອບປະການໃດ ມະຫາປະໂຫຍດຈຶ່ງຖາມພຣະອົງອີກວ່າ, “ເຈົ້າເປັນພຣະຄຣິດ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຄວາມສຸກຫລື”
- 62 ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາເປັນຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ແລະພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນບຸດມະນຸດນັ້ງຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງຜູ້ ຊົງຣິດທານຸພາບ ແລະກໍາລັງສະເດັດມາໃນເມກແຫ່ງຟ້າສວັນ”
- 63 ມະຫາປະໂຫຍດຜູ້ນັ້ນໄດ້ຈົກເສື້ອຂອງຕົນແລ້ວກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາຍັງຕ້ອງການພຍານອັນໃດອີກ
- 64 ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນຄໍາຫມິ່ນປມາດພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ” ຂາປະຊຸມທັງຫມົດຈຶ່ງ ເຫັນວ່າພຣະອົງຄວນຖືກໂທດປະທານຊີວິດ
- 65 ມີລາງຄົນຕັ້ງຕົ້ນຖິ້ມນໍ້າລາຍໃສ່ພຣະອົງ ເອົາຜ້າມັດພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ທຸບຕີພຣະອົງດ້ວຍເວົ້າແກ່ພຣະ ອົງວ່າ, “ຫວາຍເບິ່ງແມ່” ພວກຄົນໃຊ້ກໍໄດ້ຮັບເອົາພຣະອົງໄປຕົບຕີ

ເປໂຕປະຕິເສດພຣະເຢຊູ

(ມທ 26:69-75; ລກ 22:54-62; ຢຮ 18:15-18,25-27)

- 66 ເມື່ອເປໂຕຍັງຢູ່ທາງລຸມກາງເດີນບ້ານ ມີຍິງໃຊ້ຄົນນຶ່ງຂອງມະຫາປະໂຫຍດຢ່າງມາ
- 67 ເມື່ອນາງເຫັນເປໂຕນັ້ງຝັງໄຟຢູ່ ນາງກໍຫລຽວເພ່ງເບິ່ງແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ໂຕເຄີຍຢູ່ກັບໄທນາຊາເຮັດ ຄືເຢຊູ ນັ້ນເຫມືອນກັນ”
- 68 ແຕ່ເປໂຕຕອບປະຕິເສດວ່າ, “ທີ່ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ ແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈ” ເປໂຕຈຶ່ງອອກໄປທີ່ປະຕູບ້ານ ແລ້ວໄກ່ກໍຂຶ້ນ
- 69 ເມື່ອຍິງໃຊ້ຄົນນັ້ນເຫັນເປໂຕກໍຕັ້ງຕົ້ນບອກກັບຄົນທີ່ຢູ່ຫ້ນອີກວ່າ, “ຄົນນີ້ແຫລະ, ເປັນພັກພວກກັບເຂົາ ເຫລົ່ານັ້ນ”
- 70 ແຕ່ເປໂຕໄດ້ປະຕິເສດອີກ ຫລັງຈາກນັ້ນຫນ້ອຍນຶ່ງ ພວກຄົນທີ່ຢືນຢູ່ຫ້ນໄດ້ເວົ້າກັບເປໂຕອີກວ່າ, “ໂຕເປັນ ພັກພວກກັບເຂົາເຫລົ່ານັ້ນແທ້ ເພາະໂຕເປັນໂທຄາລີເລເຫມືອນກັນ”
- 71 ແຕ່ເປໂຕຕັ້ງຕົ້ນສະບັດສາບານວ່າ, “ຄົນຜູ້ທີ່ມີເວົ້ານັ້ນກູບໍ່ຮູ້ຈັກ”

72 ໃນທັນໃດນັ້ນໄກ່ກໍຂັນເປັນເທື່ອທີ່ສອງ ເປໂຕຈິ່ງລະນຶກເຖິງຄຳທີ່ພຣະເຢຊູຊົງບອກກັບຕົນວ່າ, “ກ່ອນໄກ່ຂັນສອງເທື່ອ ທ່ານຈະປະຕິເສດບໍ່ຮັບຮູ້ເຮົາເຖິງສາມຄັ້ງ” ເມື່ອຫວນຄິດຂຶ້ນໄດ້ເປໂຕກໍຮ້ອງໄທ້

15. ພຣະເຢຊູຕໍ່ໜ້າປີລາດເຈົ້າເມືອງ

(ມທ 27:1-2,11-14; ລກ 23:1-5,13-16; ຢຮ 18:28-38)

- 1 ພໍຮຸ່ງເຊົ້າພວກປະໂຮຫິດຕົນໃຫຍ່ ພວກເຖົ້າແກ່ ພວກນັກທັມ ແລະບັນດາສະມາຊິກສະພາໄດ້ປຶກສາກັນ ແລ້ວຈິ່ງມັດພຣະເຢຊູພາກໄປມອບໃຫ້ປີລາດ
- 2 ປີລາດຈິ່ງຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວຫລື” ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງແລ້ວ”
- 3 ຝ່າຍພວກປະໂຮຫິດຕົນໃຫຍ່ໄດ້ກ່າວໂທດໃສ່ພຣະອົງຫລາຍປະການ
- 4 ປີລາດຈິ່ງຖາມພຣະອົງອີກວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຕອບປະການໃດຫລື ເບິ່ງແມ່, ເຂົາພ້ອງເຈົ້າຫລາຍປະການປານນັ້ນ”
- 5 ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບປະການໃດອີກ ຈົນປີລາດປລາດໃຈ

ພຣະເຢຊູຖືກພິພາກສາເຖິງສິ້ນພຣະຊົນ

(ມທ 27:15-26; ລກ 23:18-25; ຢຮ 18:38-19:16)

- 6 ໃນຄາວເທສການນັ້ນປີລາດເຄີຍປ່ອຍນັກໂທດຄົນນຶ່ງໃຫ້ເຂົາຕາມທີ່ເຂົາຮ້ອງຂໍ
- 7 ມີຄົນນຶ່ງຊື່ບາຣາບາທີ່ຖືກຂັງຢູ່ໃນພວກຄົນກະບົດ ທີ່ໄດ້ຂ້າຄົນໃນການກະບົດນັ້ນ
- 8 ປະຊາຊົນໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາປີລາດ ຕັ້ງຕົ້ນຂໍໃຫ້ທ່ານເຮັດຕາມທີ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ເຂົານັ້ນ
- 9 ປີລາດໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, “ເຈົ້າທັງຫລາຍຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍກະສັດຂອງຊາດຍິວໃຫ້ພວກເຈົ້າຫລື”
- 10 ເພາະທ່ານກຳລັງຮູ້ວ່າພວກປະໂຮຫິດຕົນໃຫຍ່ໄດ້ມອບພຣະອົງໄວ້ດ້ວຍຄວາມອິດສາ
- 11 ແຕ່ພວກປະໂຮຫິດຕົນໃຫຍ່ໄດ້ຍິວະຍົງປະຊາຊົນ ໃຫ້ຂໍປີລາດປ່ອຍບາຣາບາແທນພຣະເຢຊູ
- 12 ປີລາດຈິ່ງຖາມເຂົາອີກວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຢ່າງໃດແກ່ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າເອີ້ນວ່າກະສັດຂອງຊາດຍິວ”
- 13 ເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນອີກວ່າ, “ຄຶງມັນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ”
- 14 ປີລາດຈິ່ງຖາມເຂົາວ່າ, “ຄຶງເຮັດຫຍັງ ຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ” ແຕ່ປະຊາຊົນແຮ່ງຮ້ອງຂຶ້ນອີກວ່າ, “ຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ”
- 15 ປີລາດປາຖນາຈະເອົາໃຈປະຊາຊົນຈິ່ງປ່ອຍບາຣາບາໃຫ້ເຂົາ ເມື່ອໃຫ້ຂຽນພຣະເຢຊູແລ້ວ ກໍມອບໃຫ້ຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ

ພວກທະຫານເຍາະເຍີ້ຍພຣະເຢຊູ

(ມທ 27:27-31)

- 16 ພວກທະຫານຈຶ່ງນຳພຣະອົງໄປໃນບໍຣິເວນທີ່ເອີ້ນວ່າປະໂຣໂຕຣຽນ ແລ້ວໄດ້ເອີ້ນພວກທະຫານທັງກອງໃຫ້ມາໂຮມກັນທີ່ນັ້ນ
- 17 ເຂົາໄດ້ເອົາເສື້ອສີມ່ວງອ່ອນມານຸ່ງໃຫ້ພຣະອົງ ແລ້ວເອົາເຄືອຫນາມຖືກໂຄ້ງແທນພວງມາລັຍສຸບໃສ່ພຣະສຽນຂອງພຣະອົງ
- 18 ແລະຕັ້ງຕົ້ນຄຳນັບພຣະອົງທູນວ່າ, “ກະສັດຂອງຊາດຢິວເອີຍ, ຈຶ່ງຊົງພຣະຈະເຣີນເທີນ”
- 19 ເຂົາໄດ້ເອົາໄມ້ອັຕິພຣະສຽນພຣະອົງ ຖົມນ້ຳລາຍໃສ່ພຣະອົງ ແລະຄູ່ເຂົ້າລົງຄຳນັບພຣະອົງ
- 20 ເມື່ອໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງແລ້ວ ເຂົາໄດ້ຖອດເສື້ອສີມ່ວງອ່ອນໂຕນັ້ນອອກ ແລ້ວເອົາເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງມານຸ່ງໃຫ້ ແລະນຳພຣະອົງອອກໄປເພື່ອຕອກຕິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ

ການຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ

(ມທ 27:32-44; ລກ 23:26-43; ຢຮ 19:16-27)

- 21 ມີຄົນນຶ່ງຊື່ຊີໂມນໄທເມືອງກິເຣເນເປັນພໍ່ຂອງອາເລັກຊັນໂດແລະຮູໂຟ ກຳລັງມາຈາກບ້ານນອກຕາມທາງນັ້ນ ເຂົາກໍເກນເອົາຊີໂມນຜູ້ນັ້ນໃຫ້ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງໄປ
- 22 ເຂົາພາພຣະອົງມາເຖິງບ່ອນນຶ່ງຊື່ ໂຄຣະໂຄທາ (ແປວ່າບ່ອນກະໂຫລກຫົວ)
- 23 ເຂົາໄດ້ເອົາເຫລົ້າແວງປົນກັບຢ່າງໄມ້ທອມມາຖວາຍພຣະອົງແຕ່ພຣະອົງບໍ່ຊົງຮັບ
- 24 ຄັນໄດ້ຄົງພຣະອົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ເຂົາກໍເອົາເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງມາຈົກສລາກແບ່ງປັນກັນ ເພື່ອຮູ້ວ່າໃຜຈະໄດ້ອັນໃດ
- 25 ເມື່ອເຂົາຄົງພຣະອົງໄວ້ນັ້ນເປັນເວລາສາມໂມງເຊົ້າ
- 26 ເຂົາໄດ້ຂຽນຂໍ້ຫາລົງໂທດໃສ່ພຣະອົງໄວ້ດັ່ງນີ້ວ່າ, “ກະສັດຂອງຊາດຢິວ”
- 27 ເຂົາໄດ້ເອົາໂຈນສອງຄົນຄົງໄວ້ພ້ອມກັບພຣະອົງ ເບື້ອງຂວາຄົນນຶ່ງ ເບື້ອງຊ້າຍຄົນນຶ່ງ
- 28 (ຕ້ອງສຳເຣັດຕາມພຣະຄຳພີທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ, “ທ່ານຖືກນັບເຂົ້າກັບຄົນລ່ວງລະເມີດ”)
- 29 ຝ່າຍຄົນທັງປວງທີ່ຢ່າງຜ່ານໄປມານັ້ນ ກໍຫມິ່ນປມາດພຣະອົງແລະສັ່ນຫົວໂດຍກ່າວວ່າ, “ເຮີຍ, ເຈົ້າຜູ້ມ້າງພຣະວິຫານແລະສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໃນສາມວັນ
- 30 ຈຶ່ງຊ່ອຍຕົວເອງໃຫ້ພົ້ນດ້ວຍລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນເສັ້ງ”
- 31 ໃນທຳນອງດຽວກັນນັ້ນ ພວກປະໂຣທິດຕົນໃຫຍ່ກັບພວກນັກທັມກຳພາກັນເຍາະເຍີ້ຍໃນລະຫວ່າງພວກເຂົາເອງເຫມືອນກັນວ່າ, “ມັນຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ພົ້ນໄດ້ ແຕ່ຊ່ອຍຕົນເອງບໍ່ໄດ້
- 32 ໃຫ້ພຣະຄຣິດກະສັດແຫ່ງຊາດອິສຣາເອນລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນດຽວນີ້ເທາະ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນແລະເຊື່ອ” ແລະສອງຄົນນັ້ນຜູ້ຖືກຄົງໄວ້ພ້ອມກັນກັບພຣະອົງ ກໍໄດ້ກ່າວຄຳຫຍາບຊ້າຕໍ່ພຣະອົງເຫມືອນກັນ

ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 27:45-56; ລກ 23:44-49; ຢຮ 19:28-30)

- 33 ຄັນເຖິງເວລາທົກໂມງກຳບັງເກີດມືດມົວທົ່ວແຜ່ນດິນຈົນເຖິງເກົ້າໂມງ

- 34 ພໍເກົ້າໂມງແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງຮ້ອງສຽງດັງວ່າ, “ເອໂລອີ, ເອໂລອີ ແລມາ ຊະບັກທານີ” (ແປວ່າ “ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ ເພາະເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງປະຖິ້ມຂ້າພຣະອົງເສັງ”)
- 35 ບາງຄົນທີ່ຍືນຢູ່ຫັ້ນເມື່ອໄດ້ຍິນກໍເວົ້າວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ມັນຮ້ອງຫາເອລີຢາ”
- 36 ມີຄົນນຶ່ງແລ່ນໄປເອົາຟອງນໍ້າຈຸ່ມເຫລົ້າແວງສົ້ມໃຫ້ເຕັມ ຈຶ່ງສຽບໃສ່ປາຍໄມ້ອ້ຍິນໃຫ້ພຣະອົງສເວີຍໂດຍເວົ້າວ່າ, “ພ້າວເທື່ອ ຖ້າເບິ່ງກ່ອນວ່າເອລີຢາຈະມາບົດມັນລົງຫລີບໍ”
- 37 ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງຮ້ອງສຽງດັງແລ້ວກໍສິ້ນພຣະຊົນ
- 38 ຂະນະນັ້ນຜ້າກັງໃນພຣະວິຫານກໍຖືກຊົງຈຶກເປັນສອງຕ່ອນຕັ້ງແຕ່ເທິງຈົນເຖິງລຸ່ມ
- 39 ສ່ວນນາຍຮ້ອຍທະຫານທີ່ຍືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ ເມື່ອເຫັນວ່າພຣະອົງສິ້ນພຣະຊົນຢ່າງນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຈົງແທ້ແລ້ວ ທ່ານຜູ້ນີ້ແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ”
- 40 ແລະຍັງມີພວກແມ່ຍິງທີ່ກຳລັງມອງເບິ່ງແຕ່ໂກ ໃນພວກນັ້ນມີມາຣີອາໄທມັກດາລາ ມາຣີອາແມ່ຂອງຢາໂກໂບນ້ອຍ ແລະຂອງໂຢເຊ ກັບນາງຊາໂລເມ
- 41 ຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຕິດຕາມແລະປະຕິບັດພຣະອົງເມື່ອຊົງຢູ່ໃນແຂວງຄາລີເລ ແລະແມ່ຍິງອື່ນອີກຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ຂຶ້ນມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມກັບພຣະອົງໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເຫມືອນກັນ

ການບັນຈຸພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູ

(ມທ 27:57-61; ລກ 23:50-56; ຢຮ 19:38-42)

- 42 ຄັນເຖິງເວລາຄ່ຳແລ້ວ ເນື່ອງໃນວັນນັ້ນເປັນວັນຈັດຕຽມຄືວັນກ່ອນວັນສະບາໂຕ
- 43 ໂຢເຊບໄທບ້ານອາຣີມາທາຍຜູ້ເປັນສະມາຊິກແຫ່ງສານສູງສຸດທີ່ມີກຽດຄົນນຶ່ງ ແລະເປັນຜູ້ທີ່ຄອງຫາຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ກ້າເຂົ້າໄປຫາປີລາດຂໍເອົາພຣະສົບພຣະເຢຊູ
- 44 ປີລາດປລາດໃຈທີ່ພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ ຈຶ່ງເອີ້ນນາຍຮ້ອຍມາຖາມວ່າຕາຍເທິງແລ້ວຫລື
- 45 ເມື່ອໄດ້ຮູ້ເຮື່ອງຈາກນາຍຮ້ອຍແລ້ວປີລາດຈຶ່ງມອບພຣະສົບໃຫ້ແກ່ໂຢເຊບ
- 46 ຝ່າຍໂຢເຊບໄດ້ຊື້ຜ້າປ່ານ ແລະເມື່ອອັນເຊີນພຣະສົບລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ກໍເອົາຜ້າປ່ານນັ້ນຫຸ້ມຫໍ່ໄວ້ ແລ້ວອັນເຊີນພຣະສົບໄປບັນຈຸວາງໄວ້ໃນອຸບໂມງ ທີ່ສະກັດໄວ້ໃນທິນແລະກຶ່ງກ້ອນທິນອັດປາກອຸບໂມງໄວ້
- 47 ຝ່າຍມາຣີອາໄທມັກດາລາແລະມາຣີອາແມ່ຂອງໂຢເຊ ກໍໄດ້ເຫັນບ່ອນທີ່ໂຢເຊບບັນຈຸພຣະສົບໄວ້ນັ້ນ

16. ການຄົ້ນພຣະຊົນ

(ມທ 28:1-10; ລກ 24: 1-12; ຢຮ 20:1-10)

- 1 ເມື່ອວັນສະບາໂຕລ່ວງໄປແລ້ວມາຣີອາໄທມັກດາລາ ມາຣີອາແມ່ຂອງຢາໂກໂບ ແລະນາງຊາໂລເມ ໄດ້ຊື້ເຄື່ອງຫອມເພື່ອຈະເອົາໄປທົດສົງພຣະສົບຂອງພຣະອົງ
- 2 ເວລາຮຸ່ງເຊົ້າໃນວັນຕົ້ນສັປດາ ພໍຕາເວັນອອກເຂົາກໍມາເຖິງອຸບໂມງ
- 3 ແລະເຂົາເວົ້າກັນຢູ່ວ່າ, “ໃຜຫນ້າຈະກຶ່ງກ້ອນທິນອອກຈາກປາກອຸບໂມງໃຫ້ເຮົາ”

- 4 ເມື່ອເຂົາເບິ່ງກໍເຫັນວ່າກ້ອນຫີນນັ້ນກຶ່ງອອກແລ້ວ (ເພາະເປັນຫີນກ້ອນໃຫຍ່ເຕັມທີ)
- 5 ເມື່ອເຂົາໄປໃນອຸບໂມງແລ້ວ ເຂົາໄດ້ເຫັນຄົນໜຸ່ມຄົນນຶ່ງນັ່ງຢູ່ເບື້ອງຂວານຸ່ງເສື້ອຍາວສີຂາວພວກຍິງນັ້ນກໍສະທ້ານຕົກໃຈ
- 6 ຝ່າຍຄົນໜຸ່ມນັ້ນໄດ້ບອກເຂົາວ່າ, “ຢ່າຕົກໃຈເທາະ ພວກນາງມາຊອກຫາພຣະເຢຊູໄທນາຊາເຮັດ ຜູ້ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ພຣະອົງຊົງຖືກບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາແລ້ວ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະທັບຢູ່ທີ່ນີ້ ນີ້ແທລະ, ບ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ວາງພຣະສິບຂອງພຣະອົງໄວ້
- 7 ແຕ່ຈຶ່ງໄປບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງທັງເປໂຕວ່າ “ພຣະອົງສະເດັດໄປຍັງແຂວງຄາລີເລກ່ອນເຈົ້າທັງຫລາຍ ແລະເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເຫັນພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເຫມືອນພຣະອົງຊົງບອກໄວ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍແລ້ວ”
- 8 ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍອອກຈາກອຸບໂມງປົບຫນີໄປ ເພາະຄວາມວຸ້ນວາຍຍ້ານກົວຕົວສັ່ນໄດ້ຕົກໃສ່ເຂົາ ແລະບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງໃຫ້ຜູ້ໃດຟັງເພາະເຂົາຍ້ານ

ພຣະເຢຊູຊົງປາກົດຕົນໃຫ້ມາຣິອາມັກດາລາເຫັນ

(ຢຮ 20:11-18)

- 9 (ຄັນຮຸ່ງເຊົ້າວັນຕົ້ນສັບດາ ເມື່ອພຣະອົງຊົງເປັນຄົນມາແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງປາກົດຕົນໃຫ້ນາງມາຣິອາໄທມັນດາລາເຫັນກ່ອນ ຄິມາຣິອາຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງຂັບໄລ່ຜິອອກເຈັດໂຕນັ້ນ
- 10 ມາຣິອາຈຶ່ງໄປບອກພວກຄົນທີ່ເຄີຍຢູ່ກັບພຣະອົງແຕ່ກ່ອນ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍາລັງເປັນທຸກແລະຮ້ອງໄຫ້ຢູ່
- 11 ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະທັງໄດ້ຍິນວ່ານາງມາຣິອາໄດ້ເຫັນພຣະອົງແລ້ວ ເຂົາກໍບໍ່ເຊື່ອ

ພຣະເຢຊູຊົງປາກົດພຣະກາຍໃຫ້ສິດສອງຄົນເຫັນ

(ລກ 24:13-43; ຢຮ 20:19-23)

- 12 ພາຍລຸນມາ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງປາກົດພຣະກາຍອີກຮູບນຶ່ງໃຫ້ສິດສອງຄົນເຫັນ ໃນຂນະທີ່ເຂົາກໍາລັງເດີນທາງອອກໄປບ້ານນອກ
- 13 ສິດສອງຄົນນັ້ນຈຶ່ງກັບຄືນມາບອກສິດອື່ນໆ ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ເຊື່ອ

ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສາວິກ

(ມທ 28:16-20; ລກ 24:44-49; ຢຮ 20:19-23; ກຈກ 1:6-8)

- 14 ພາຍຫລັງ, ພຣະອົງຊົງປາກົດແກ່ສາວິກສິບເອັດຄົນນັ້ນ ເມື່ອເຂົານັ່ງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ ພຣະອົງຊົງຕິຕຽນເຂົາ ເພາະເຂົາສົງໄສແລະມີໃຈແຂງກະດ້າງ ດ້ວຍເຫດທີ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອພວກຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງຊົງເປັນຄົນມາແລ້ວ
- 15 ຝ່າຍພຣະອົງຊົງສັ່ງພວກສາວິກວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງໄປທົ່ວໂລກ ປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ມະນຸສໂລກທັງຫມົດ
- 16 ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແລະຮັບປັບຕິສະມາແລ້ວຈະໄດ້ພົ້ນ ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຈະຖືກໂທດ

- 17 ຫມາຍສຳຄັນເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດມີແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອຄື ເຂົາຈະຂັບໄລ່ຜືອອກໄດ້ດ້ວຍນາມຂອງເຮົາ ເຂົາຈະເວົ້າພາສາແປກໆໄດ້
- 18 ເຂົາຈະຈັບໆໄດ້ ຖ້າເຂົາຕື່ມຂອງມີພິດຢ່າງໃດຈະບໍ່ເປັນອັນຕະຣາຍແກ່ເຂົາ ເມື່ອເຂົາວາງມືໃສ່ຄົນເຈັບປ່ວຍແລ້ວຄົນນັ້ນຈະດີເປັນປົກກະຕິ

ການສະເດັດຂຶ້ນສູ່ພ້າສວັນ

(ລກ 24:50-53)

- 19 ຄັນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ເຂົາແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍຊົງຮັບພຣະອົງໃຫ້ຂຶ້ນສູ່ພ້າສວັນປະທັບເບື້ອງຂວາ ພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ
- 20 ພວກສາວົກເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງອອກໄປປະກາດທຸກບ່ອນທຸກທີ່ ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮ່ວມງານກັບເຂົາ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ຄຳປະກາດຂອງເຂົາຢືນຢັນໂດຍຫມາຍສຳຄັນທີ່ເກີດຂຶ້ນພ້ອມນັ້ນ